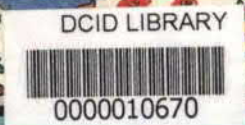

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
เรื่อง
เรื่องสั้นของเยาวชนนักเขียน
พ.ศ. ๒๕๒๑

พิมพ์ครั้งที่ 1

จำนวน 40,000 เล่ม

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับประถมศึกษา

เรื่อง

เรื่องสั้นของเขาวชนักเขียน

พ.ศ. 2521

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

วันที่ 18 ต.ค. 2544 ค.3
เลขทะเบียน ศ 05478
เลขเรียกหนังสือ ศ 895.913 ๗

๗ 546 ๖

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือส่งเสริมการอ่าน เรื่อง เรื่อง
สั้นของเยาวชนนักเขียน สำหรับชั้นประถมศึกษาขึ้นกระทรวงศึกษาธิการ
พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2523

(นายรังสฤษดิ์ เชาวนศิริ)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือเรื่อง เรื่องสั้นของเยาวชนนักเขียน พ.ศ. 2521 นี้ เป็นผลงานของนักเรียนระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนต่าง ๆ ในส่วนกลาง ที่มาร่วมแสดงความสามารถในการเขียนเรื่องและวาดภาพประกอบหนังสือตามความถนัดของตน ในงานสัปดาห์เยาวชนนักเขียน ซึ่งสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ร่วมกับกรมวิชาการ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 18-22 ธันวาคม พ.ศ. 2521 ณ ห้องประชุมคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานที่นักเรียนเขียนเรื่องและวาดภาพครั้งนี้ ได้แสดงถึงความสามารถของเด็กไทยได้เป็นอย่างดี เมื่อเด็กเหล่านี้มีโอกาสเขาก็พร้อมที่จะแสดงความสามารถเช่นนี้ออกได้ทันที กรมวิชาการซึ่งสนับสนุนการจัดทำหนังสือที่ผู้เขียนและผู้อ่านในวัยเดียวกันเพราะจะสนองความต้องการอ่านของเด็กด้วยกันเป็นอย่างดี จึงได้ขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการ แต่งตั้งให้ นางสาวนงลักษณ์ รมยานนท์ เป็นผู้ตรวจขึ้นสุดท้าย และกรมวิชาการจัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่านระดับประถมศึกษา หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะอำนวยประโยชน์ตามจุดประสงค์ดังกล่าวเป็นอย่างดี

(นายเอกวิทย์ ณ ถลาง)

อธิบดีกรมวิชาการ

เมษายน 2523

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
1. การผจญภัยของผ้าชีวรีว	1
2. ชีวิตที่มีกรรม	9
3. ผมคือ...ใคร?	15
4. นายทิม แมวซี้ขลาด	25
5. ผจญภัย ในแดนประหลาด	31
6. ลายแทงมหาสมบัติ	39
7. ยักษ์กับพรวิเศษทั้ง 4	43
8. ช่องว่างระหว่างวัย	46
9. สัตว์เลือกตั้ง	51
10. เจ้าลอย	56
11. ชีวิตครอบครัวในป่าใหญ่	64
12. โลกในอนาคต	66
13. การผจญภัยของอู๊ด	70
14. หนูหนีบ จับขโมย.....	73
15. ลุงแข่งกี	77
16. ฟิกซี่ฟ็อกซ์สุนัขจิ้งจอกจอมมายา	82
17. ผู้พิชิตมังกร	89
18. โอ้.....ลูกแม่	92
19. ผจญภัยใน.....โลกกว้าง กับ บุญเลิศ.....	106

20. จักรพรรดิจ้อ	110
21. ฉันทพบแล้ว	115
22. หนูเจ้าปัญญา	118
23. ทำไม.....สัตว์และพืชจึงพูดไม่ได้	125
24. ต้นไม้ให้อะไรเรา?	131
25. กระต่ายเจอดี	134
26. ความหวัง	137
27. เด็กหนอเด็ก	145
28. เพชรผจญภัย	153
29. นี่หรือ.....ชีวิต	160
30. เปิดน้อยเผชิญโลก	170
31. อนิจจา...ชีวิต	177
32. “มอม” เจ้าเพื่อนยาก	184
33. จิ้งจอกผจญภัย	193
34. ผจญภัยใต้ทะเลลึก	200
35. หนูน้อยผจญภัย	207
36. ดินแดนแม่มดสาว	213
37. น้ำใจสัตว์	219
38. ชีวิตชาวนาผู้ยากจน	224
39. แม่เสือเฒ่า'79	232

การผจญภัย ของ ผ้าขี้รีว

ด.ญ. กฤษณา จิตต์อารี เขียนเรื่อง

ด.ช. ไวกูณฐ์ มโนรัตน์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

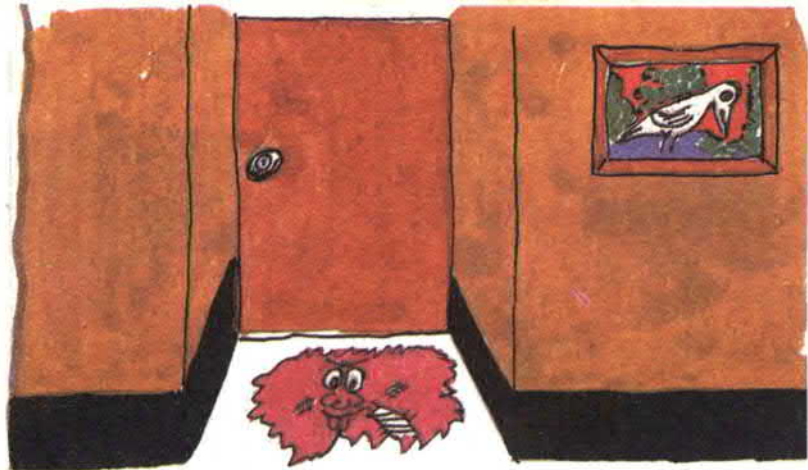

เริ่มเรื่อง

สวัสดีค่ะ เพื่อน ๆ แหม ฉันรู้สึกอายจังเลยล่ะ แต่ก็มี
ความยินดีมากค่ะ ที่ได้มาเล่าเรื่องของฉันให้เพื่อน ๆ ฟัง ไม่ต้อง
ถามหรอกค่ะว่าฉันเป็นใคร เพราะฉันกำลังจะบอกเพื่อน ๆ อยู่
นี่ไงคะว่าฉันคือ “ผ้าขี้รีว” ไม่ต้องให้คำจำกัดความมากมายอะไร
หรอกนะคะกับคำว่า “ผ้าขี้รีว” เพราะเพื่อน ๆ คงรู้จักกันดีทุกคน
และยังเคยใช้พวกพ้องของฉันเซ็ดข้าวของต่าง ๆ ด้วยใช่ไหมคะ?

วันนี้ฉันนอนอยู่หน้าห้องน้ำในคฤหาสน์ของนายกเทศมนตรี
(ขอใช้คำว่าคฤหาสน์เถิดนะคะ มันโก้ดี)

แต่เดิมนะ ฉันไม่ได้อยู่ที่นี้หรอกค่ะ ฉันเป็นกางเกงของ
เด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งแถว

ชานเมือง ต่อมาอีก 2 ปีเห็นจะได้ ฉันก็แก่ลง และเด็กชายคนนั้น
 ก็ใส่ฉันไม่ได้อีกแล้ว รวมทั้งเขาก็ไม่มีน้องเสียด้วยซี ฉันก็เลย
 ต้องแปรสภาพลงมาเป็นผ้าชีวรี่ แหม เดิมฉันเป็น “คน” รักความ
 สะอาดเสียด้วยซี ฉันจึงไม่ค่อยอยากจะเช็ดฝุ่นอันเปรอะเปื้อน
 อยู่ตามฝาผนัง หรือเช็ดคราบกาแฟที่หกลงบนโต๊ะเสียเลย แต่...
 บัดนี้ ฉันรู้สึกยินดีมากทีเดียวที่ฉันได้เป็นผู้รักษาความสะอาดตาม
 ที่ต่าง ๆ และสิ่งของภายในบ้าน ประโยชน์ของฉันมิได้ลดน้อยลง
 ไปกว่าการที่ฉันเป็นทางเกงแต่เดิมเลย แต่ฉันก็ยังเป็นสิ่งที่

“สกปรก” ตามความคิดของคนอื่นอยู่นั่นเอง ทั้ง ๆ ที่ฉันช่วยให้บ้านของเขาและสิ่งต่าง ๆ ในบ้านสะอาดน่ามองดูแท้ ๆ เขาควรจะชมฉันมากกว่าที่จะมาว่าฉันเป็นสิ่งที่ “สกปรก” เสียอีก

ผจญภัย

วันหนึ่งคนใช้รื้อตู้เก่า ๆ แล้วนำฉันไปเช็ดสิ่งต่าง ๆ ที่รื้อออกมา มีทั้งตลับขี้ผึ้งเก่า ๆ กล่องรูป เหรียญสตางค์แดง โอ๊ย ยังมีอีกเยอะแยะ วันนั้นฉันก็เลยสกปรกมาก คนใช้จึง

นำฉันไปซักและตากฉันไว้ที่ราวตากผ้า โดยไม่ได้ใช้ไม้หนีบฉันไว้สักครู่ก็มีลมกรรโชกมาอย่างแรง ฉันจึงปลิวมาติดที่กิ่งไม้ ฉันติดอยู่ที่นั่นทั้งวันเลย

แล้ววันรุ่งขึ้น ก็มีนกตัวหนึ่งบินมาคาบฉันไป คงจะเอาฉันไปรองรังของเขากระมัง เฮ้อ! ค่อยยังชั่วหน่อย นี่ฉันจะได้ “บำเพ็ญ” ประโยชน์อันแปลกประหลาดอีกแบบหนึ่งแล้ว

แต่แล้ว.....ว่า เรื่องของฉันมี “แต่” อยู่เรื่อยเลย แต่แล้ว... ก็มีนกอีกตัวหนึ่งบินมา แล้วแย่งฉันจากนกตัวเก่า ทั้งสองแย่งฉันอยู่ตั้งนานแ่นะ ในที่สุดตัวของฉันก็ขาดผึ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งของฉันซึ่งเป็นส่วนเล็ก ๆ ติดไปกับนกตัวใหม่ อีกส่วนหนึ่งติดไปกับนกตัวเก่า นกตัวเก่าบินคาบฉัน ผ่านทุ่งนา ป่า หมู่บ้าน จนถึงสลัมแห่งหนึ่ง มีเด็กชาย 2-3 คน ใช้ก้อนหินปานก นกร้อง

ขึ้นด้วยเสียงอันดัง การที่นกอ้าปากร้องทำให้ฉันหล่นจากปาก
ของเขา และเขาก็ไม่สามารถจะแย่งฉันคืนได้เพราะเด็กเหล่านั้น
ตะครุบฉันไว้ เขาก็บินหนีไป ฉันสงสารเขาจังเลย เด็ก ๆ พวกนี้
ใจร้ายจริงหนอ เขาไม่ได้ทำร้ายใครสักคน ยังใช้ก้อนหินปาเขาได้
ลงคอ

เด็กชายเหล่านั้นพูดคุยกันเรื่องฉันว่า “เฮ้ย ชัย ขอกางเกง
ตัวนี้ให้ข้าเถอะ ข้าจะไปให้แม่ข้าซ่อมให้น้องข้าใส่” เด็กชายคน
หนึ่งซึ่งไม่ได้สวมเสื้อ แต่สวมกางเกงสีน้ำเงินซึ่งเป็นเพื่อนฝูงและ
ถ่านจนสีติดจะดำไปทุกทีแล้วพูดขึ้น “มันจะดีเหรออ เดช ข้าก็
ช่วยปานกเหมือนกันนา” เด็กชายที่ชื่อชัยพูด “ให้เดชไปเถอะ
ชัย ไปให้น้องเดชมันใส่” เด็กชายอีกคนหนึ่งซึ่งทำทางเป็นหัวโจก
และอายุมากที่สุดพูด “ขอบใจมากนะ พี่ก้อง” เดชพูด แล้วเดช
ก็นำฉันเดินไปตามสะพานไม้เก่า ๆ ได้สะพานเป็นน้ำเน่าสีดำ
ส่งกลิ่นเหม็นคloy และแล้ว...เดชก็มาหยุดที่บ้าน ซึ่งมีลักษณะ
เป็นเพิงพักเล็ก ๆ เขาก้าวเข้าไปในบ้านเรียกแม่ดูกางเกงอย่างยินดี
ว่า “แม่ ดูกางเกงตัวนี้ซี เดชเก็บมาให้” “ให้แดงใส่หรือลูก”
แม่พูดพลางใช้มือพอม ๆ ลูบศีรษะของเดชเบา ๆ อย่างรักใคร่
แล้วหยิบกางเกงมาดู “แล้วแม่จะซ่อมตรงที่ขาดให้ ขอบใจเดช
มาก” แล้วแม่ของเดชก็ใช้เศษผ้าเก่า ๆ ซิ่นเล็ก ๆ มาปะที่ตัวฉัน
ฉันไม่ชอบตรงที่ปะนี้เสียเลย ดูไม่ใช่ตัวของตัวเอง มันเป็นผ้า
เก่า ๆ สีซีด ๆ แต่ก็ยังดีที่มันช่วยให้ฉันไม่ขาดเป็นรูโหว่อีกแล้ว
แดงน้องของเดชใส่ฉันเสมอ ดูจะถูกใจเขายิ่งนัก เป็นผล

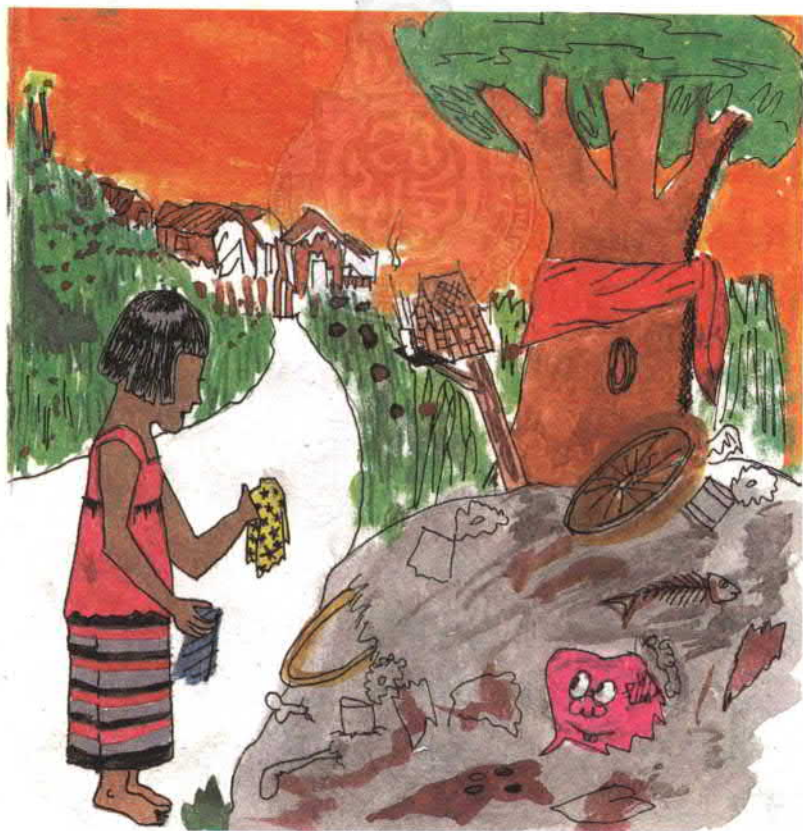
ให้ฉันพลอยดีใจไปด้วย

แต่แล้ว...วันหนึ่งแดงไม่ได้ใส่ฉันอยู่ เขาใส่กางเกงตัวเก่า ส่วนฉันกองอยู่กับกองเสื้อผ้า วันนั้นแดงคงหิวจึงงอแงมาก แต่แม็กก็ไม่อยู่เสียด้วย ฉันก็ช่วยอะไรไม่ได้ แแดงตรงมารื้อกองเสื้อผ้าอย่างอารมณ์ไม่ดี ไม่มีใครอยู่ ไม่มีใครห้ามแดงเลย ขณะนี้แดงเหมือนช้างที่กำลังตกมันไม่มีใครห้ามได้ ฉันถูกแดงปาอย่างแรงออกมาทางหน้าต่างและตกลงไปในน้ำคร่ำสีดำ ว้าว ฉันไม่ชอบกลิ่นน้ำคร่ำเสียเลย ฉันลอยตามน้ำคร่ำไปเรื่อย ๆ แล้วลอดได้สะพานเวลานี้เองที่ฉันสังเกตเห็นว่า มีสิ่งต่าง ๆ ลอยอยู่ในน้ำมากมาย มีถังพลาสติก หลอดกาแฟ รองเท้า ท่อนไม้ กระป๋องล้นจี่ และสิ่งอื่น ๆ อีก สภาพของฉันบัดนี้ไม่เป็นทางเกงอีกแล้ว ฉันลอยอยู่ในน้ำคร่ำตั้งเกือบ 1 สัปดาห์ ฉันจึงมาเกยฝั่ง ที่นั่นมีขยะมากมาย กองโตจนดูเหมือนภูเขาขยะขนาดย่อม ๆ กลิ่นน้ำเน่าเหม็น ๆ ก็ไม่ค่อยถูกกับฉันอยู่แล้ว ยิ่งมาได้กลิ่นขยะก็ยิ่งแย่ใหญ่ตอนนี้ตัวฉันเป็นสีดำ และมีกลิ่นเหม็น ฉันไม่ชอบเลย

เช้าวันต่อมา ดวงอาทิตย์ทอแสงอ่อน ๆ ฉันลืมตาขึ้น รู้สึกว่าตัวชุ่มไปด้วยน้ำค้างในยามเช้า แต่ไม่นานนัก.....หยาดน้ำค้างเหล่านั้นก็ระเหยไปจนหมด และตัวฉันก็เริ่มแห้ง.....จนแห้งสนิท

เที่ยง.....แสงแดดร้อนแรงจนตัวฉันแทบสลายลงเป็นจุล “ยามนี้
อากาศร้อนอบอ้าวจริง ๆ ถ้ามีลมพัดมาสักวูบหนึ่งก็จะดีทีเดียว”
ฉันคิด “ฉันจะได้คลายร้อน และถ้าลมพัดแรง ๆ ฉันก็อาจจะได้
ไปจากที่นี่” ยามเย็น.....อากาศเย็นขึ้น ฉันรู้สึกสดชื่น ความร้อน
และอบอ้าวในเวลาเที่ยงหายไปหมด ไม่นานนักก็มีเด็กหญิงเล็ก ๆ
คนหนึ่งเดินมาที่กองขยะ เมื่อเธอเห็นฉันก็ก้มลงเก็บฉันขึ้นมา
จากนั้นเธอก็เดินไปที่กองขยะค้นหาถุงพลาสติกและเศษผ้าจน
เนื้อตัวสกปรก โกล้ค่า.....เธอจึงหยุดเก็บแล้วสาวเท้าเดินออกไป
จากที่นั่น

เธอพาฉันมาถึงบ้านเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว ห่างจากบ้านหลังอื่น ๆ เมื่อเธอเปิดประตูบ้าน ฉันแลเห็นหญิงสาวค่อนข้างสวยคนหนึ่งกำลังรีดผ้าอยู่ ผ้าที่รีดนั้นเป็นผ้าผืนเล็กที่เย็บริมอย่างเรียบร้อย ฉันดูก็รู้ว่าเป็นเศษผ้าแต่การเย็บริมผ้าอย่างเรียบร้อยทำให้ผ้านั้นดูมีค่าขึ้น เด็กหญิงวางของที่เธอเก็บมาไว้ข้างฝาผนัง หญิงสาวหันมามองเด็กหญิงแล้วกล่าวว่า “ขอบใจมากจะปิ่น ลูกไปอาบน้ำอาบท่าเสียก่อนเถอะ ดุชิ มอมแมมจังเลย” ปิ่นเดินไปข้างในเพื่ออาบน้ำ ฉันสอดสายตาไปรอบ ๆ บ้านก็แลเห็นกองถุงพลาสติกขนาดต่าง ๆ กันตั้งอยู่ ฉันจึงพอเดาได้ว่าปิ่นมีอาชีพขายถุงพลาสติก และผ้าที่แม่กำลังรีด ส่วนคนที่ซื้อจะเอาไปทำอะไรก็แล้วแต่ ฉันนอนอยู่ข้างฝาผนังนั้นทั้งคืน เพราะปิ่นกับแม่ไม่ได้ย้ายฉันไปไว้ที่อื่น

รุ่งเช้า ปิ่นและแม่ช่วยกันซักผ้าที่ปิ่นเก็บมาซึ่งมีฉันรวมอยู่ด้วย ปิ่นและแม่ซักผ้าอย่างสะอาด ทำให้ฉันสะอาดขึ้น แต่ยังไม่สะอาดทีเดียวนัก แม่จึงบอกปิ่นว่า “ผ้าผืนนี้อ่าขายเลยนะลูก ยังไม่สะอาดดี เอาไว้ทำผ้าขี้ริ้วบ้านเราก็ก็น่าใช้” “จ๊ะ แม่”

ปิ่นตอบ ตั้งแต่นั้นมาฉันก็เป็นผ้าขี้ริ้วอยู่ที่บ้าน ส่วนผ้าอื่น ๆ ปิ่นก็เอาไปขายทุกวัน แต่ระยะนี้เป็นระยะฝืดเคือง ปิ่นจึงขายผ้าไม่ได้เลย แม้จะขายถุงพลาสติกได้บ้าง แต่เงินที่ได้มาก็เพียงพอสำหรับค่าอาหารไปวัน ๆ เท่านั้น แม่ของปิ่นเห็นไม่ได้การ จึงคิดจะออกไปหางานทำนอกบ้าน แต่โชคไม่ช่วยแม่เลย แม่ออกหางานวันแล้ววันเล่า จนเป็นสัปดาห้ แม่ก็ยังไม่ได้งาน ฉันก็ได้แต่อวยพรขอให้แม่ได้งานทุกครั้งที่แม่ออกจากบ้าน

วันหนึ่ง.....แม่กลับมาจนคำ แต่เมื่อเข้ามาในบ้าน แม่แสดงอาการดีใจแทนอาการเซื่องซึมเมื่อแม่ไม่ได้งาน “แม่คงได้งานแน่ ๆ” ฉันนึกในใจและก็เป็นจริง แม่บอกให้ปิ่นเก็บของและพูดว่า “แม่ได้งานเป็นคนใช้ที่บ้านนายกเทศมนตรี ลูก ถึงแม้จะเป็นอาชีพที่ต่ำต้อยแต่ก็สุจริต” ฉันก็เห็นด้วยกับแม่

จากนั้น.....แม่และปิ่นก็ย้ายไปอยู่บ้านนายกฯ ขนข้าวของทั้งหมดไปไว้ที่บ้านนายกเทศมนตรี ปิ่นเอาฉันไปด้วย นี่แหละฉันถึงได้มาอยู่ที่นี่.....

ชีวิตที่มีกรรม

ด.ญ. ลักขณา ธรรมจักร เขียนเรื่อง

ด.ช. สายัน ชุ่มศรี เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดใหม่ช่องลม

คลื่นจากทะเลกระทบฝั่งเป็นจังหวะทุกเช้าและเย็น ชาวทะเลทุกคนเคยชินต่อเสียงนี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ผู้แก่หรือผู้เฒ่า ชีวิตของชาวทะเลนั้นคล้ายคลึงกันเกือบทุกหลังคาเรือน แต่มีครอบครัวหนึ่งซึ่งประสบปัญหาในครอบครัวอย่างไม่เว้นวาย ครอบครัวนี้มี 5 ชีวิต มีแสงเป็นหัวหน้าครอบครัวเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง เขามีภรรยาชื่อ นวล ลูกชาย 2 คน ชื่อ วิชิตและวิชัย และลูกผู้หญิงอีก 1 คนชื่อมาลัย

ครอบครัวของเขายากจน อาศัยจับปลาทะเลขายเพื่อเลี้ยงชีพไปวัน ๆ ความเป็นอยู่ของ 5 ชีวิตในครอบครัวนั้น เป็นไปอย่างแร้นแค้นตลอดเวลา แต่เคราะห์กรรมยังบันดาลให้ครอบครัวนี้ต้องประสบชะตา

กรรมอีก วันหนึ่งแสงออกไปหาปลาด้วยเรือลำน้อย ที่เขามีอยู่ เป็นสมบัติชิ้นเดียวของครอบครัว แสงออกไปกับชาวทะเลเพื่อนบ้าน วันนั้นแสงจับปลาได้มาก แต่พอนำไปขายที่ตลาดพ่อค้าปลากลับกดราคาปลาที่แสงจับมาได้ แสงไม่พอใจจึงทะเลาะกับพ่อค้าปลาและได้แทงพ่อค้าปลาทาย แสงเข้ามาบอตัวกับตำรวจ ฝ่ายนวนเมื่อรู้ข่าวถึงกับเป็นลม เมื่อฟื้นขึ้นก็เอาแต่ร้องให้สงสารลูกของตนเองที่ยังเล็ก แต่นวลก็ยังมานะอดทนเลี้ยงลูกไปตามชะตากรรม ไม่นานนวนก็ล้มป่วยและทรุดหนักลง จนวันหนึ่งนวนเรียกลูกทั้งสามออกไปพบแล้วพูดว่า

นวน “วิธิดูแลน้องให้ดี ๆ นะ สั่งสอนน้องให้เป็นคนดี รักใคร่กันไว้”

วิจิต “ครับแม่ผมจะสั่งสอนน้องดูแลน้องให้ดีที่สุด แต่แม่พูดเช่นนี้เหมือนเป็นนาง แม่ต้องไม่เป็นอะไร แม่ต้องหาย”

นวน “แม่รู้ว่าแม่คงไม่รอด ดูแลน้องให้ดีเหมือนกับที่แม่สอนนะลูก”

จากนั้นนวนก็สิ้นใจ สามพี่น้องต้องกำพร้าแม่ขาดพ่อไม่มีคนอุปการะ วิจิตต้องไปเป็นลูกศิษย์วัดคอยรับใช้พระในวัดเพื่อขอข้าวมาให้น้องกิน ส่วนมาลัยก็ไปรับจ้างทำงานในตลาด แต่วิชัยหลังจากแม่ตายก็ทำตัวเป็นอันธพาลเที่ยวไล่แก่งผู้คน ขโมยผลไม้ของชาวบ้าน โดยไม่เชื่อฟังวิจิตผู้เป็นพี่ ทั้งสามอาศัยข้าววัดเลี้ยงตัวมาจนโตเป็นหนุ่มเป็นสาว แต่วิชัยก็ยังไม่ทิ้งนิสัยเดิม ต่อมาวันหนึ่ง วิชัยและเพื่อนได้พากันปล้นบ้านเศรษฐีและได้ฆ่าคน

ในบ้านตาย เจ้าของบ้านได้แจ้งตำรวจวิชัยหนีแต่ก็ไม่พ้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ล้อมจับวิชัย แต่วิชัยไม่ยอมให้จับตำรวจจึงว่า “วิชัย ถ้าไม่ยอมมอบตัวจะจับตายนะ”

วิชัย “ผมไม่กลัว ตายเป็นตาย” และในที่สุดวิชัยก็ถูกตำรวจยิงตาย ทำให้ความเสียใจให้กับวิจิตและมาลัยเป็นอย่างมากที่ต้องเสียพ่อแม่และน้องไป

เวลาผ่านไปใกล้จะครบ 14

ปี อีกประมาณ 2 เดือนแสงก็จะพ้นโทษ แสงอยู่ในคุก ขยันขันแข็งทำงานได้เงินตลอดเวลา แสงคิดถึงนวลและลูกทั้งสามของเขา เขาคิดถึงวันที่จะพ้นโทษได้กลับมาหาลูกเมียสักที หลังจากที่จากกันมาเป็นเวลานาน และแล้ววันนั้นก็มาถึง วันที่แสงพ้นโทษ เขาดีใจสุดที่จะบรรยายได้ เขาก้าวออกจากประตูเรือนจำด้วยใบหน้าที่สุดใส เขาคิดในใจว่า

บ้านนี้นวลคงคอยเขากลับบ้าน ลูกคงจะโตเป็นหนุ่มเป็นสาวกันหมด และคงจะดีใจที่พ่อกลับบ้าน เขาหันหน้าไปที่เรือนจำแล้วพูดเบา ๆ ว่า “ลาก่อนเรือนจำที่ฉันเคยอยู่เป็นเวลา 14 ปี”

จากนั้นเขาก็เดินทางกลับมา
ยังบ้านเกิดของเขา คือชายทะเล
แห่งนั้น เมื่อเขาไปถึง เขาก็พูด
ออกมาว่า

“จากไป 14 ปีที่นี้เปลี่ยน
แปลงไปมากจริง ๆ เจริญกว่า
เก่า มีถนนหนทางดีกว่าเดิม คง
จะไปมาหาสู่กันสะดวกมาก”

เขาเดินมาเรื่อย ๆ จนถึงตลาดมองดูสิ่งของที่ขายในตลาด
พอดีเขาก็ได้พบกับมาลัยโดยไม่รู้ว่านั้นคือลูกสาวของตนเอง แสง
ทักมาลัยว่า

แสง “ขอโทษหลานรู้จักคนที่ชื่อนวลที่บ้านอยู่ริมทะเล
ด้านโน้นหรือเปล่า”

มาลัย “รู้จักค่ะลุง แล้วลุงมีธุระอะไรกับแม่นวลล่ะคะ”

แสง “ลุงต้องการมาหานวลเพราะลุงคือแสงสามีของนวล”

มาลัย “แสง แสง พ่อแสงของมาลัย พ่อจำมาลัยไม่ได้หรือ
มาลัยลูกของพ่อไงล่ะ”

แสง “มาลัย ไข่แล้วมาลัยลูกพ่อ เจ้ามาทำอะไรคนเดียว
แล้วแม่ไปไหนล่ะ”

มาลัย “พ่อไปพบพี่ชิตก่อน แล้วมาลัยจะเล่าเรื่องแม่ให้ฟัง”
ทั้งพ่อและลูกก็ตั้งใจพูดไปร้องไห้ไปสมกับความคิดถึงกันหลังจาก
ที่ได้พรากจากกันเป็นเวลาถึง 14 ปี แสงตามมาลัยไปยังบ้านเพื่อ

พบวิจิต วิจิตเมื่อเห็นมาลัยพาคนแก่มาที่บ้าน จึงร้องถามมาลัยว่า “มาลัยพาใครมาบ้านนะ”

มาลัย “พี่ลองทายซิว่าคนคนนี้เป็นใคร”

วิจิต “พี่ทายไม่ถูกหรอก แต่ดูคล้ายคล้ายคลึงคลา”

มาลัย “นี่พ่อแสง พ่อแสงของเราไงละพี่ พ่อแสงที่จากเราไป 14 ปี ไงละ มาลัยไปพบพ่อที่ตลาด พ่อพ้นโทษแล้ว”

วิจิต “พ่อ พ่อของผม”

วิจิตวิ่งเข้าไปกราบแสงทั้งที่น้ำตาไหลนองแก้ม เขาโหมกอดพ่อของเขา เขาทั้งดีใจและปลื้มใจที่ได้พบพ่อบังเกิดเกล้าอีกครั้ง และเขาก็คิดว่า ต่อไปนี้เขาจะได้อยู่กับพ่อและน้องอย่างมีความสุข ส่วนแสงก็น้ำตาไหลที่ได้พบลูก และอยู่กันพร้อมหน้า แต่เขายังมีเรื่องข้องใจอยู่อีกที่ต้องถามให้รู้เรื่อง เขาหันไปพูดกับวิจิตว่า “วิจิตแล้วแม่กับวิชัยไปไหนละลูก”

วิจิต “แม่ หลังจากทีพ่อติดคุกแม่ก็หาเลี้ยงพวกเราสามคน แม่อยู่เลี้ยงดูเราได้ 5 ปี จากนั้นแม่ก็ล้มป่วยและอาการของแม่ทรุดลงเรื่อย ๆ จากนั้นไม่นานแม่ก็ตาย ก่อนตายแม่สั่งผมไว้ว่าให้สั่งสอนน้องให้ดี แต่ผมควบคุมวิชัยไว้ไม่อยู่ วิชัยเริ่มเป็นเด็กเกเรและในที่สุดก็เข้าป่วนและถูกตำรวจยิงตายเมื่อครึ่งปีนี่เอง” แสงหน้าซีดลงเมื่อฟังวิจิตเล่าถึงนวลและวิชัยลูกชาย เขาก็พูดว่า “เพราะเราคนเดียวทำให้นวลต้องหาเลี้ยงลูกถึง 3 คนจนต้องล้มป่วยและตาย ทั้งลูกก็ต้องมาถูกตำรวจยิงตายเพราะเป็นโจร ไม่มีพ่อแม่คอยสั่งสอน เพราะเราคนเดียว” ทั้งวิจิตและมาลัย

พ่อได้ยื่นพ่อของตนว่าดังนั้นก็ได้แต่พูดปดไปไม่ให้พ่อโทษตัวเอง
วิชิตจึงบอกว่า “พ่ออย่าพูดเช่นนั้น เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็น
เพราะเวรกรรมที่เราทำไว้ในชาติก่อน” ในขณะที่พ่อลูกทั้งสาม
กำลังพูดกันอยู่ในบ้านนั้นเหตุการณ์อันไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น คนของ
พ่อค้าปลาที่คอยคิดล้างแค้นให้เจ้านายตนเองได้มายังบ้านของแสง
พร้อมด้วยปืน 2 กระบอก เพราะมันรู้ว่าแสงพ้นโทษ และเดิน
ทางกลับบ้านแล้วมันจึงมาคอยฆ่าแสงเพื่อล้างแค้น คนของพ่อ-
ค้าปลาเดินขึ้นไปบนบ้านอย่างเงียบ ๆ แล้วจ่อปืนตรงไปแล้วก็ยิง

แสง เลือดกระจายเต็มตัวแสง วิชิตและมาลัยแทบสิ้นสติเมื่อได้
เห็นภาพพ่อแสงของตนนอนตายจมกองเลือด ทั้งวิชิตและมาลัย
ต่างร้องไห้เสียใจอย่างที่สุดจนแทบขาดใจ ชีวิตของทุกคนใน
ครอบครัวนี้เป็นชีวิตที่มีกรรม

ผมคือ...ใคร?

ด.ช. อนุชา ไชยรงค์

ด.ญ. จิริงรัก สมรรถจันทร์ เขียนเรื่อง
โรงเรียนจิตรลดา

ผมเกิดมาอย่างมหัศจรรย์ คือเกิดจากเนื้อวัวบด ผสมกับ
หลาย ๆ อย่าง เช่น ชูรส และน้ำประสานทอง (ซึ่งทำให้ผม
กรอบแต่มันเป็นผลร้ายต่อร่างกายของคุณ ถ้าคุณกินผมเข้าไป
มาก ๆ นาน ๆ เข้าลำไส้ของคุณจะบางลง ๆ ในที่สุดลำไส้ของคุณจะ
ทะลุไปเลยทีเดียวน) แล้วเขาก็นำผมไปปั่นเป็นก้อน เสร็จแล้วก็
นำผมไปใส่ในน้ำเดือด ๆ เพื่อต้มผมให้สุก ตอนนั้นผมร้อนจริง ๆ
ครับ เมื่อเขาต้มจนสุกแล้ว เขาก็ใส่ผมลงในถุงพลาสติก พร้อมกับ
เพื่อน ๆ ผม ตอนที่คุณพอจะทราบหรือยังล่ะครับว่าผมคือ...
ใคร? ถ้าคุณไม่ทราบผมจะบอกให้ ผมคือ “ลูกชิ้น”

ต่อจากนั้นเขาก็นำผมไปขึ้นรถ รถที่พวกผมขึ้นเป็นรถกระ-

บะบรรทุกของทาสีแดง เมื่อขึ้นรถพวกผมได้คุยกัน และผมก็ได้ทราบพวกผมบางกลุ่มทำจากเนื้อสุนัข ซึ่งเจ้าตัวเคร้าโศกมากที่ไม่เหมือนพวกพ้อง พวกเราต่างช่วยกันปลอบเจ้าพวกเพื่อน ๆ ที่เคราะห์ร้าย และต่างลงความเห็นว่ “มนุษย์นี้ช่างเอาเปรียบเสียจริง ๆ แต่ที่จริงพวกเราก็กังไม่รู้ว่ วัวหรือสุนัขว่ามันแตกต่างกันอย่งไร? รถกำลังจะออกแล้วพวกเรารู้สึกตื่นเต้นกันมาก เมื่อรถแล่นพวกเราได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากมาย มีตึกรามบ้านช่องเต็มสองข้างทางไปหมด คนเดินพลุกพล่านไปทั่วพวกเราต่างสงสัยว่เขาจะพาเราไปไหน ขณะที่เรามัวแต่เพลินอยู่นั่นเอง “เอ๊ยด” เสียงเบรคดังสนั่นหวั่นไหว พวกเราต่างตกใจกลัวกันใหญ่ จากแรงเบรคนั่นเองทำให้พวกเรากระเด็นลอยขึ้นไปสูง และตกลงมาดัง “ตุบ” ต่อจากนั้นรถก็หยุด คนขับรถปิดประตูดัง “ปัง” แล้วเขาก็ถือถุงที่ใส่พวกเรา ไปให้เจ้าของร้านขายกล้วยเดี่ยวซึ่งได้ให้เงินจำนวนหนึ่งแก่เขาเป็นการตอบแทน จากนั้นเจ้าของร้านก็นำพวกผมไปใส่ในตู้ที่มีทั้งเส้นกล้วยเดี่ยวหลายชนิด ผัก และเครื่องปรุงรสต่าง ๆ มีคนเข้ามาในร้านมากขึ้นทุกที่ทุกที่ และมีเสียงตะโกนโหวกเหวก “หมีน้ำขึ้นไม่งอกสอง งอกสาม” และอีกหลาย ๆ เสียงต่างตะโกนขึ้นมว่ เขาจับพวกผมบางลูกไปใส่ในที่ลวกกล้วยเดี่ยว เจ้าพวกเพื่อน ๆ ผมร้องโอดโอยกันยกใหญ่ โอ๊ะ! ตายละเขาล้วงมาจับตัวผมไปใส่ในที่ลวกกล้วยเดี่ยว โอ้ย! ผมร้อนจังเลย จะไม่ให้ผมร้อนได้ย่งไรครับ เมื่อเขาปรุงกล้วยเดี่ยวผสมตัวผมแล้ว มีคนมายกผมไปให้ผู้ขายคนหนึ่ง ผู้ขายคนนี้หน้าตาน่ากลัวจังเลย

มีฟันสีขาวซีด ๆ เติบโตปาก ผมนึกถึงภาพที่จะถูกฟันเหล่านั้นกัด
ผมแล้วผมกลัวจนตัวสั่น แล้วเขาก็เอาผงแสบ ๆ ร้อน ๆ สีนํ้าตาล
แดง ๆ น้ำปลา พริกน้ำส้มมาใส่ผม โอ๊ย ! ผมแสบร้อนจังเลยครับ
ต่อจากนั้นเขาก็ใช้ไม้ยาวหรือที่คุ้นเรียกว่าตะเกียบ 2 อัน มาคีบผม
เขายกผมลอยขึ้นไปเพื่อใส่ปากเขา เขาอ้าปากเสียวกว้าง แลเห็น
ฟันขาวน่ากลัวจริง ๆ ทันใดนั้น “ฮึดไชว” โอ้โฮผมกลิ้งลงมา
ได้โต๊ะ ดีใจจังนี้ ดวงผมคงยังไม่ถึงฆาต ชายคนนั้นเลยเกิดจาม

ขึ้นมา เมื่อผมตกลงมาแล้ว ผมยังได้ยินเสียงชายคนนั้นบ่นเพิ่มพำ
อยู่เลย ผมกลิ้งต่อมาจนถึงริมถนน ผมพบก้อนหินก้อนหนึ่งผม
จึงลี้ไปแอบข้าง ๆ ก้อนหินนั้น ก้อนหินก้อนนั้นท่าทางมีอายุมาก
มีฝุ่นจับอยู่เต็ม เจ้าก้อนหินกล่าวทักทายผมด้วยท่าทางยิ้มแย้ม “ไอ้
หนูชื่ออะไรละ ไปยังไถมายังไถถึงได้หลบมาอยู่ข้าง ๆ ข้า” ผม

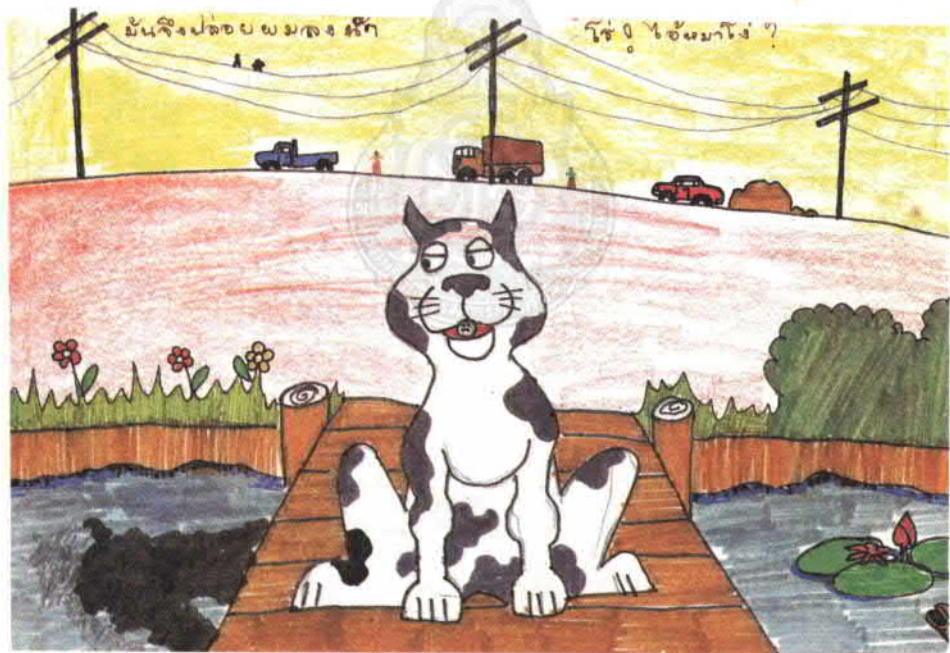
ตอบด้วยความเต็มใจ “ผมซื้อตั้งครึ่งคนเขาสร้างผมมา แล้วจับผมไปขาย คนเขาจะกินผม พอดีเขาจามผมเลยได้โอกาสหนีมาครับ”

“คุณก้อนหินสบายดีหรือครับ คุณอยู่ที่นี้มานานหรือยังครับ” ผมถามด้วยความสงสัยสุดเห็น “ข้าสบายดี เรียกข้าว่าลุงเผ่าก็ได้ ข้าอยู่มาหลายสิบปีแล้ว” ลุงเผ่าตอบด้วยความยินดี

“ว่าแต่เอ็งเถอะต่อไปจะไปพักที่ไหนล่ะ แล้วเอ็ง...” ลุงเผ่าพูดได้เท่านี้ก็เริ่มโอเอเป็นการใหญ่ เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะรถเมล์ที่ข้างถนนพ่นควันสีดำมิดหมี ออกมาจากท่อไอเสีย พร้อมกับเสียงดังสนั่นที่น่าหวงหู

“ลุงเจอเหตุการณ์แบบนี้บ่อยไหมครับ” ผมถามด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยดีนัก “ประจำเลยไอ้หนู ไหนทางรัฐบาลเขาว่าจะจัดการให้เรียบร้อยไงล่ะ” ลุงเผ่าถามด้วยสีหน้าที่เอือมระอาเต็มที่ ผมตอบ “ผมก็ไม่ทราบ แต่ผมได้ยินเขาพูดว่า ทางรัฐบาลจับคนสองคนก็เลิกจับ จริงเท็จประการใดผมก็ไม่ทราบ” ต่อจากนั้นเราก็คุยเรื่องอื่น ๆ กันต่อไปขณะที่เราคุยกันอยู่นั้น ก็มีอะไรอุ่น ๆ มาดมผม เมื่อผมเงยหน้าขึ้นก็เห็นสัตว์ขนาดปานกลาง มีขาสี่ขา มีหูและหาง ลุงเผ่าได้แอบกระซิบกับผมว่ามันคือ “สุนัข” ผมจึงอุทานว่า “อ้อ” เจ้าตัวนี้เองที่นำมาทำเป็นเพื่อนผม ผมนึกว่ามันเป็นมิตรจึงยิ้มกับมัน โอ๊ะ! มันอ้าปากกว้างแลเห็นเขี้ยวขาวยาวโง้งและฟันที่แหลมคม ต่อจากนั้นมันก็จับผม ผมนึกว่าผมคงจะต้องแหลกละเอียดไปเลยทีเดียวนะ เมื่อมันจับผมได้แล้วมันก็ออก

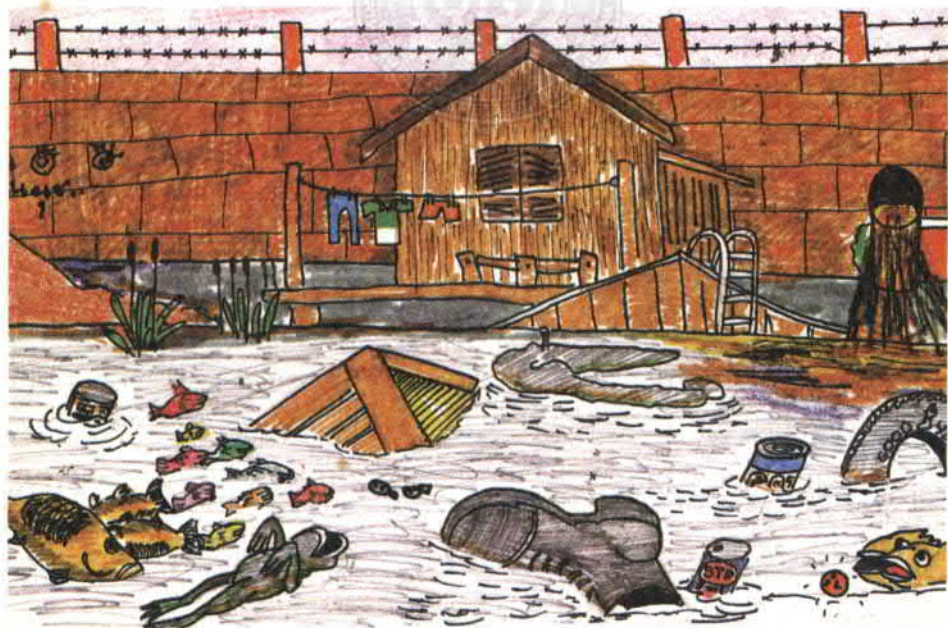
วิ่งไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มันวิ่งมาตามถนน บางแห่งก็เรียบ
บางแห่งก็ขรุขระ มีรถแล่นผ่านไปมามากมาย แล้วมันก็เลี้ยวมา
ในซอย ๆ หนึ่ง สองข้างทางมีฟุ่มไม้หนาบ้าง บางบ้างเป็นหย่อม ๆ
เมื่อมาถึงริมคลองแห่งหนึ่ง มันก็ข้ามสะพานไม้เล็ก ๆ น้ำในคลอง
นั้นช่างใสสะอาดจริง ๆ มีปลาแหวกว่ายเป็นฝูง ทันใดนั้นเจ้าหมา
ก็มองลงไปใต้น้ำแล้วก็ชะโงกลงไป พร้อมกับแยกเขี้ยว เมื่อมัน
เห่า ผมจึงตกลงไปในน้ำ ผมคิดว่าที่ผมตกลงมานี้ก็เพราะมันมอง
ลงไปใต้น้ำ จึงเห็นเงาของตัวเองมันเองกับเงาของผม ซึ่งใหญ่กว่า
ตัวจริง มันเกิดความโลภก็เลยปล่อยผมลงน้ำ โธ่! ไอ้หมาโง่

น้ำในที่นี้ช่างเย็นชื่นใจเสียจริง ๆ ไม่เห็นร้อนเหมือนตอนที่
เขาเอาผมใส่ลงในหม้อเลย ผมได้รู้จักกับสัตว์และพืชมากมาย เช่น
ปลา กุ้ง กบ บัว ซึ่งล้วนแต่มีนิสัยดีทั้งสิ้น เราตกลงกันว่าจะ

เพื่อนกัน ผมอยู่ที่นั่นนานพอสมควรจึงลาจากกัน

ผมลอยตามกระแสน้ำเรื่อย ๆ มา จนถึงทางแยกสองทาง
ทางหนึ่งเป็นทางที่ซึ่งมีน้ำตื้นเขิน อีกทางหนึ่งเป็นทางที่มีน้ำลึก
และคดเคี้ยวไปมา ผมจึงตัดสินใจลอยตามกระแสน้ำนั้น ระหว่าง
ทางยังมีบ้านคนมากขึ้นทุกที ๆ และน้ำที่ผมลอยคือน้ำนั้นก็ชักมี
กลิ่นเหม็น มีขยะลอยมาเพิ่มขึ้น และเมื่อผมลอยมาถึงบริเวณ
โรงงานซึ่งมีน้ำเสียไหลออก ผมก็ได้พบกับเหตุการณ์อันน่าสลดใจ
คือมีฝูงลูกปลาลอยตายหงายท้องอยู่ มีพ่อปลาและแม่ปลาวัยวน
เวียนอยู่ข้าง ๆ ผมจึงไปทักทายกับพ่อปลาและแม่ปลา “สวัสดี
ครับคุณปลาทั้งสอง เพราะอะไรลูก ๆ ของคุณถึงได้ตายเสียละ
ครับ” ผมทักทายก่อน “สวัสดีครับ สวัสดีค่ะ คุณลูกขึ้น” พ่อ
และแม่ปลาตอบพร้อมกัน

“ลูก ๆ ของฉันตาย ก็เพราะไม่มีอากาศจะหายใจ น้ำในบริเวณนี้เป็นน้ำเน่า บนผิวน้ำก็มีน้ำมันอยู่เต็มไปหมด ลูก ๆ ของฉันไม่มีอากาศจะหายใจจึงตายไป และตัวของฉันเองที่กำลังจะตาย” แม่ปลาตอบด้วยความเศร้าสลด “น่าสงสารจริง ๆ มนุษย์นี้ช่างเห็นแก่ตัวไม่นึกถึงชีวิตของสัตว์อื่น ๆ บ้างว่าจะเป็นอย่างไร ถ้าหากพวกคุณตายพวกเขาก็เดือดร้อนเหมือนกัน เขาน่าจะคิดบ้าง” ผมตอบจากใจจริง ทันใดนั้นแม่ปลาทำท่าเซกตาแลลบไปมา ในที่สุดก็หงายท้องไป พ่อปลารีบว่ายไปใกล้ ๆ พลังพุดอย่างเศร้าสร้อยว่า “โอ้ แม่ปลาไม่น่าจากฉันไปเลย มนุษย์เอ๋ยพวกท่านเคยคิดบ้างไหมว่า ท่านทำอะไรลงไป จริงอยู่การที่ฉันเสียลูกเมียไป ท่านอาจคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่สำหรับฉันนั้นมันเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่เลยทีเดียวและฉันจะไม่ลืมเลยว่าครึ่งหนึ่งในชีวิตของฉัน ได้เคยมีความสุขกับลูกเล็ก ๆ และเมียที่แสนดีของฉัน แต่มนุษย์ก็ได้พรากความสุขของฉันไป.....” เมื่อพ่อปลาพุดจบแล้วก็ว่ายห่างจากสถานที่นั้นไปพร้อมกับผม แต่ก็ยังไม่วายที่จะเหลียวมองสถานที่นั้นอย่างเศร้าสร้อย คล้ายจะกล่าวอำลาอดีตอันแสนสุขและเศร้าสลดนั้น ผมได้ลอยตามกระแสน้ำพร้อมกับพ่อปลา ขณะนี้เราอยู่ห่างบ้านคนและความเจริญออกมา น้ำใสขึ้นเป็นลำดับ ธรรมชาติก็งดงามมากขึ้น พ่อปลาค่อยคลายความทุกข์ลง จับ ! มีอะไรแข็ง ๆ อย่างหนึ่งจิกผม ผมค่อย ๆ ลอยสูงขึ้น ๆ ผมพยายามเหลียวมองเจ้าตัวที่แอบทำร้ายผม อ้อ มันคืออิกานั่นเอง ผมรู้จักมันจากการที่พ่อปลาเล่าถึงลักษณะของมัน

ให้ผมฟัง ซึ่งผมก็เคยนึกชมมันในใจเรื่องการที่มันมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ
เฟื้อแผ่แก่พวกพ้องเพื่อนฝูง ดังที่ผมเคยได้ยินเด็ก ๆ ท่องกลอน
บทหนึ่งไว้ว่า

กาเอ๋ยกาดำ	รู้จำรู้จักรักเพื่อน
ได้เหยื่อเฟื้อแผ่ไม่แซ่เขื่อน	รีบเตือนพวกพ้องร้องเรียกมา
เกลื่อนกลุ้มรุมล้อมพร้อมพรัก	น่ารักน้ำใจกระไรหนา
การเฟื้อแผ่แนะพ่อหนูจงดูกา	มันโอบอารีรักดีนักเอย

แต่การที่มันมาจิกผมเป็นเหยื่อนี้ไม่ดีเลย ตอนนั้นมันบินอยู่
สูงลิบลิ้น ผมมองลงไปข้างล่างเห็นบ้านเรือนหลังนิดเดียวเอง มัน
บินผ่านมาเรื่อย ๆ จนข้ามแม่น้ำแห่งหนึ่ง ทันใดนั้นมันก็ร้องเรียก
เพื่อน เมื่อมันอำพากร้องผมจึงตกลงมา ผมนึกว่าผมคงตายแน่ ๆ
ถ้าผมตกลงไป ผมกลัวมากจึงหลับตา ซ่า! น้ำแตกเป็นประกาย
เมื่อผมตกลงมา เฮ้อ! โล่งอกไปเสียทีที่ผมตกลงมาในน้ำ ไม่
อย่างนั้นผมคงแย่แน่ ๆ ผมลอยตามกระแสน้ำมาจนถึงบริเวณที่

มีคนขายของเยอะแยะ ตายละ ! ผมมาเจอกับร้านขายถ้วยเตี้ยวอีก
แล้วผมกลัวจัง เรือของตาคนขายถ้วยเตี้ยวเกิดเอียงลุกขึ้นในที่ลวก
ถ้วยเตี้ยวของแกตกน้ำเจ้าลุกขึ้นพวกนั้นเห็นผมจึงรีบลอยมาหาผม
ผมห้ามเท่าไรพวกเขาก็ไม่เชื่อ แย่แล้ว ! ตาคนขายมองมาที่ผมและ
เจ้าพวกลุกขึ้นที่ลอยน้ำมาหาผม แล้วเขาก็ตักผมและเจ้าพวกนั้น
ไปลวกในน้ำเดือด ทำไมหนாமผมจะต้องมาถูกทารุณอีก โอ้ย !
ผมร้อนเหลือเกิน เสร็จแล้ว เขาก็จับผมมาใส่ในจานที่มีเส้น
ถ้วยเตี้ยวและผักจากนั้นเขาก็เอาน้ำร้อน ๆ มาใส่ในจานและเขาก็ยก
ผมไปให้กับชายผู้หนึ่ง โอ ! เหตุการณ์อย่างที่ผมคิดไว้ในวันนั้น
กำลังจะเกิดขึ้นกับผมแล้วสินะ ชายคนนี้น้ำตาจุดัน เขาค่อย ๆ
เทเครื่องปรุงต่าง ๆ ใส่ผมในครานี้ผมแสบร้อนยิ่งกว่าคราวที่แล้ว

เขาค่อย ๆ ยกผมสูงขึ้น ๆ ตอนนี้ใจผมเต้นรัวเป็นกลองเลยครับ
เขายกผมใกล้ปากเขาขึ้นมาทุกที ๆ

โอ ในที่สุดผมคงถูกกินแน่ ๆ คราวที่แล้วผมนึกว่าผมจะ
รอดจากการถูกกิน แต่ในที่สุดผมก็คงจะถูกเขากินแน่ ๆ เลย เมื่อ
ผมรอดพ้นจากการเป็นอาหารของสุนัข คน กา แต่ผมก็ต้องถูก
คนกินในที่สุดนี่ก็คงเข้าตำรา “หนีเสือปะจระเข้” แน่ทีเดียวการ
ที่ผมผจญภัยและท่องเที่ยวไปในโลกกว้างนั้น ผมขอให้คุณถือว่าเป็น
เป็นเรื่องสนุกที่จะให้ประโยชน์กับคุณไม่มากนักน้อย ตอนนี้ผมอยู่
ติดกับริมฝีปากของชายคนนั้นแล้ว โอ ! เขากำลังเอาผมใส่ในปาก
ของเขาพร้อมด้วยเส้นก๋วยเตี๋ยว “ลาก่อนคุณผู้อ่านที่รัก.....
ลา...ก็..อ..น.....”

นายทิม แมวขี้ขลาด

ด.ญ. พรพิมล นิลน้ำเพชร เขียนเรื่อง

ด.ญ. นงเยาว์ แซ่โล้ว เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดหงส์รัตนาราม

ครั้งหนึ่งมีแมวเล็ก ๆ ตัวหนึ่งชื่อ ทิม ขนของทิมเป็นสีดำ หน้าตาของมันดูเหมือนแมว ๆ แต่ไม่ได้เป็นอย่างนั้นสักนิด มันกลัวเสียงฝนตกกระทบหลังคา กลัวเสียงฝีเท้าคนเดินขึ้นบันได มันกลัวแม้กระทั่งหนูตัวเล็ก ๆ ใด ๆ จึงเรียกมันว่า นายทิม แมวขี้ขลาด

วันหนึ่งแม่บอกนายทิมว่า “ทิม ลูกรัก ลูกต้องหัดเป็นแมวที่กล้าหาญ แม่จะพา你去เที่ยวสวนสัตว์” “ไปทำไมกันจ๊ะ” นาย

ทิมถามเสียงสั้น “แม่จะสอนไม่ให้ลูกกลัวสัตว์อื่นๆ” แม่บอกและ
เลียงนให้ลูกชายแล้วพากันไปสวนสัตว์

“แน่ะสิงโต ดุชิ ทิม” แม่
พูด “เขาจะไม่ทำร้ายลูกหรอก
เขาเป็นญาติกับเรา แต่ตัวเขาโต
มาก หนวดก็ยาวกว่าลูก” ทิม
เสียงสั้นและสั้นไปทั้งตัว เมื่อ
สิงโตคำราม “ดุชิช้าง” แม่ชวน
ให้เดินต่อ “ช้างตัวโตแต่กลัวลูกแมว” แต่นายทิมตัวสั้นร้องว่า
“ช้างมีจมูกยาวน่ากลัวเหลือเกิน ตัวก็โตด้วย”

เมื่อผ่านกรงหมีแม่ก็ชี้ให้ดู
“นั่นคือหมี เขานิสัตย์ดี ไม่ทำร้าย
ใครเลย” แต่นายทิมกลัวเมื่อเห็น
หมียืนสองขาได้ “ตายแล้วหมีมี
กรงเล็บน่ากลัว เล็บแหลมจริง

น่ากลัวมาก” “ฉันดูกระต่ายซิ เขาตัวเล็กนิดเดียวเท่านั้น เขาทำ
ร้ายลูกไม่ได้หรอก” แม่ปลอบ นายทิมมองดูกระต่ายค่อยๆ ใจขึ้น
แล้วก็ร้องลั่น และวิ่งแน่นบกลับบ้าน “โอ้ย ทำไมกระต่ายมีหูยาว
ใหญ่อย่างนั้น ยาวใหญ่กว่าหูของเรา”

แม่หน้าเศร้า “ลูกต้องเรียนรู้วิธีจัดการความกลัวนะทิม” “ทำ
ยังไงล่ะแม่” นายทิมถามชื่อ ๆ “เมื่อลูกเกิดความกลัวขึ้นมา จง
กระดิกหนวดให้พุ่งตรงไปข้างหน้า โกงหลัง พองขนให้ตั้งชัน
แล้วส่งเสียงขู่ฟอ ๆ ให้ดังที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างนี้ อย่างที่แม่
ทำให้อู” แล้วแม่แมวก็กินทำขู่ให้นายทิมดู นายทิมก็ทำตาม “ดี
ถูกแล้ว ทำอย่างนั้นแหละ”

“เ้าลองไปนอกบ้านซิแล้วทำตามแม่สอน” นายทิมจึงเดิน
ออกจากบ้านไป มันไม่เห็นสิงโต หมี ช้างหรือกระต่าย นายทิม

เดินไปจนถึงร้านขายของเล่น “คงมีอะไรน่ากลัวในร้านนี้บ้าง ต้อง
ลองดู” แล้วนายทิมก็เดินเข้าไป ในร้านเต็มไปด้วยตุ๊กตาสัตว์ แต่
นายทิมนึกว่ามันเป็นสัตว์จริง ๆ มันจึงโก่งหลังพองขน ทำหนวด
ชี้แล้วขู่ นายทิม นึกว่าสิงโตคงคำรามใส่ แต่สิงโตกลับหมอบเฉย
นายทิมชักใจชื้น นายทิมเดินไปที่ตุ๊กตาหมี ทำท่าขู่อีก มันนึกว่า
หมีคงลุกขึ้นยืนสองขา แต่หมีก็นิ่งเฉยเสีย นายทิมเลยเดินไปที่
ตุ๊กตาช้าง ตัวไม่สั้นอีกด้วย นายทิมขู่อีก นายทิมคิดว่าช้างคงยืน
งวงออกมา แต่ช้างก็นิ่งเฉย นายทิมหายกลัว

เดินต่อไปที่ตุ๊กตากระต่าย นาย
ที่มคิดว่ากระต่ายคงกระโดดสูง ๆ
แต่กระต่ายตัวนี้นั่งเฉย นายที่ม
จึงเดินออกจากบ้านไป “ฉันเป็น
แมวที่กล้าหาญไม่ขี้ขลาดอีกต่อ

ไปแล้ว” นายที่มคิดอย่างภาคภูมิใจ แต่ทันใดนายที่มก็ตัวสั่น
เพราะหมาตัวหนึ่งเดินผ่านมา มันเป็นหมาจริง ๆ ไม่ใช่หมาตุ๊กตา
แต่มันเป็นเพียงลูกหมาตัวเล็ก ๆ นายที่มก็กลัวจนตัวเริ่มสั่น แต่
มันนึกถึงคำสอนของแม่ขึ้นได้ จึงโก่งหลังชูฟ่อ เจ้าลูกหมาไม่หนี
มันเดินตรงเข้ามาดมนายที่ม นายที่มใจสั่น หางเริ่มตก นายที่ม
หลับตาร้องเรียกแม่ “เมียว” เจ้าลูกหมายืนนิ่งขี้ง ทำทางของมัน
แสดงว่าตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ในที่สุดมันก็วิ่งแน่นบหนีไป “ฉัน
ทำให้หมากลัวได้”

นายที่มตื่นเต้นเป็นที่สุด นาย
ที่มยกหาง วิ่งกลับบ้านไปเล่าให้
แม่ฟัง พบแม่ที่ถนนหน้าบ้าน
“แม่จำ ฉันเป็นแมวที่กล้าหาญ
แล้วนะ ฉันไล่หมาไปได้ ฉัน

ทำให้สิงโตหยุดคำราม หมี ช้าง กระต่าย ก็กลัวฉันทั้งนั้น” นาย
ที่มอวดอ้าง “ฉันไม่กลัวอะไรอีกแล้ว” “ดีมากที่ม” แม่ชม แล้ว
แม่ก็ยื่นถุงเปียหูฟังเสียงอะไรอย่างหนึ่ง เสียงนั้นดังใกล้เข้ามาทุกที

แม่ตรงเข้าจับคอลูกชาย หิวตัวลอยขึ้นจากพื้น แล้ววิ่งกลับบ้าน
 “เอ๊ะ ! ทำไมแม่ต้องทำอย่างนี้ล่ะ ทำไมต้องกลัว” นายที่มรู้สึก
 โกรธที่แม่คาบเขาวิ่งหนีเสียงหึ่ง ๆ เหมือนเสียงลูกสิงโตนั้น “ไม่
 ว่าตัวอะไร ลูกก็จะไล่มันไปได้ นั่นไม่ใช่เสียงสัตว์จำพวกสิงโต
 ไม่ใช่ช้าง ไม่ใช่หมี แม่จะไม่ยอมให้ลูกขู่สัตว์ชนิดนี้เป็นอันขาด

เพราะว่ามันเป็นผึ้ง ผึ้งน่ารัก ๆ พัน ๆ ตัว” “ทำไมถึงไม่ให้ลูก
 ขู่ผึ้งล่ะ” นายที่มถาม “เพราะว่า.....แม้ว่าลูกจะเป็นนายที่มผู้
 กล้าหาญแล้วก็ตาม ลูกต้องเรียนรู้ที่จะไม่หาเรื่องลำบากใส่ตัวนะ
 ชี” ตั้งแต่นั้นมาเจ้าที่มได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากแม่ของมัน เจ้าที่ม
 กลับกลายเป็นแมวที่กล้าหาญ

ด.ญ. ต้องใจ ธนะชานันท์ เขียนเรื่อง

ด.ช. สืบสกุล ลาชโรจน์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนประถมสาธิต ม.ศ.ว.ประสานมิตร

ที่ดินแดนอันไกลโพ้น ซึ่งไม่มีใครเคยไปถึงได้ มีเกาะอยู่ เกาะหนึ่งมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลมาก ภายในทะเลรอบ ๆ นั้น มีปลาค้างคาวแหวกว่ายอยู่มากมาย ในจำนวนปลาค้างคาวนี้ มีปลาค้างคาวตัวหนึ่ง เป็นพญาปลาค้างคาว มีรูปร่างใหญ่โตมาก และขนาดตัวของมันเท่ากับปลาฉลาม พญาปลาค้างคาวตัวนี้เป็นปลาค้างคาวที่ดุร้ายมาก

เวลาผ่านไปปลาค้างคาวเหล่านี้ก็ยังอยู่อย่างมีความสุขสงบตลอดมา อยู่มาวันหนึ่งมีเรือบรรทุกนักเรียนไปทัศนศึกษาแต่เครื่องยนต์เกิดขัดข้องต้องกางใบแทน ไม่ช้าก็เกิดพายุอย่างหนักพัดพาเรือไปติดที่เกาะลิ้นลับแห่งนั้น ในเรือนี้บรรดาเด็กนักเรียนเล็ก ๆ อายุ

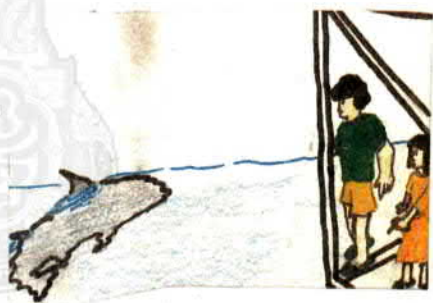
ไม่เกิน 10 ปี เด็กทั้งหลายหิวโหยมาก บางคนก็ป่วยหนัก บ้างก็ถึงแก่ชีวิต ในเรือนี้จึงมีเด็กเหลือเพียง 10 คนเท่านั้น และในจำนวนนี้มีเด็กโตอยู่เพียง 1 คน ซึ่งยังไม่โตมากนัก ชื่อโพธิ์ และเด็กเล็กอีก 9 คน ชื่อ แอ๊ด อ๊อด อี้ด เอ็ด จี๊ด แจ๊ด ตู้ก ตี้ก ต็อก และต่อมาวันหนึ่ง เด็ก ๆ ออกไปเที่ยวกัน และเด็ก 6 คน คือ โพธิ์ แอ๊ด อี้ด จี๊ด ตู้กและเอ็ด ซึ่งไปเที่ยวเล่นซุกซนและว่ายน้ำออกไปไกลจากฝั่งมากถูกปลาลงลามกิน

วันหนึ่งอ๊อดพาเพื่อน ๆ เที่ยวไปเพื่อหาทางกลับบ้าน เด็กทั้ง 4 เดินไปพบถ้ำ ๆ หนึ่ง ภายในถ้ำมีประกายเขียววาววับ เมื่อเด็กทั้ง 4 เดินเข้าถ้ำไป แจ๊ดก็เลื้อยไปเห็นหีบเก่า ๆ ใบหนึ่ง มีกุญแจวางบนหีบ จึงพูดขึ้นว่า “นี่พวกเรามาดูทางนี้ซี” “อะไรกันนะ” อ๊อดพูด ต็อกตอบว่า “ก็คงจะเป็นหีบเก่า ๆ ใบหนึ่งเท่านั้นนะ” อ๊อดพูด ตี้กว่า “ถ้าอย่างนั้นมันคงจะต้องมีคนเคยพบแล้ว เราเปิดดูเถอะ” “เปิดก็เปิด” เด็กทั้ง 3 ตกลง “เฮ มัน

นะ” อ้อดไต่ยีนดั่งนั้นก็หีบขึ้นมายุแล้วว่ “ใช่จริง ๆ ด้วย เรา
เดินต่อไปเถอะ คงจะพอดูออกนะ” แล้วพวกเด็ก ๆ ก็เดินไปพบ
“นั่นะไรนะ” แจ็ดพูด ต๊อกก็เลยตอบว่ “แฮม ไร่จริงก็บ่อน้ำ
ไร่ละ” ทุกคนก็พากันมองไป แล้วแจ็ดเจ้าสงสัยก็พูดว่ “สมบัติ
อยู่ในหีบพร้อมกับมีลายแทงด้วย เอ! แล้วเราจะไปพบอะไรกันอีก
นี่” ต๊อก ๆ ! แด็ก ! “เฮ้ย นั่นะไรนะ ปลาฉลามอะไรตัวใหญ่
เป็นบ้า เผ่นกันเถอะ” เจ้าอ้อดขี้ตื่นพูด เจ้าช่างสงสัยถามต่อว่
“นี่เธอ ทำไมปลาฉลามอยู่บนบก และทำไมมีปลาฉลามเต็มไป
หมดแล้วมันก็ไม่กัดเรา” “อ้าว ก็เราอยู่ในน้ำนี่ แต่ไม่จม ไร!
เราอยู่ในห้องกระจกนี่” อ้อดพูด
แล้วทั้งหมดก็เดินต่อไป “เฮ้
หีบอีกหีบนี่คงมีสมบัติมากมายนะ”
ต๊อกพูด เมื่อเปิดแล้วทั้ง 4 ก็
พบ..... “อัย” ทั้ง 4 ร้องพร้อม
กัน “สมบัติมากมายเลยเอาไปไม่

หมดเก็บไว้ดีกว่า” แจ็ดพูด แต่อ้อดว่ “ไม่เอา” แจ็ดเถียง “ต้อง
เอา” เียงกันอยู่นานจนกระทั่งตกลงกันว่จะเก็บสมบัติไว้ที่นี้ก่อน
แล้วทุกคนก็วิ่งออกจากถ้ำมาโดยปลอดภัย อ้อดบอกว่ “เอาไว้
พรุ่งนี้เราค่อยไปใหม่ดีกว่านะ” แจ็ด ต๊อก ต๊อก มองหน้ากันแล้ว
ก็พูดพร้อม ๆ กันว่ “ตกลง” อ้อดก็พาเพื่อน ๆ ไปนอนที่ภูเขา
แห่งหนึ่ง ที่ภูเขานี้มีอากาศอบอุ่นพอสมควร คือไม่หนาวเกินไป
และไม่ร้อนเกินไป

วันรุ่งขึ้นออดตื่นขึ้นมามองไปไม่พบเพื่อน ๆ เลย ออดเที่ยวตามหาเพื่อน ๆ จนกระทั่งบ่าย ๆ ออดหิวมากเดินแทบไม่ไหว เมื่อเดินไปก็พบต้นกล้วยซึ่งมีลูกสุกเหลืองอร่าม ออดก็รำพึงในใจว่า “โซคของเราดีแท้ ๆ” พอออดกินกล้วยเสร็จ จึงลุกขึ้นพร้อมกับเดินร้องเรียกเพื่อนไปเรื่อย ๆ แล้วออดก็คิดว่า แจ็ค ตีกต็อก คงจะกลับไปในถ้ำ ออดจึงรีบวิ่งเข้าไปในถ้ำ พอเข้าถ้ำ ออดรู้สึกว่อากาศในถ้ำหนาวมาก เมื่อเดินลึกเข้าไปอีกก็พบ แจ็ค ตีกต็อก ออดจึงวิ่งเข้าไปหาพลาจเรียกให้เพื่อนหันมา แล้วทั้งหมดก็เริ่มร้องไห้ครั้งใหญ่ แล้วก็พากันเดินต่อไป ออดกับเพื่อน ๆ เดินลึกเข้าไปทุกที ๆ อากาศก็หนาวขึ้น ๆ แต่เขาเหล่านั้นก็เดินต่อไป จนกระทั่งไปพบปลาฉลามตัวเดิม ออดก็ถามว่า “นี่ปลาเอ๋ยทำไมมันหนาวอย่างนี้” เพราะนึกว่าปลาฉลามจะพูดได้อย่างในเทพนิยาย แต่ถามเท่าไรปลาฉลามก็ไม่ตอบจึงเดินต่อไป จนกระทั่งพบฤาษีตนหนึ่งนั่งบำเพ็ญตบะอยู่บนโขดหินแห่งหนึ่ง แจ็คจึงเดินเข้าไปถามว่า “ท่านอยู่ที่นี่มากี่ปีแล้วคะ” ฤาษีตอบว่า “ข้าอยู่มานานแล้ว แต่ว่าเจ้ามาในนี้ทำไม ต้องการอะไร” “เราต้องการกลับบ้านครับ”

ต็อกพูด ดีกว่า “แต่ตอนนี้เราต้องการเสื้อกันหนาวมากกว่าอย่างอื่นค่ะ” ฤาษีก็แนะนำว่า “เจ้าจะต้องใช้ปัญญาและความพยายามของเจ้าให้มากกว่าสิ่งอื่น”

วันเวลาผ่านไปเด็กทั้ง 4 สามารถช่วยตัวเองได้มากขึ้น แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มีการเข้ามาในเกาะนี้ แม้เพียงเรือผ่านก็ยังไม่เห็น เด็กทั้ง 4 มีร่างกายแข็งแรง สติปัญญาเฉียบแหลม และโตขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงพยายามประดิษฐ์เครื่องใช้โดยเลียนแบบของจริงไว้สำหรับใช้กันเอง เด็กทั้ง 4 มีเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ทอเอง เย็บไว้ใช้เอง และยังปลูกผัก และออกไปตกปลาที่ริมฝั่งด้วย โดยให้ออดไปตกปลากับต็อกและคนที่เหลือก็ช่วยกันปลูกผัก วันหนึ่งออดบอกว่า “นี่ก็จะเข้าหน้าหนาวแล้วเราช่วยกันหาเครื่องมือมาทำเสื้อกันหนาวดีกว่า” 3 คนตกลงและก็ช่วยกันทำงานนี้อย่างแข็งขัน ในที่สุดเสื้อกันหนาวก็สำเร็จได้ด้วยมือของเด็กทั้ง 4

วันหนึ่งออดชวนพวกเพื่อน ๆ สร้างเรือเพื่อพากันกลับบ้าน เมื่อสร้างเรือเสร็จออดก็บอกกับเพื่อน ๆ ว่า “เรือของเรายังไม่มีใบเลย” เด็กหญิงดีก็ออกความคิดว่า “เราไปเอาเสื้อผ้าจากคนที่ตายดีไหม” อีก 3 คนมองหน้ากันแล้วก็บอกว่า “ดีเหมือนกัน”

พอรุ่งเช้าเรือของพวกเขาก็เสร็จสมบูรณ์ มีใบ มีหางเสือด้วย ออดตื่นขึ้นมาก็ปลุกเพื่อน ๆ ว่า “แจ๊ด ต็อก ดีก ตื่นเร็ว” แจ๊ดได้ยินก็รีบตื่นแล้ว ดีก กับ ต็อกก็ค่อยตื่นตามมา ออดเห็น

ดังนั้นก็บอกว่า “เราจะออกเดินทางแล้ว” แจ็คบอกว่า “เราควรหาเสบียงเก็บไว้ก่อนดีกว่านะ” ต็อกตอบว่า “ดีที่เราควรเอาไปมาก ๆ แล้วเอาน้ำจืดไปด้วยนะ” อ้อดก็ว่า “ตกลง”

จนกระทั่งกลางวันพวกเด็ก ๆ ก็เตรียมทุกอย่างพร้อมหมด อ้อดก็บอกว่า “เราจะไปกันละ แล้วเราช่วยกันลากเรือลงน้ำเถอะ” แล้วเด็ก ๆ คือ แจ็ค ต็อก ต็อก อ้อด ก็ช่วยกันลากและเข็นเรือลงไปในน้ำ ตรงริมชายหาด

เย็นวันนั้น อ้อดออกไปทางใบเรือแล้วก็เรียกเพื่อนออกมาช่วยกันขนข้าวของและเสบียงอาหารต่าง ๆ ลงไปในเรือ แล้วทั้ง 4 ก็ช่วยกันนำเรือออกไปสู่โลกภายนอก มองเห็นท้องทะเลสีครามและท้องฟ้าสดใส แต่ในทันใดนั้น ท้องทะเลอันสวยงามและฟ้าสีสดกลายเป็นความมืด เกิดพายุอย่างหนักขึ้นอย่างกะทันหัน เด็กทั้ง 4 มีความหวาดกลัวเป็นล้นพ้น เพราะเด็กทั้ง 4 ไม่ได้เตรียมชูชีพ หรือเครื่องมือช่วยชีวิตมาเลย เขาจะอย่างไรดี

เด็กทั้ง 4 ลอยแท้งเต้งอยู่ในทะเลท่ามกลางความหวาดหวั่น ในที่สุดเรือของเขาทั้งหลายก็ลอยมาติดเกาะ ๆ หนึ่ง มีแต่ความ

มืดมิด แต่มีคนและผีเสื้อเดินและบินวนเวียนกันทั้งเกาะ อ้อดจึงพูดว่า “เฮ้ เรารอดตายแล้ว”

เด็กทั้ง 4 อยู่บนเกาะนี้อย่างสนุกสนาน เขาเที่ยวหาอาหารตามป่าเขา และเขารู้ว่า คนในเกาะนี้มีโรคประจำอยู่ชนิดหนึ่งเป็นโรคผิวหนัง และเด็กทั้ง 4 ก็ติดโรคชนิดนี้อย่างอ่อน ๆ ด้วย

วันแรก ๆ พวกเด็กได้รับประทานอะไรไม่มีใครได้ และทำอะไรไม่ได้เพราะมีแต่ความมืดแต่ต่อมาจากคำแนะนำของชาวเกาะเด็กทั้ง 4 ก็สามารถทำอะไรได้สะดวกและเนื่องจากมีเรือสินค้าผ่านมาเขาจึงสามารถแลกเปลี่ยนสิ่งของได้

อยู่มาวันหนึ่งเด็ก ๆ เกิดขาดแคลนอาหารจึงพากันออกไปขุดมันและหาอาหารในป่า อ้อดเห็นสิ่งประหลาดอย่างหนึ่งจึงบอกว่า “นี่เจ็ดมาดอะไรนี่แน่ะ” “รากไม้เหล่านี้สวยจังมีเต็มไปหมด” เจ็ดมาดพูด “เราเก็บไปประดับบ้านกันเถอะ” ดิกพูด “เออดีแล้วฉันจะลองทำอะไรดูว่ามันจะใช้อะไรได้บ้าง” อ้อดต่อ พอกลับถึงบ้านอ้อดก็รีบไปทำอาหาร เมื่อรับประทานอาหารว่างแล้ว ดิกก็รีบติดรากไม้ที่ฝานบ้านเพื่อความสวยงามแล้วอ้อดกับเจ็ดมาก็ช่วยกันเปิดห้องครัวเข้าไปตัดรากไม้ อ้อดยกน้ำที่ตัดรากไม้แล้วออกมาวางทิ้งไว้จนมันเย็น พอเย็นแล้วดิกมาเห็นก็ยกขึ้นดู น้ำตัดรากไม้ก็หกรดแขนดิก ทันใดนั้นโรคผิวหนังตามแขนตามขาดิกก็หายในทันที

ตึกตะโกนด้วยความดีใจว่า “อ้อด แจ๊ด มานี้เร็วจันทหายแล้ว
จันทหายแล้ว” “อะไรกัน อะไรกัน ตะโกนเสียงลั่นเชียว” แจ๊ดว่า
ตึก ตึกตอบว่า “ก็ดูแขนฉันสิ” “หายจริง ๆ ด้วย” อ้อดพูด

อ้อดจึงนำยานี้ไปเผยแพร่แก่ชาวเกาะจนกระทั่งทุกคนใน
เกาะนั้นหายจากโรคประจำถิ่น และไม่มีใครในเกาะนี้ได้รับความ
ทรมานจากโรคนี้อีกต่อไป

วันหนึ่งพ่อค้าผู้เป็นโรคนี้ได้ยินกิตติศัพท์จึงมาหาขอให้เด็ก
ทั้ง 4 รักษาโรคให้ เมื่อเด็กทั้ง 4 รักษาพ่อค้าหายก็เข้าไปในเมือง
กับพ่อค้าและไม่ลืมนำรากไม้ นั้นไปด้วย

เด็กทั้ง 4 ได้รับรางวัลโนเบลไพรซ์และมีชื่อเสียงโด่งดัง
เขากลายเป็นแพทย์แล้ว.

เมื่อทั้ง 3 เดินทาง เขาใช้เวลาเป็นพาหนะ ขนเสบียงอาหารไป เขาเดินทางไปเป็นเวลา 2 เดือน เเสบียงอาหารก็จะหมดแล้ว แต่ทั้ง 3 ก็รีบเดินทางไปโดยไม่หยุดพักถ้าไม่จำเป็น และแล้วเขาก็พบจุดหมายปลายทางคือ ภูเขา 3 ลูก ตามที่ปรากฏในลายแทง

พวกเขาลงมือขุดดินที่เชิงเขา ลูกที่ 1 ชื่อว่า ภูเขาเต๋า เมื่อขุดลงไปลึกประมาณ 2 ศอกก็เห็นหีบใบหนึ่ง มีกุญแจสมัยโบราณลือคอยู่ ทั้ง 3 คน ช่วยกันทุบกุญแจออก ก็ปรากฏว่ามีเมล็ดพืชมากมายหลายชนิดเต็มไปหมด ทั้งสามจึงตกลงกันว่าให้ส่งเอาหีบเมล็ดพืชไป ส่งนีกน้อยใจว่า “ให้เราแต่ละคนของกระจอกแล้วคอยดูนะ ฉันจะทำให้เขาเจ็บแสบที่สุด”

จากนั้นทั้ง 3 ไปที่เขาลูกที่ 2 แล้วลงมือขุดลึกประมาณ ครึ่งเมตร ก็พบหีบอีก 1 ใบ สภาพหีบเหมือนใบแรกทุกอย่าง ทั้ง 3 คน ช่วยกันจัดฝาหีบออกสิ่งที่อยู่ในหีบนั้นคือ ไข่มุกแท้ และ พลอยแวบวับเต็มหีบ จึงมอบหีบใบนี้แก่สงัด

ก็เช่นเดียวกันที่เชิงเขาลูกที่ 3 พอขุดลึก 2½ ศอก ก็พบหีบอีก 1 ใบ มีทองแท่งอยู่ในหีบเต็มไปหมด แสงวามเจ้าเล่ห์ก็ได้หีบใบนี้ไป

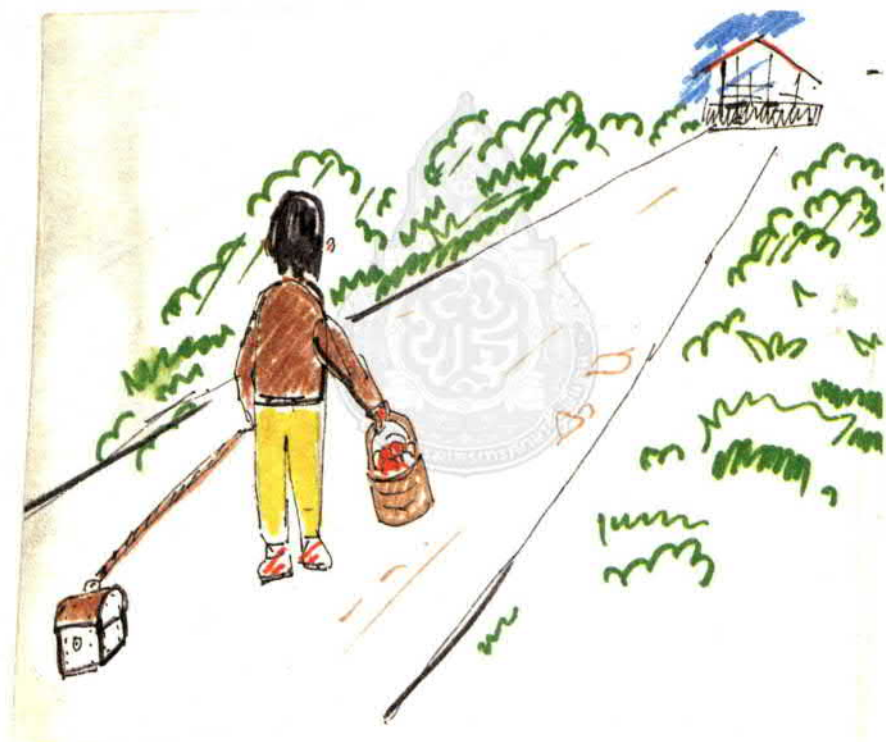
เมื่อพวกเขาได้สิ่งที่ต้องการแล้ว จึงเดินทางกลับ พร้อมกับสมบัติ เขาเดินทางไปได้ไม่กี่วันลาภก็ตายหมดทั้ง 3 ตัว ฉะนั้น ทั้ง 3 คนจึงเป็นผู้ถือหีบสมบัตินั่นเอง

เนื่องจากเสบียงอาหารที่นำมาหมด เขาจึงไม่ได้กินอาหาร ทำให้แรงของเขาหมดไปที่ละน้อยๆ เมื่อไม่มีแรง เขาก็ไม่สามารถแบกหีบสมบัติได้ จึงต้องแบ่งสมบัติทิ้งออกไปทีละน้อยๆ ตามกำลัง

ส่วนสงานั้นมิได้ทิ้งไปเลย เพราะหีบเมล็ดพืชไม่หนักมากนัก และในที่สุดสมบัติของสงัดและแสงวาก็หมดลง ด้วยความอยากได้และเสียดายอย่างมากจึงทำให้เขาทั้งสองเป็นบ้าและตายในที่สุด ส่วนสง่าแม้ไปไม่ถึงบ้านก็นำเมล็ดพืชที่ได้มา ปลูก และหมั่นรดน้ำพรวนดิน เมล็ดพืชนี้เป็นเมล็ดพืชวิเศษ จะออกผล

มากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับความขยันของผู้ปลูก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้
พืชงอกงามทันตาเห็น แล้วออกผลเต็มต้น เขาจึงรีบเก็บพอที่
กำลังจะขนย้ายได้ก่อนที่จะถึงบ้าน แล้วใช้เชือกผูกหีบเมล็ดพืช
ลากกลับบ้านด้วย และเมื่อถึงบ้าน เขาก็เพาะปลูกเมล็ดพืชนั้น ๆ
จนออกดอกผลแล้วนำออกขาย จึงร่ำรวยไปในที่สุด

ยักษ์กับพรวิเศษทั้ง 4

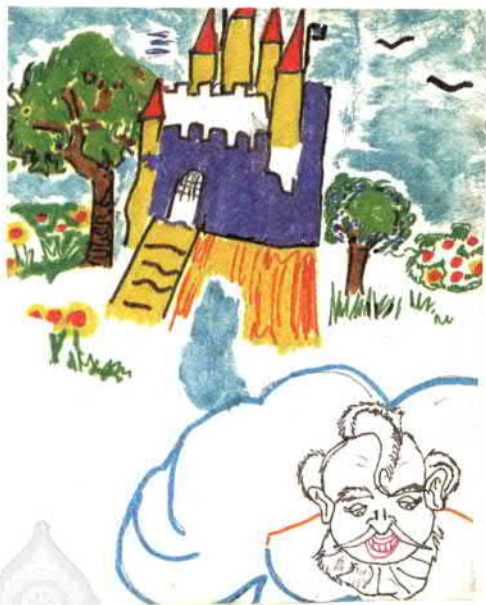
ด.ช. จิรวัดน์ สุภรณ์ไพบูลย์

เขียนเรื่อง

ด.ช. จิตติพัฒน์ พิทักษากร

เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ

ในกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมียักษ์อยู่ตนหนึ่ง ยักษ์ตนนี้มีนิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ ใครไม่มีเงินหรือข้าวปลาอาหารมาขอยักษ์ก็จะให้ ยักษ์ตนนี้อาศัยอยู่ในปราสาทอันใหญ่โต ในบริเวณปราสาทมีสวนดอกไม้อันสวยงาม และยักษ์จะต้องลงไปเดินเล่นทุกวันในตอนเช้า

ในขณะที่ยักษ์ทำความดี พระอินทร์ก็ได้อยู่เฉย พระองค์ทรงติดตามการกระทำของยักษ์และได้เรียกยักษ์ขึ้นไปเข้าเฝ้า เมื่อยักษ์ขึ้นไปเข้าเฝ้าพระอินทร์แล้ว พระอินทร์ก็ได้ตรัสว่า “เจ้านะเป็นยักษ์ที่แปลกมากเพราะยักษ์

ตนอื่นโหดร้ายทารุณจับคนกินเป็นอาหาร แต่เจ้าน่ะเป็นยักษ์ใจบุญ
ดังนั้นเราจะประทานพรให้เจ้า 4 ข้อ ให้เจ้าเลือกเอาเอง”

“ขอบพระทัยพระเจ้าค่ะ ข้า
พระพุทธเจ้าไม่ขออะไรมาก ประ-
การแรกขอไม่ให้ข้าพระพุทธเจ้า
ตายทั้งในและนอกปราสาท ประ-
การที่สองก็คือไม่ให้ข้าพระพุทธ-
เจ้าตายโดยที่สัตว์ หรือคน เป็นผู้ฆ่า ประการที่สามไม่ให้ข้าพระ-
พุทธเจ้าตายทั้งเวลากลางวันและกลางคืนและพรประการสุดท้าย
ที่ข้าพระพุทธเจ้าขอคือไม่ให้ตายด้วยอาวุธและเวทมนตร์คาถา”

เมื่อพระอินทร์ประสาทพรแล้ว เจ้ายักษ์จึงเดินทางกลับ
ปราสาทของตนด้วยความดีใจว่าได้พรทั้งสี่มา ไม่มีใครจักสามารถ
ฆ่าตนได้ ยักษ์ทะนงตนหลงตนว่าเก่งและคิดในใจว่า “เรานี้ได้พร
ทั้งสี่แล้ว ถ้าเราจะเปลี่ยนอิริยาบถไปจับคนกินเสียบ้างคงจะดีแน่”

คิดดังนั้นเจ้ายักษ์จึงไปเที่ยวจับคนกินตามตำบลต่าง ๆ บาง
ตำบลพยายามป่าวประกาศให้คนที่มีความสามารถมาปราบเจ้ายักษ์
ตนนี้ แต่ก็ไม่มีใครสามารถปราบได้ กลับถูกยักษ์จับกินอย่างง่าย
ดาย เพราะยักษ์ได้พรวิเศษจากพระอินทร์ ระหว่างที่ยักษ์
ประพฤติชั่วอยู่นี้ พระอิศวรก็ทรงติดตามดูพฤติกรรมตลอดเวลา

พระอิศวรทรงพิโรธมาก จึงแปลงกายเป็นครึ่งคนครึ่งสัตว์
ไปหายักษ์ในเวลาพลบค่ำ พระอิศวรทรงลากยักษ์ไปที่ธรณีประตู
ทรงถามคำถามยักษ์ 4 ข้อว่า “1. นี่เป็นนอกหรือในบ้านของเจ้า

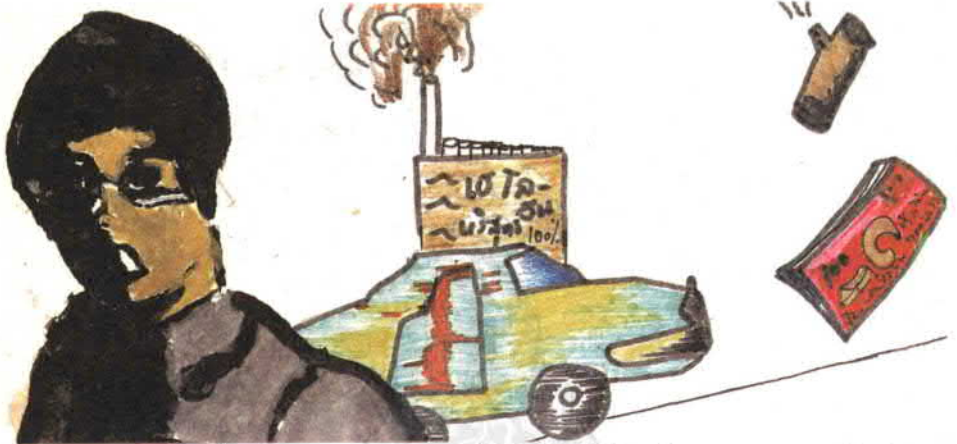
2. ขณะนี้เป็นกลางวันหรือกลางคืน 3. เรานี้เป็นคนหรือสัตว์”
พอพระอิศวรถามเสร็จ 3 ข้อก็ทรงชูเล็บมือที่แหลมคมขึ้นแล้ว
ถามคำถามข้อที่ 4 ว่า “เล็บที่ชูขึ้นเป็นอาวุธหรือไม่” ยักษ์ไม่
สามารถตอบว่าใช่ได้สักข้อ แล้วพระอิศวรจึงใช้เล็บตะปบยักษ์ตาย

ช่องว่างระหว่างวัย

ด.ช. ศิขริน ศรีบุญนาค เขียนเรื่อง

ด.ช. กนกพงษ์ ช่วยศรี เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตประสานมิตร

สวัสดีครับ ผมสมพงษ์ สิริสัมพันธ์ ตามผมมาสิครับ
ผมจะพาคุณไปสัมผัสชีวิตอันเหลวแหลกของผมและสังคมอันโสมม

บ้านผมอยู่แถวรองเมืองครับ เป็นย่านของคนมีอันจะกิน
ครับ พ่อและแม่ของผมเป็นคนของสังคม ต้องออกงานบ่อย ๆ
จนบางครั้งผมก็คิดว่าผมไม่มีความ
สัมพันธ์กับชีวิตพ่อแม่เลย

วันหนึ่ง พ่อและแม่ของผม
แต่งตัวไปงานสังคมตั้งแต่บ่าย
พอผมกลับมาจากโรงเรียนผม
คิดว่าจะคอยให้แม่ทำอาหารให้
ทาน แต่แล้วก็เผลอหลับไป

ลักพักหนึ่งผมตื่นขึ้นเมื่อได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาในบ้าน
ผมออกไปต้อนรับท่านอย่างเคย พ่อของผมมาจนต้องให้แม่
ประคองมา

“แม่ครับทำไมกลับตึกนักละ
ครับ ผมยังไม่ได้ทานอะไรเลย”
ผมรีบเข้ามาพูด

“อะไรกันนี้ยังไม่ได้ทานข้าว
อีกหรือนี่” พ่อถาม

“อะไรกัน” ผมทวน “พูด
ได้แค่นี้หรือครับ”

“แกเถียงฉันใช่ไหม” พ่อ
ถามห้วน ๆ

“เปล่าครับ” ผมตอบ “ก็พ่อยังไม่รู้อีกหรือครับก็ในเมื่อ
พ่ออยู่บ้านก่อนผมนี่ครับ” ผมแก้ทันที

“แต่ฉันก็ออกจากบ้านมาแล้วนี่เมื่อ 3 โมงนี่เอง” พ่อตวาด
“ฮิ สามโมงนี่เอง” ผมพูดประซด “นี่ปาเข้าไปตี 1 แล้ว
นะครับ”

“แกชักจะอวดดีมากไปหน่อยแล้ว” พ่อโกรธมากและยื่น
คำขาดว่า “เชิญ แกจะไปอยู่ไหนก็เชิญ”

ผมไม่รอช้ารีบขึ้นไปเก็บกระเป๋าทันที และออกจากบ้าน
โดยเร็วที่สุด ขณะนั้นผมไม่เข้าใจเลยว่ามันจะเป็นไปได้ โชชิ ผม
อาจทนจนถึงจุดเดือดแล้วก็ได้

คืนนั้นผมได้อาศัยป้อมยามเป็นที่หลับนอน ขณะที่นั่งอยู่
นั้นผมได้ตรวจตราสิ่งของว่ามีของมีค่าประมาณเท่าไรบ้าง ปรากฏ
ว่ามีประมาณ 400 บาท ก่อนอื่นผมรีบไปหาเพื่อนตาย คือ สิทธิ
ซึ่งได้เช่าหอพักแถวเอกมัยอยู่ ครั้นพอไปถึงก็ทักทายกันตาม
ระเบียบ

“ลมอะไรหอบลือมา” สิทธิถามทันที

“ลมปากนะซิ” ผมตอบพลางวางกระเป๋าลง

“อาบน้ำอาบทำก่อนซิ” เขาเชิญอย่างเป็นกันเอง

ขณะที่ผมกำลังทานข้าวกับเพื่อน ผมก็เล่าเรื่องให้ฟังจนหมด
และเหตุผลที่ผมมาหาเขา

“เออก็ดีแล้วนี่ พ่อแม่เอาไรสังคมจัด” สิทธิพูดอย่างท้อแท้
สามวันต่อมา ผมไม่ได้ไปโรงเรียนเลยเพราะไม่มีกำลังใจ
จะเรียน วันนี้ผมได้ใช้สมองอย่างมากคิดถึงเรื่องการหนีออกมา
ว่าผมทำถูกหรือไม่? เพราะอะไร?

ผมต้องตื่นจากห้วงภวังค์อีกครั้งหนึ่งเมื่อมีมือ ๆ หนึ่งตบ
มาบนบ่าผม

“อ้อ สิทธิ” ผมอุทาน

“เออ ทำอะไรอยู่” สิทธิ

ถามพลางควานหาของในกระ-
เป๋า

“กันกำลังกลุ้มใจ อย่าเพิ่งถามเลย” ผมบอกปิดอย่างเหนื่อยใจ

“เอาไอ้นี้ไหม” เขาพูดพลางส่งห่อ “ยา” ให้

“เฮ้ยสิทธิ์” ผมอุทานอย่างตกใจ

“ดับความทุกข์สักมวนซิ” สิทธิ์พยายามชักชวนผม

ผมคิดว่าไม่มีอะไรที่จะช่วยดับความทุกข์อีกแล้ว จึงหันหน้าเข้าหา มวนแล้วมวนเล่าที่ผมสูบเข้าไป และมันก็ดับความทุกข์ได้ดูยาวิเศษ

เดือนต่อมาผมติดยาอย่างงอมแงมถึงกับสูบวันละ 5 มวนทีเดียว

วันหนึ่งสิทธิ์ได้ชวนผมไปบ้านเพื่อนเก่าคนหนึ่งชื่อโรจน์ เพื่อจะไปสูบ “ยา” เมื่อมาถึงบ้านของเขา โรจน์ก็ชวนพวกเราไปสูบยาในห้องของแม่เขาทันที

“เฮ้ยขอไฟแช็คหน่อย” ผมพูดพลางแบมือไปทางโรจน์

“อยู่ที่ไอ้สิทธิ์” โรจน์บอกปัด

ขณะนั้นมีตำรวจนอกเครื่องแบบ 5 คน วิ่งปราดเข้ามาจับผม

“เสร็จละ” ตำรวจที่จับสิทธิ์อยู่พูด

“อะไรกันครับ อยู่ ๆ จะมาจับพวกผม เดียวก็โดนข้อหาบุกรุกหรือครับคุณโปลิส” สิทธิ์แก้ตัว

“ผมมีใบตรวจค้นครับ และนี่ก็เป็นหลักฐานยืนยันอยู่แล้ว” ตำรวจคนนั้นพูดพลางชูของ “ยา” ขึ้น

“มีอะไรจะแก้ตัวไหม ถ้าไม่มีก็ไปโรงพักได้” ชายสูงอายุพูด

2 วันต่อมาผมถูกส่งตัวไปที่สำนักถ้ำกระบอก เพื่อรักษา

การติด “ยา” เมื่อผมไปถึงก็ได้พบกับพ่อแม่ผม
“โอ้ ลูกแม่” แม่ผมฉวเข้ามากอดผมแน่น
“ตอนพ่อไล่เจ้าไปนะ พ่อเมาแท้ ๆ ” พ่อผมรำพึง
แต่ผมก็หาได้ฟังพ่อแม่พูดไม่ สิ่งที่ผมต้องการขณะนั้นคือ
“ยา”

ท่านพ่อแม่ทั้งหลายโปรดคอยสังเกตว่าลูกของท่านต้อง
การอะไร? ท่านกับลูกของท่านมี “ช่องว่างระหว่างวัย” หรือไม่?
เพราะเหตุใด?

ด.ช. วรุต พันธุมะบำรุง เขียนเรื่อง

ด.ช. อาชญ์ นักสอน เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิต มศว.ประสานมิตร

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว การเลือกตั้งของป่าแห่งหนึ่ง กำลังใกล้เข้ามา มีการโฆษณาหาเสียงอย่างดุเดือด สำหรับคราวนี้ มีผู้สมัครเข้ารับเลือกตั้งสองพรรคด้วยกัน คือ พรรคสิงโต หัวหน้าพรรค คือ นายสิงโต และลูกพรรค และพรรคช้าง คือ นายช้าง เป็นหัวหน้าและลูกพรรค ต่อไปจะเป็นการหาเสียงบนเวทีแห่งหนึ่ง เริ่มต้นโดยพรรคสิงโต “อะแอม! พี่น้องสัตว์ทั้งหลายเรา จมาร่วมมือกันเลือกข้าพเจ้าเถิด เมื่อข้าพเจ้าได้เป็นผู้บริหารป่า แล้วข้าพเจ้าจะทำให้ป่าของเราเป็นป่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ข้าพเจ้าจะ นำพวกเรายืดป่าต่าง ๆ ทุกป่าจะต้องส่งอาหารมาให้เรา พวกท่าน

จะสบายเมื่อข้าพเจ้าได้เป็น เจ้าป่า” พอพูดจบเจ้าสิงโตก็เห็นว่า
มีผู้ฟังตนเอง อยู่สองตัวคือเจ้าสุนัขจิ้งจอกคู่หูของมันเอง ทันใดนั้น
สิงโตก็ได้ยินการหาเสียงของนายช้าง “ท่านทั้งหลายถ้าผมได้รับ
เลือกผมจะทำให้ป่าของเรามีความสุข” ขณะนั้นสัตว์ป่าได้
ทยอยกันมาฟังนายช้างอย่างล้นหลาม เมื่อนายช้างเห็นเช่นนั้นจึง
พูดต่อไปว่า “คำว่าสงครามจะไม่มีอีกในป่าของเรา” สัตว์ป่าต่าง ๆ
ก็เฮฮาขึ้นด้วยความประทับใจ และคิดว่าจะต้องเลือกพรรคนี้ให้
ได้ ในที่แห่งนั้นมีแต่ผู้ที่ชอบพรรคนายช้างทั้งนั้นยกเว้นแต่สัตว์
เพียงสามตัวที่ไม่พอใจพรรคนายช้างคือนายสิงโตและพวกมันเอง

ซึ่งได้ยืนดูอยู่ด้วยความโกรธแค้นแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้

ตอนเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น นายสิงโตได้เรียกสุนัขจิ้งจอกสองตัว มาประชุมวางแผนทำการก่อวินาศกรรมพวกสัตว์ต่าง ๆ ในป่าเพื่อให้เลือกพรรคของตนเอง เมื่อได้รับคำสั่งแล้วสุนัขจิ้งจอกทั้งสองตัวจึงแยกย้ายไปทำงานตามคำสั่ง

บ่ายวันนั้นที่ลำธารแห่งหนึ่งมีสัตว์ต่าง ๆ มากินน้ำที่ลำธารอยู่มากพอดู ในที่สุดกระต่ายได้เอยขึ้นกับเปิดน้อยขึ้นว่า “นี่เปิดน้อยเธอจะเลือกพรรคไหนล่ะ” เปิดน้อยจึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงแหบ ๆ ว่า “สำหรับฉันนะ ฉันจะเลือกพรรคนายช่างตีกว่า” กระต่ายจึงพูดว่า “เออ! ฉันก็จะเลือกพรรคนี้เหมือนกันแหละ” “ไม่ได้เด็ดขาดพวกแกนะจะต้องเลือกพรรคนายสิงโต” เสียงใหญ่ ๆ หนัก ๆ ตะโกนขึ้น สัตว์ต่าง ๆ ทุกตัวที่อยู่ในที่นั้นได้หันมามองผู้พูดเป็นตาเดียว สัตว์ทุกตัวในที่นั้นรู้ทันทีว่ามัน คือสุนัขจิ้งจอก

ลูกน้องของนายสิงโตนั่นเอง สุนัขจิ้งจอกพูดต่อไปว่า “อย่าไปเลือกพรรคนายช้างเลย นายช้างนั้นไม่สามารถที่จะทำป่าของเราให้สงบสุขได้หรอกมีแต่จะทำให้ป่าของเราล่มจมแน่ซี” “ไม่จริงไม่จริง” เป็ดน้อยพูดขึ้น “แล้วการทำสงครามล่ะจะทำให้ป่าของเราสงบสุขได้หรือ มีแต่จะทำให้ป่าของเราเดือดร้อน พวกเราเลือกพรรคนายช้างดีกว่า” “จริง จริง” สัตว์ต่างๆ เห็นด้วยกับคำพูดของเป็ดน้อย คำพูดเหล่านี้ยิ่งเพิ่มความโกรธให้แก่สุนัขจิ้งจอกมากขึ้น จนสุนัขจิ้งจอกทนไม่ไหวจึงกระโดดหมายจะเข้าตะครุบเป็ดน้อยแต่นายฮิปโปโปซึ่งอยู่ใกล้เป็ดน้อยก็เข้ากันไว้ได้ทัน หลังจากป้องกันเป็ดน้อยเรียบร้อยแล้ว การทะเลาะเบาะแว้งระหว่างสุนัขจิ้งจอก กับนายฮิปโปโปก็เริ่มขึ้น การต่อสู้เป็นไปไม่ได้นาน สุนัขจิ้งจอกก็ถูกเตะออกมาจาก ณ ที่นั้นต่อมาไม่นานสุนัขจิ้งจอกก็กลับไปรายงานความผิดพลาดของตนเองให้แก่นายสิงโตฟัง นายสิงโตโมโหแต่ก็ไม่รู้จะใช้

วิธีไหนให้พวกสัตว์เลือกตนเองจึงได้แต่คอยให้วันเลือกตั้งมาถึง
ในที่สุดวันเลือกตั้งก็มาถึงสัตว์ต่าง ๆ ก็มาเลือกตั้งกันทุก
ตัวและผลปรากฏว่าพรรคช้างได้คะแนนนำมาเป็นที่ 1 โดยได้
คะแนน 2700 คะแนน ส่วนนายสิงโตได้คะแนน 2 คะแนน

เมื่อนายช้างได้รับเลือกตั้งเป็นผู้บริหารป่า นายช้างก็ปฏิบัติ
หน้าที่อย่างดี ใครมีเรื่องเดือดร้อนอะไรนายช้างก็ช่วยแก้ปัญหา
นั้น ๆ อย่างสุดความสามารถ จึงทำให้ป่าแห่งนั้นมีแต่ความสงบ
สุขเรื่อยมา ส่วนนายสิงโตหลังจากที่ได้ฟังผลเลือกตั้งแล้วก็หาย
สาบสูญไปจากป่า ส่วนจะไปไหนนั้น ไม่มีใครทราบได้.....

ด.ญ. รัชนิดา สิงคเสลิต เขียนเรื่อง

ด.ช. ยุทธพงศ์ แซ่ตัน เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดหงส์รัตนาราม

ลอยเด็กกำพร้าแม่ อาศัยอยู่กับหญิงชราชื่อ มี ยายมีเลี้ยง
ลอยมาตั้งแต่ยังเป็นทารกแบบเบาะ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ลอยมีอายุได้
12 ปีแล้ว เมื่อลอยยังเล็กอยู่ ยายมีทำงานหนักมากเพราะไหนจะ
ต้องดูแลลอย ต้องทำงานหาเงิน
ทั้งที่แกก็อายุมากแล้ว

เมื่อลอยโตขึ้นมา เขาก็ช่วย
ทำงานในบ้านเช่น หุงข้าว ภูบ้าน
แล้วในตอนเช้าก็ต้องตื่นไปส่ง
หนังสือพิมพ์แต่เช้าแล้วจึงไปโรงเรียน ซึ่งเป็นงานที่หนักมาก
สำหรับเด็กที่อยู่ในวัยขนาดลอย

“ยายครับ ผมกลับมาแล้ว” ลอยตะโกนเมื่อกลับมาจาก

โรงเรียน

“อ้าวยายไม่สบายหรือครับ”

ลอยถามอย่างเป็นห่วง

“เออเข้าเป็นหวัดนิดหน่อย
แล้วก็ตัวร้อนเท่านั้นเอง เอ้าเอา
เงินนี้ไปซื้อยามาด้วยแล้วกัน”

เมื่อลอยไปซื้อยามาให้ยายแล้วก็ไปรับขนมจากคนข้างบ้าน
และรีบออกไปขาย

“หนมกล้วยหนมไส้ไส้ หนมเผือกมาแล้วครับ” ลอย
ตะโกนเรื่อยไปตามทางเข้าซอยโน้นออกซอยนี้จนกระทั่งขายขนม
หมด ลอยขายขนมมาหลายปีจนคนแถวนี้รู้จักลอยแทบทั้งนั้น
เมื่อลอยขายขนมเที่ยว 2 หมด ก็ไม่ขายต่อ เพราะวันนี้ยายไม่สบาย
ลอยจึงต้องรีบกลับบ้าน เมื่อกลับไปถึงบ้านลอยก็พบว่ายายยังหลับ
อยู่บนเตียง

ลอยรีบไปทำกับข้าว หุงข้าว
ต้มน้ำ พอเสร็จแล้วลอยก็ไป
เรียกยาย “ยายครับ ยาย ข้าว
เสร็จแล้ว” ยายมีลูกขึ้นมาอย่าง
ลำบาก เมื่อนั่งกินข้าวอยู่กับยาย

ลอยก็สังเกตเห็นว่าหน้าของยายซีดมาก “ยายไปหาหมอไหมครับ
พรุ่งนี้ผมจะลาหยุดแล้วพายายไปโรงพยาบาลเอง” แต่ยายมีกลับ
ปฏิเสธ

“ไม่ต้องหอรกलय ยายเจ็บป่วยนิดหน่อยอีกไม่นานก็หาย”
เมื่อกินข้าวเสร็จแล้ว ยายมีก็ไล่ให้ลอยไปอ่านหนังสือ แล้วตัวแก
ก็ไปนอน ยายมีป่วยอยู่ 3 วัน ก็หายเป็นปกติ แต่ก็ยังอ่อนเพลีย
อยู่นิดหน่อย ลอยดีใจมากเพราะยายมีเป็นผู้มีพระคุณคนเดียวที่
ลอยมีอยู่

“เฮ้ย ลอยไปเล่นกันไหม” แกละถามขึ้นขณะที่เดินผ่าน
หน้าบ้านลอย

“เล่นอะไรละ” “อ้าวก็ตีตลกหินชิ คนอย่างพวกเราเล่น
ได้ก็แค่ ดินเหนียวปั้น ตากแดดเท่านั้นแหละ จะมีปัญญาเล่นของ
ดีกว่านี้หรือ”

เมื่อลอยตัดสินใจไปกับแกละแล้วทั้งสองคนก็เดินไปเล่น
กันที่วัดในละแวกนั้นนั่นเอง เมื่อลอยกับแกละเดินเข้าไปในวัด
ก็พบว่ามียุวกาญจนหนึ่งเล่นอยู่ก่อนแล้ว ในจำนวนนั้นก็มียอดกับ
ดำ ซึ่งไม่ถูกกับลอยกับแกละ
เล่นอยู่ด้วย ลอยเมื่อเห็นเข้าก็
ไม่อยากจะเกิดเรื่องจึงชวนแกละ
ไปเล่นที่อื่น ในขณะที่ลอยกับ
แกละเล่นกันอยู่ มืดก็แกล้งเตะ

ลูกบอลมาโดน แต่ลอยกับแกละก็ยังเฉย เมื่อมียอดลอยให้โกรธ
ไม่ได้ตัวเองก็เลยโกรธ ตรงเข้ามาไล่ลอยกับแกละออกไปจากที่ที่
เล่นอยู่ เมื่อทั้ง 2 ไม่ยอมไป มืดโกรธก็กระชากคอเสื้อลอยแล้ว
ก็ต่อลอย ลอยพยายามจะไม่ได้ตอบแต่ก็อดทนไม่ไหวจึงต่อมียอด

บ้าง ดำก็กำลังต่ออยุ่กับแกละ

ในขณะที่ต่ออยู่นั่นเอง ท่านสมภารเดินมาเห็นก็ตกใจ เพราะลอยไม่เคยมีเรื่องชกต่อยกับใคร พอเด็ก 4 คนเห็นท่านเข้าเจ้ามีดกับดำ ก็รีบเผ่นหนีไป ส่วนลอยกับแกละ ยังยืนเฉยอยู่ ท่านจึงเรียกขึ้นไปบนกุฏิแล้วก็อบรมสั่งสอนลอยกับแกละ อยู่ครูใหญ่จึงให้กลับบ้าน

เมื่อลอยกลับไปถึงบ้าน ยายมีเห็นเข้าก็ตกใจเพราะลอยตาบวมปูดที่มุมปากก็มีเลือดไหลซึมๆ “ลอยบอกยายมาซิว่าเจ้าไปมีเรื่องกับใครมา” “ฉันอ้อ...อ้อ..มีเรื่องกับไอ้มีดมาจ๊ะ” ลอยพูดตะกุกตะกัก “แต่ยายก็เคยบอกแล้วว่าอย่าไปมีเรื่องกับพวกมันไปหยิบไม้มาเดี๋ยวนี้ลอย” ลอยไปหยิบไม้มาส่งให้ยาย แล้วก็ยื่นกอดอกให้ยายตีโดยไม่เถียงสักคำเดียว

เมื่อลอยนำไม้ไปเก็บ และออกไปขายขนม ยายมีจึงนั่งพับถุงของแกต่อไป ในขณะที่แกพับถุงแกก็ได้นึกย้อนหลังไปถึงเหตุการณ์เมื่อ 12 ปีก่อนตอนนั้นแกยังหาบขนมเดินขายอยู่พอแกลกลับมาจากขายขนมราว ๆ 10 โมง มีผู้หญิงคนหนึ่งอุ้มเด็กอายุ 2-3 เดือนมานั่งรอแกอยู่ที่ระเบียงหน้าบ้าน แกเข้าไปไต่ถามก็ได้

ความว่าเขาจะมาฝากเลี้ยง แกก็ตอบตกลงเพราะแกก็แก่แล้วเร็ว
แรงที่จะหาบของขายต่อไปก็คง
ลดน้อยลงตามอายุขัย ในระยะ
4-5 เดือนแรกเขาก็มาเยี่ยมเยียน
ลูกซึ่งบอกให้แกเรียกว่า “ลอย”
อยู่สม่ำเสมอ พอมาระยะหลัง
นาน ๆ เขาจึงจะมา และเดี๋ยวนี้เขาก็ไม่มาอีกเลย

เมื่อลอยโตขึ้นมาก็เฝ้าถาม
หาพ่อหาแม่ และทุกครั้งที่ลอย
ถามขึ้นแกก็มักจะตอบไปว่า “พ่อ
แม่ของเอ็งนะเขาอยู่ไกลแล้วอีก
นานกว่าเขาจะมารับเอ็ง” แล้ว

แกก็มักจะพึมพำเบา ๆ “กรรมของเอ็งแท้ ๆ เกิดมาพ่อแม่ก็ไม่
ต้องการ เอ้อ..คนสมัยนี้ใจคอมันช่างทิ้งได้แม้กระทั่งลูกในไส้ของ
ตัวเอง” “ยายครับ” ลอยเรียกขึ้นหลังจากที่นั่งลงข้าง ๆ ยายซึ่ง
กำลังพับถุงอยู่ “มีอะไรหรือ” ยายถามแต่ก็ยังคงพับถุงของแก
ต่อไป “ผมอยากรู้ว่าเมื่อไรแม่จะมารับผมครับ” ยายมีสะดุ้งเล็กน้อย
จริงซิกแกเคยบอกกับลอยไว้ว่าอีกไม่นานแม่ของมันจะมารับ
แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่มีวี่แววว่าผู้หญิงคนนั้นจะมารับลูกกลับไปเลย

“ว่าไงครับยาย” ลอยทวงคำถาม

“อ้อ..เอ็งถามข้าว่าอะไรนะ” “อ้าวก็ที่ผมถามยายว่าเมื่อไร
แม่เขาจะมารับผมไงครับ” ลอยทวนคำถามเดิมอีกครั้ง “ก็คงอีก

ไม่นานหรอกเพราะเขาสัญญากับข้าไว้ว่าเอ็งโตแล้วเขาจะมารับ”
ยายมีตอบแผ่วเบา “แต่ว่าแม่ผมเขาคงจะไม่มาอีกแล้วแหละครับ”
ลอยแย้ง

“ทำไม เอ็งถึงคิดอย่างนั้นล่ะลอย” “ก็ยายลองคิดดูซิถ้าแม่
เขาจะมารับผมเขาก็ควรส่งข่าวมาบ้าง” ลอยให้เหตุผล “จริงของ
เอ็ง” ยายพูด แต่ลอยก็นั่งน้ำตาคลอ

“ยายครับทำไมแม่เขาต้องทิ้งผมไปด้วยครับ” ลอยพูดแล้ว
ก็ซับหน้าร้องไห้อยู่บนตักยาย ยายมีลูบหัวลอยเบา ๆ “ตั้งแต่ผม
จำความได้ผมก็ไม่เคยเห็นหน้าแม่ ผมไม่รู้ว่าคำว่าแม่มีความหมาย
ลึกซึ้งเพียงไร” ลอยพูดจบก็ร้องไห้หนักกว่าเก่า ยายมีก็พลอย
น้ำตาคลอไปด้วยเพราะความสงสารเจ้าลอย

วันเวลาผ่านไปนานจากวันเป็นเดือนจากเดือนเป็นปี และ
แล้ววันที่ลอยรอคอยก็มาถึง เช้าวันนั้นอากาศเย็นมากเสียงไก่ขัน
ดังอยู่ไม่ขาดระยะ นกบนต้นไม้ส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว แสงเงิน

แสงทองเริ่มส่องฟ้า แต่เจ้าลอยก็ยังคงไม่ตื่น ลอยซุกร่างกายอยู่ภายใต้ผ้าห่มสีดำที่มีแต่รอยปะ มุ้งของลอยที่กางอยู่ก็แสนจะดำ มีหนังยางมัดรอยโหว่หรือช่วงที่มุ้งขาดเอาไว้

เช้าวันนี้ยายมีตื่นแต่เช้า ในขณะที่แกกำลังปิ้งปลาสดลอย “ยายจะยายอยู่รีเปล่า” เสียงผู้หญิงร้องถาม “รอเดี๋ยวนะคะคุณ” ปลาสดของยายมีกำลังสุกพอดี พอแกเก็บปลาเสร็จแล้วก็เดินออกมา เมื่อแกออกมาถึงหน้าบ้านก็ตกใจ เพราะผู้หญิงที่มาหาแกคือคน ๆ เดียวกันกับคนที่นำลอยมาฝากแกไว้นั่นเอง “อ้อ คุณนั่นเอง เชิญนั่งก่อนซิคะ” เมื่อแม่ของลอยนั่งลงแล้วก็บอกให้ผู้ชายที่มาด้วยนั่ง “คุณคงจะเป็นพ่อของลอย” ยายมีพูดกับผู้ชายที่มากับแม่ของเจ้าลอย “ครับใช่” เขารับคำ “คุณคงจะมารับเจ้าลอยกลับ” ยายมีพูดเสียงเครือ “จะฉันจะมารับลอยกับยายไปอยู่ที่บ้านของฉัน” ผู้หญิงคนนี้สวยไม่มีตกเลย ไอ้เค้ามันคนรวยจะเสริมจะแต่งยังงี้ก็ได้ไม่เหมือนคนจนอย่างเรา ๆ เงินจะซื้อข้าวสารรอกหม้อก็แทบจะไม่มี “แล้วทำไมคุณจึงทิ้งลอยไปเสียล่ะคะ” “ฉันนึกแล้วเชื่อว่ายายจะต้องถาม คือว่าคุณแม่ของฉันท่านไม่ชอบคุณนุ ก็เลยพาลเกลียดหลานที่นี้ท่านทนไม่ไหว บอกว่าท่านนะเกลียดเกลียดลอยเพราะกลัวคนจะว่า “เกลียดตัวกินไข่เกลียดปลาไหลกินน้ำแกง” แต่ใจจริงท่านรักลอยฉันก็เลยมารับลอยค่ะ “อ้อ” ยายมีพอเข้าใจ แล้วแกก็ลุกไปเรียกลอย

ลอยเดินออกมาเห็นพ่อแม่ นั่งอยู่ ก็วิ่งเข้าไปหาอาจเป็นด้วย

สัญชาติญาณความเป็นแม่ลูกกันลอยเรียก “แม่” ออกมาดัง ๆ
บัดนี้ลอยได้รู้แล้วว่าคำว่า “แม่” มีความหมายลึกซึ้งเพียงไหน
ประกายตาของลอยสุขใส ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป “เจ้าลอย” จะ
ไม่เป็นเด็กกำพร้าอีกแล้ว

ชีวิตครอบครัวในป่าใหญ่

ด.ช. มนัส มานะวงศ์ เขียนเรื่อง

ด.ช. พรพจน์ อยู่สุข เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนศรีสังวาลย์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีครอบครัวน้อย ๆ ครอบครัวหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองมาก ครอบครัวนี้จึงเป็นครอบครัวที่ไม่เจริญนัก และครอบครัวนี้ยังเป็นครอบครัวที่อาศัยอยู่ในป่าใหญ่แห่งหนึ่งอีกด้วย

ครอบครัวนี้มีการผจญภัยมาก ครั้งหนึ่งในตอนเช้าอากาศหนาวเย็นมาก พ่อก็ออกไปล่าสัตว์ในป่า พกปืนยาวไป 1 กระบอก มีด 1 เล่ม และกระติกใส่น้ำไปด้วย

พ่อเดินทางไปห่างจากบ้านมาก เดินไป ๆ ก็ไปเห็นกวางตัวอ้วนตัวหนึ่งซึ่งกำลังยืนกินหญ้าอยู่ พ่อจึงยกปืนขึ้นยิงกวาง เมื่อกวางตาย พ่อก็ลากกวางไปที่บ้าน เพื่อจัดทำเป็นอาหารมื้อกลางวันของครอบครัว

เมื่อกินอิ่มหน้าสำราญแล้ว
ก็นั่งพักผ่อนกันอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่
ข้างบ้าน หลังการพักผ่อนชั่วขณะ
แล้ว พ่อก็ออกเดินทางไประล่าสัตว์
ต่อเพื่อเตรียมจัดทำเป็นอาหาร
มือเย็นต่อไป พ่อออกเดินทางไม่นาน ก็ได้พบแกะตัวผู้ตัวหนึ่ง

เป็นแกะที่มีขนสวยงามมาก พ่อ
จึงเอาปิ่นยิงแกะ เมื่อแกะตายพ่อ
จึงลากแกะไปที่บ้าน แล้วลอก
หนังแกะเก็บไว้ เพื่อนำไปขาย
ที่ในเมือง สำหรับเนื้อแกะก็ทำ
เป็นอาหารมือเย็นต่อไป ครอบครัว

นี้หาเลี้ยงชีพอย่างนี้ จนครบสามปีเต็มก็ได้หนังสัตว์มากมาย
จึงนำไปขายในเมือง และได้เงินเป็นจำนวนมาก ครอบครัวนี้
จึงร่ำรวย และอยู่เย็นเป็นสุข อย่างเจียบ ๆ ในป่าอันกว้างใหญ่นี้

โลกในหมวก

ด.ญ. วิทิศา จงศุภชัยสิทธิ์ เขียนเรื่อง

ด.ช. ไวกุณฐ์ อัศภากรณ์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สวัสดีครับ ผมชื่อณพกุล เรื่องฤทธิ์ ผมรู้สึกเบื่อโลกในปัจจุบันนี้เสียเหลือเกิน มันวุ่นวายเวลานี้ผมรู้สึกง่วงนอนเสียแล้ว ผมจึงเดินไปซื้อขนมและหนังสือซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผมหลับเร็วขึ้น เมื่อผมเตรียมของเสร็จแล้ว ผมก็เอนตัวลงนอนบนเตียง มือหนึ่งถือถุงขนมและอีกมือหนึ่งถือหนังสือ ผมไม่ทราบเวลาผ่านไปสักกี่นาที ถุงขนมและหนังสือก็จะร่วงหลุดจากมือของผม

ผมมารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ผมรู้ว่ามันเป็นโลกใหม่ คนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ก็เป็นคนที่ผมไม่เคยรู้จัก “นี่คุณระวังหน่อยเดี๋ยวจะเจ็บมาก” ชายคนนั้นเอ่ยขึ้น แปลก

..เขาพูดภาษาเดียวกันกับผม ผมจึงพูดออกไปว่า “ผมไม่เจ็บหรอก คุณเป็นใคร ผมชื่อณพกุล” “อ้อ ผมชื่อเกิดผล ธรรมกษัตริย์ วันนี้วันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 9875 ครับ” เขาตอบ ผมร้อง 탄 ที่ “คุณหลอกผม นี่ปี 1978” เขาจึงพูดว่า “โอ..คุณคงจะหลง

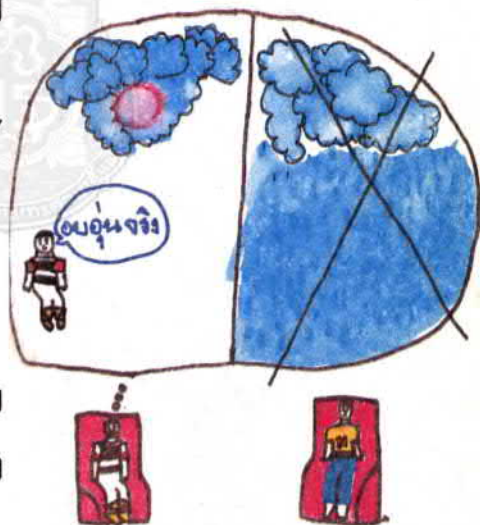
สมัยซีครับ แยะจริง”

ผมรู้สึกตกใจเล็กน้อย แต่
แล้วผมก็ต้องดีใจ มันสมใจอยาก
ของผมแล้วนี่ ผมอยากจะอยู่โลก
ใหม่มานานแล้ว แต่ในทันทีผม

ก็รู้สึกสงสัยเรื่องราวชีวิตในสมัยนี้ ผมจึงเอ่ยปากถามว่า “คุณช่วย
เล่าชีวิตในสมัยนี้ให้ผมฟังบ้างเถิดครับ” เขาตอบทันทีว่า “ได้ครับ
ตั้งแต่เราเกิดมาแล้วมีอายุ 6 เดือน เราก็เข้าโรงเรียนอายุ 25 ปีเรา
จึงเลิกเรียน การเดินทางนั้นก็ใช้เดิน รถ เรือ เครื่องบิน อย่าง
สมัยของคุณเราไม่เชื่อถือ การทำงานก็ไม่มี ผู้ที่จะทำงานก็มีแต่
นักวิทยาศาสตร์เท่านั้น การตาย
ก็ไม่มี เราค้นพบว่าสาเหตุของ
การตายเกิดจากเชื้อโรคซึ่งเราได้
กำจัดมันหมดแล้ว แต่ที่นี่เรามี
สงครามที่ใหญ่โตเสมอ”

เขาเล่าให้ผมฟังเพียงเท่านี้
ผมก็ยังไม่หมดสงสัย ผมจึงถาม
เขาต่อ “คุณช่วยเล่าให้ผมฟัง
บ้างเถิดครับว่าผลงานของนัก

วิทยาศาสตร์ในสมัยนี้มีอะไรบ้าง” เขาจึงบอกว่า “นักวิทยาศาสตร์
ของเรามีผลงานดังนี้ครับทางด้านอากาศ โลกของเรามีความอบอุ่น
เสมอ ไม่มีฝน ไม่มีร้อน ไม่มีหนาว สบายดีครับ เครื่องแต่งกาย

ของเราไม่มีการเปลี่ยน ไม่มีแพชชั่น อยู่อย่างเรียบ ๆ ครับ ไม่มีโรคใด ๆ ทั้งสิ้น เรากำจัดมันหมดแล้ว ไม่มีแม้ความตาย”

ผมเริ่มมีความรู้สึกเกลียดชังโลกปี 9875 เสียแล้ว ความรู้สึกที่อยากจะมาอยู่โลกในอนาคตที่ไม่มีเราทั้ง 2 เจียบกันไปนาน ในที่สุดก็มีเสียงมาทำลายความเจียบ เสียงนั้นผมก็ไม่ทราบว่าจะเกิดจากอะไร “ข้าศึกบุกมาถึงที่นี่แล้ว” เขาพูดหลังจากเสียงนั้นหายไปแล้วว่า “คนเดินข่าวสารของเรามาแล้ว สงครามใหญ่โตเหลือเกินคุณนพกุล เราอยู่ใกล้ ๆ เมืองหลวงนะคุณ ข้าศึกมันต้องบุกเมืองหลวงของเราแน่ ๆ” เสียงของเขาตื่นเต้นระคนกับตกใจ ผม

ก็เช่นกัน ผมจึงถามเขาไปว่า “คุณเวลาที่มีสงครามจะมีคนตายไหม” เขาจึงตอบว่า “ไม่มี

ครับ อาวุธต่าง ๆ ทำให้เราแข็งแกร่งนั้น ความแตกต่างของอาวุธจะมีก็เพราะรูปร่าง ขนาด ความเร็วของกระสุนหรือลำแสง ซึ่งจะทำให้เราแข็งแกร่งอย่างรวดเร็วหรือแข็งแกร่ง” “รัฐบาลขอให้ทุกคนร่วมรบ ด่วน” มีเสียงตะโกนอีกครั้ง และเขาก็พูดอย่างรีบร้อนว่า “เร็วคุณนพกุล ผมจะเอาอาวุธมาให้” ผมรู้สึกตกใจทันทีอะไรกันผมจะต้องร่วมรบด้วยหรือ รบก็รบสนุกดี ผมวิ่งตามเขาไป ผมพบผู้คนแข็งหลายคน ผมสงสัยว่าเขาเล็กน้อย ข้าศึกคนหนึ่งวิ่งมาหาผมแล้ว ด้วยความรวดเร็วผมยิงข้าศึกคนนั้นทันที ผลัก

คือเขาแข่งในเวลาอันรวดเร็ว ผมทราบแล้วว่าปิ่นที่คุณเกิดผลให้
ผมนั้นเป็นปิ่นที่ดี แล้วผมก็คิดขึ้นมาได้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ผมรีบเดิน
ตามหาเขา ในที่สุดผมก็เห็นเขา เขาแข่งไปเสียแล้ว ตูม! เสียง
ระเบิดดังขึ้น หอบังคับการของเราระเบิดเสียแล้ว ข้าศึกไซโย
โห่ร้องกัน ฝ่ายเราแพ้เสียแล้ว ผู้ที่แข่งก็ไม่แข่งแล้วเพราะ
คอมพิวเตอร์ของข้าศึกได้ฉายลำแสงละลายแต่แล้วข้าศึกก็บังคับให้
เราเข้าแถวเดินไปยังค่ายกักขังเชลยศึก

เมื่อเราเดินไปถึงค่ายกักขังเชลยศึกก็เป็นเวลาพลบค่ำพอดี
ผมจึงนอนในค่ายนั้น และแล้ว
ผมก็มารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ
ผมเหลียวมองดูรอบ ๆ ก็เห็นว่า
เป็นห้องเดิมของผม แล้วใครมา
เปลี่ยนปฏิทินนี้ ผมไม่เชื่อสาย
ตาของผมเลยปฏิทินค.ศ. 1979

ไม่จริงหรือใครมาแก้มผม ผมนอนหลับปี 1978 ผมนอนหลับไป
1 ปีหรือ ผมสงสัยเสียแล้วพอดีมีคนเดินมาหาผม เตซาเพื่อนของ
ผมนั่นเอง เตซาร้องตะโกนว่า “ผีหลอก นพกุลตายไปแล้ว ตายไป
1 ปีแล้วจะเฝ้าอยู่แล้วยังลุกขึ้นมาอีก” ผมจึงอธิบายเรื่องให้เตซา
ฟังและเตซาก็เชื่อจึงเดินออกไปบอกเพื่อน ๆ ผมคิดว่าต่อไปนี้ผม
จะไม่เชื่ออะไรโดยไม่เห็นกับตาครับ สวัสดิ์ครับ

การผจญภัย.

ด.ญ. เอ๋ยเชษฐาวิญ โปราณานนท์

เขียนเรื่อง

ด.ช. ภาษิต จันทรสมาน

เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนอนุบาลวัดปรีดิยาศ

มีครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง สร้างบ้านอยู่ห่างไกล
ชุมชนชุมชนมาก เขาเลี้ยงสัตว์ไว้มากมาย เช่น หมู วัว ควาย เป็ด
ไก่ เป็นต้น และสัตว์ที่ยุ่งที่สุดคือหมูแม่ลูกอ่อนมีลูกหลายตัว

และลูกหมูเหล่านี้ก็ออกร้อยอยู่เสมอ โดยเฉพาะตัวสุด
ท้องมันชอบท่องเที่ยวและมักจะหลงทาง ชาวบ้านแถวนั้นเห็นเข้า
ก็อุ้มมาส่งอยู่เป็นประจำแทบทุกวัน ลูกหมูตัวนี้ชื่อ “อู๊ด”

วันหนึ่งชาวนาที่เลี้ยงอู๊ด ปล่อยครอบครัวอู๊ดมาเดินเล่น
แต่อู๊ดไม่ได้สนุกสนานกับแม่และพี่ ๆ เลย อู๊ดได้แต่นึกถึงเรื่อง
ผจญภัย จนอู๊ดทนไม่ไหวก็เลยตัดสินใจท่องเที่ยวไปในป่าตาม

ลำพัง

วันหนึ่งอู๊ดไปหาอาหาร บังเอิญไปเจอ งูตัวนี้ไม่มีเพื่อน
จึงอยากเป็นเพื่อนกับอู๊ด อู๊ดก็อยากเป็นเพื่อนกับงู ทั้งสองก็มา
เป็นเพื่อนกัน

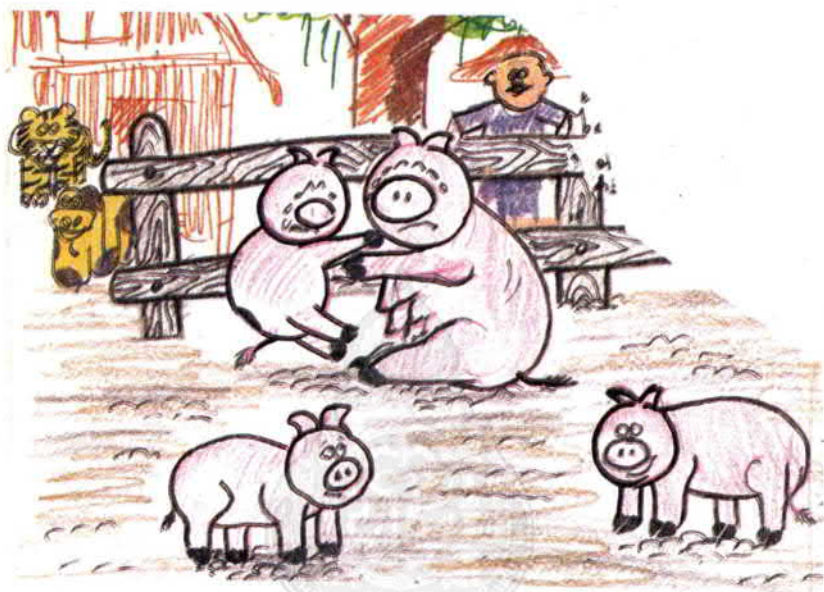
วันหนึ่งอู๊ดเดินไปกับงู บังเอิญ
ไปเจอลูกเสือ ลูกเสือตัวนี้
ไม่มีแม่ลูกเสือขอเป็นเพื่อนกับ
อู๊ดและงู อู๊ดและงูก็รับลูกเสือ
มาเป็นเพื่อนด้วย

คืนวันนั้น อู๊ด งู และเสือ
นอนหลับอยู่ บังเอิญ จระเข้ได้
ขึ้นมามีหมายจะกินอู๊ด แต่เสือ
เห็นเข้าก็ต่อสู้กัน โดยที่อู๊ดหลับ
สบายไม่รู้เรื่องเลย

ผลสุดท้ายเสือกับงูก็ช่วยกันฆ่าจระเข้ แล้วปลุกอู๊ดขึ้นมา
และเสือกับงูก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้อู๊ดฟัง อู๊ดก็เลยเลิกนึกถึงเรื่อง
ผจญภัย และอยากกลับบ้านขึ้นมาทันที

วันรุ่งขึ้น เสือ และงูพาอู๊ดไปส่งที่บ้าน พออู๊ดเห็นแม่ก็
ร้องไห้ แล้วอู๊ดก็วิ่งเข้าไปกอดแม่ พร้อมกับพูดว่า “ต่อไปนี้...
ผมจะไม่หนีไปเที่ยวอีกแล้วครับ....”

หนูนุหนิบ

จ.ช. สมกมล ไชยเวช เขียนเรื่อง

จ.ช. เอกชัย กรีน เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มีเด็กคนหนึ่งชื่อหนูนุหนิบ หนูนุหนิบเป็นลูกของนายหนูนุและนางหนิบ ซึ่งเป็นเจ้าของไร่กล้วย มีฐานะปานกลาง เมื่อหนูนุหนิบอายุ 5 ขวบ คุณพ่อก็ซื้อสุนัขให้ตัวหนึ่ง หนูนุหนิบตั้งชื่อสุนัขว่า “เจ้าหนิง” พร้อมกับสอนเจ้าหนิงให้รู้ทุกอย่างจนเจ้าหนิงแสนรู้ วันหนึ่ง พ่อแม่ของหนูนุหนิบได้เข้าไปในเมือง กว่าจะกลับก็ถึงวันรุ่งขึ้น หนูนุหนิบจึงอยู่กับเจ้าหนิงตามลำพัง เขาเหงามากจึงบอกกับเจ้าหนิงว่า “ไปเล่นบอลกันเถอะเจ้าหนิง” เจ้าหนิงเห่าเป็นการตอบรับแล้ววิ่งไปคาบลูกบอลในบ้านวิ่งตามหนูนุหนิบไปถึงทุ่งหญ้าในไร่ ทั้งสองก็เล่นบอลกันอย่างสนุกสนาน จนหนูนุหนิบ

เหนื่อยจึงบอกกับเจ้าหนิงว่า “หนิง
เลิกเล่นเถอะฉันหิวแล้วด้วย” แต่
เจ้าหนิงยังทำท่าอยากจะเล่นอีกหน
หนิบรู้ใจก็บอกว่า “ไว้พรุ่งนี้มา
เล่นใหม่ก็ได้เจ้าหนิง” เจ้าหนิงจึงเลิกเล่นวันนี้หนูหนิบอยาก

ทานกล้วยในไร่ด้วย จึงเข้าไปในไร่กับเจ้าหนิง แต่ปรากฏว่ากล้วย
ในไร่หายไปหมด หนูหนิบสงสัยว่าขโมยคงขโมยไป เพราะตอน

กลางคืนไม่มียามเฝ้า และเขาแน่
ใจว่าคืนนี้ขโมยต้องเข้ามาอีกแน่ ๆ
เขาจึงคิดจะจับขโมยด้วยตัวเอง
พอกลับไปถึงบ้านหนูหนิบก็เตรียม
ข้าวห่อ ปิ่นของพ่อ และเสื้อ

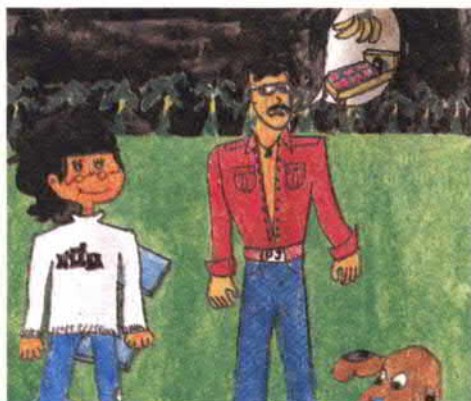
สำหรับไปไร่ พอไปถึงไร่ก็ปูเสื่อ แล้วแบ่งข้าวห่อกับเจ้าหนิง
จนหมด เวลาผ่านไปจนถึงเที่ยงคืนเจ้าหนิงหลับแล้ว แต่หนูหนิบ
ทนง่วงไว้ พอตี 1 หนูหนิบก็ได้เห็นเงาตะคุ่มของใครคนหนึ่งจึง

รีบหลบไปหลังต้นไม้ พอเงา
นั้นใกล้เข้ามาก็เห็นชัดว่าเป็นตา
ไปล์คนรับใช้เก่าแก่ของคุณพ่อ
ซึ่งปัจจุบันนี้ลาออกแล้ว ตาไปล์

กำลังจะตัดกล้วยจากต้น หนูหนิบจึงตัดสินใจยิงปืนขึ้นฟ้า 2 นัด
ตาไปล์ตกใจมากจึงเป็นลม และทำให้เจ้าหนิงตกใจตื่นด้วย หนู
หนิบจึงลากตาไปล์ไปที่บ้านส่วนเจ้าหนิงก็ช่วยหนูหนิบลากด้วย

แต่กว่าจะถึงบ้าน เล่นเอาหนูหนีบเกือบตาย เพราะตัวตาไปเล่นหนัก
มาก พอตาไปเล่น หนูหนีบก็ถามตาไปว่า “ทำไมตาถึงขโมย
กล้วยในไร่ล่ะครับ?” ตาไปก็
ตอบว่า “เมียของกระผมไม่สบาย
มากและข้อสำคัญเมียแกอยาก
กินกล้วยด้วยครับ” พอหนูหนีบ
ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดของตาไป
เขาก็รู้สึกสงสารมาก จึงบอกว่า

“ผมยังทำอะไรไม่ได้ต้องรอให้คุณพ่อมาก่อนจะได้ตัดสินใจ
ให้ถูกต้องตอนนี้จะเอากล้วยไปให้เมียของตาก่อน เดี่ยวตาพาผม
ไปบ้านด้วยนะ” ตาไปรับคำแล้วก็พากันไปบ้านตาไป หนูหนีบ
เห็นเมียตาไปเล่นนอนชมอยู่บน
เตียง และมีลูกวัย 7 ขวบเฝ้าใช้
อยู่ หนูหนีบก็กราบเมียตาไป
อย่างนอบน้อมและบอกเมียตา

ไปว่า “ผมเอากล้วยมาฝากครับ” เมียตาไปลืมนางปลื้มก็บอก
ว่า “ขอบพระคุณเจ้าค่ะที่เมตตาแก่อิฉัน ถ้าอิฉันหายจะไม่ลืมบุญ
คุณเลย” หนูหนีบบอกว่า “ไม่เป็นไรหรอกครับ” แล้วหนูหนีบ
ก็ลากลับไปพอตอนเช้าคุณพ่อของหนูหนีบก็กลับมา หนูหนีบจึง
เล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณพ่อฟัง และคุณพ่อก็บอกว่า “พ่อจะยกโทษ
ให้ตาไป เพราะโทษไม่ร้ายแรง แต่ถ้าเพื่อทำอีกก็จะต้อง
ไล่ออกจากบ้าน” ตาไปเลยยกมือไหว้ท่วมหัวอย่างสำนึกคุณแล้ว

บอกว่า “ต่อไปนี่ผมจะไม่ขโมยของๆ ท่านแล้วขอรับ” คุณพ่อพูดว่า “ดีแล้วละที่เลิกได้ เอาละไปได้แล้ว” และคุณพ่อบอกอีกว่า “หนูนีมาหาพ่อหน่อยซิลูก” หนูหนีบเดินไปหาคุณพ่ออย่างว่าง่าย แล้วคุณพ่อก็บอกว่า “หนูหนีบเก่งมาก พ่อจะให้รางวัลปีนกลเด็กที่หนูหนีบอยากได้”

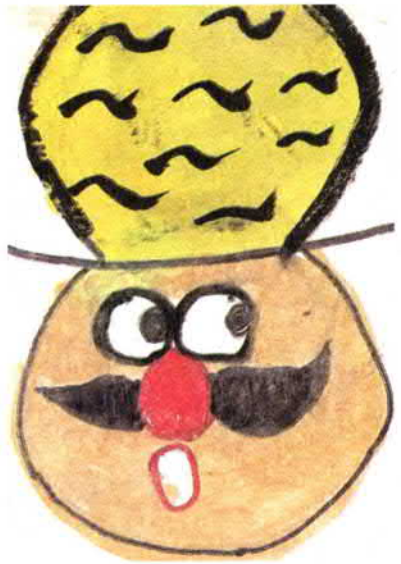
หนูหนีบยิ้มร่าอย่างดีใจ แต่รอยยิ้มก็ต้องหายไปเมื่อคุณพ่อบอกว่า “รางวัลอีกอย่างหนึ่งคือหนูหนีบจะต้องถูกตี 2 ที เพราะไม่ควรจะจับขโมยด้วยตัวเองควรจะบอกผู้ใหญ่ให้รู้เรื่อง อีกอย่างคือหนูหนีบเอาปืนไปด้วยดีไม่ดีอาจจะลั่นไปข้างถูกตัวหนูหนีบได้ คราวนี้จึงจะดซื้อปืนกลให้”

หนูหนีบได้ฟังดังนั้นก็ตรงออกมาอย่างเศร้าๆ ว่า “โธ่! ทำคุณบุญบาโทษแท้ๆ”

ลุงแข่งกี

ด.ญ. แกมมณี ทรงสุรวทย์ เขียนเรื่อง
ด.ญ. สาครรัตน์ จิรภาโส เขียนภาพประกอบ
โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

สวัสดีครับคุณหนู ๆ ผมชื่อ แข่งกีครับ คุณหนู ๆ จะเรียกผมว่าลุงก็ได้ อาชีพของผมก็คือ ผมเคยเป็นพรานป่าอยู่ทางแถบแอฟริกาครับ แต่เดี๋ยวนี้ผมเลิกอาชีพนี้แล้วครับ แต่ผมก็ยังมีความสนุก ๆ มาเล่าให้คุณหนูฟังนะครับ เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังนี้เป็นเรื่องที่ทำให้ผมเอาชีวิตแทบไม่รอด แต่ผมก็รอดมาได้ ผมก็จะเล่าเรื่องผจญภัยของผมเดี๋ยวนี้เลย เอาละครับคุณหนูเชิญรับฟังได้แล้วครับ

เช้าวันหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน อากาศสดใส ผีเสื้อหลายตัวบินไปมาบางตัวก็ลงตอมบุปผา ลุงตั้งใจจะออกไปหาหนั่งหมี่ไปขายในเมือง ลุงจึงแบกห่อสัมภาระและถือปืนไปลาไดนา ลูกสาวของลุงร้องไห้ไม่ยอมให้ลุงไป เนื่องจากเธอเกิดกลางสังหรณ์ว่าลุงจะได้รับอันตรายลุงจึงบอกเธอว่า “ไม่ต้องห่วงหรอก ลุงรัก พ่อจะกลับมาพร้อมกับหนั่งหมี่อย่างแน่นอน” แล้วลุงก็

เดินไป

ขณะที่ลุงเดินเข้าไปในป่าลึกที่มีดกทึบและอับชื้น แสงอาทิตย์ส่องไปไม่ถึง มันจึงดูวังเวงน่ากลัวมาก แม้แต่ลุงซึ่งเป็นพรานที่เจนปามากก็ยังอดหวั่นใจไม่ได้เพราะป่านนี้เป็นป่าที่ดูลึกลับซับซ้อนน่ากลัวมากซึ่งถ้าเทียบกับป่าอื่น ๆ ที่ลุงเคยผจญมาก็รู้สึกว่ามันจะต่างกันมาก ทันใดนั้น ลุงก็รู้สึกว่า มีสายตาคู่หนึ่งจ้องมองลุงอยู่ ลุงจึงหันไปมองทางตาคู่ นั้นทันที แล้วลุงก็รู้ว่า เจ้าของสายตาคู่ นั้นก็คือ.....สิงโต โดยไม่คาดฝันสิงโตตัวนั้นกระโจนเข้าใส่ลุงไวเท่าความคิดริบคว้าป็นยิ่งมันทันทีและก็ไม่ผิดเป้าลุงก็เดินทางต่อไป

เมื่อลุงเดินทางไปได้สักพักใหญ่ ๆ ลุงก็ได้ยินเสียงโห่ร้องดังกึกก้องเป็นจังหวะ บุมบา บุมบาลาก้า บุมบา บุมบา ลาก้า ๆ ๆ เสียงนั้นดังไกลเข้ามาทุกที ๆ ลุงแน่ใจว่าเสียงนั้นไม่ใช่เสียง

ของสัตว์ แต่มันเป็นเสียงของมนุษย์! เสียงร้องนี้มันทำให้ลุง
บังเกิดความกลัวอย่างมาก มันเป็นความกลัวที่ลุงไม่เคยมีมาก่อน
เลย และลุงรู้สึกว่ลุงกลายเป็นคนที่ซี้ซลาดไปแล้วเนื่องจากขาของ
ลุงได้ก้าวออกไปในลักษณะวิ่ง แต่ทันใดนั้นมีสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้
ลุงหยุดชะงักไปทันที คุณหนูรู้ไหมครับว่ามันคืออะไร.....มันคือ
.....หอก แต่มันไม่ใช่หอกธรรมดา มันดูน่ากลัว ตรงปลายหอก
แหลมคมและมีคำที่อ่านไม่ออกสลักอยู่ ด้ามเป็นไม้แต่ดูน่ากลัว
จะแข็งเอากการ และยังสลักเป็นหัวกะโหลกที่ปลายหอกทั้งสอง
ข้าง แต่พอหันไปข้างหลังลุงก็ต้องตกใจเพราะ...คนป่า คนป่า
คนหนึ่งพูดว่า “ซิกกาบุมบาล่า” แล้วเอาหอกมาจ่อหลัง ลุงเข้าใจ
ว่ามันจะให้ลุงไปกับมันลุงก็เดินไปเพราะกลัวมันจะทำร้าย

เมื่อเดินไปได้สักครู่ ลุงก็เห็นหมู่บ้านของพวกมัน พอเดิน
เข้าหมู่บ้านก็มีเสียงโห่ร้อง ตีกลองดัง ซิกลาปี ลาบาลา บุมบุม
บุมบุม ๆ ๆ ๆ แล้วก็มีพวกผู้หญิงของพวกเขาออกมาต้อนรับพวก
ที่ไปจับลุง ผู้หญิงพวกนั้นแต่งตัวไม่ค่อยน่าดูนัก คือ นุ่งกระโปรง
ไปไม้สั้น ๆ เปลือยหน้าอกมีสร้อย
คอทำด้วยหัวกะโหลก ตุ่มหูก็
เป็นหัวกะโหลกเช่นกัน ส่วนผู้
ชายนั้นก็แต่งตัวคล้ายผู้หญิง คือ
นุ่งกระโปรงไปไม้ ท่อนบนไม่มี

เครื่องนุ่งห่มและมีกระดุมวางไว้บนหัว ต่อจากนั้นมันก็พาลุงไป
มัดไว้กับเสาแล้วก็พากันไปยกหม้อใบใหญ่มาตั้งไว้ บนก้อนหิน

หลาย ๆ ก้อน ได้หม้อมีกิ่งไม้สุมไว้เต็ม และมีคนป่าผู้ชาย และผู้หญิงช่วยกันตีหินเหล็กไฟอยู่ ลุงรู้ทันทีว่าเขาจะทำอะไรลุง ๆ ใจหายวาบเหงื่อกาพตก ลุงรีบคิดหาวิธีจะเอาตัวรอดทันที ลุงหันไปพิจารณาเชือกที่ผูกข้อมือลุง เห็นว่าเป็นเชือกเส้นเล็กจึงพยายามแยกมือออกจากกัน หวังจะให้เชือกขาด แต่โอ ถ้ามันไม่ได้ผลก็หมายความว่า ลุง.....ตาย !

พวกมันยังจุดไฟไม่ได้เป็นโอกาสให้ลุงหาทางเอาตัวรอด ลุงพยายามคิด คิด และคิด แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีหนทาง ลุงจึงคิดเสียว่าถึงคราวจะตายมันก็ต้องตาย แต่ความคิดของลุงต้องเปลี่ยนไปทันทีเมื่อนึกถึงไฟแช็คที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงข้างเอว ลุงพยายามเอื้อมมือไปหยิบไฟแช็คมา และก็สำเร็จ ลุงดีใจมาก ลุงจุดไฟแช็คขึ้น แล้วเอามาลนเชือก โอ ! มันได้ผล เชือกขาดออกจากกัน ลุงยิ้มได้ แล้วลุงก็วิ่งออกมาอย่างรวดเร็วที่สุด แต่เมื่อพวกมันคนหนึ่งเห็นเข้ามันร้องเรียกคนอื่น ๆ ให้เข้ามาจับลุง ลุงตกใจมากแต่ลุงก็นึกอะไรได้อย่างหนึ่ง ลุงหันหน้าเข้าหามันจุดไฟแช็คขึ้น ลุงดีใจจริง ๆ เมื่อเห็นพวกมันตกใจ เมื่อเห็นลุงจุดไฟได้อย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่ต้องมานั่งตีหิน พวก

มันหนักมันลนลาน มันยอมปล่อยลุงไปลุงจึงถอยหลังเดินไป และ
หันกลับวิ่งไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากที่ลุงหนีออกจากหมู่บ้านคนปามาได้ ลุงก็วิ่ง วิ่ง
และวิ่ง มาอย่างไม่คิดชีวิต ไม่ได้พัก ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครตามลุงมา
เลย แต่ลุงเกิดความกลัวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ แม้ว่าจะระยะทางที่
ลุงวิ่งมาจะไกลแต่ลุงก็รู้สึกเหนื่อยจนกระทั่งลุงเห็นบ้านของลุง
อยู่ลิบ ๆ ลุงจึงหันไปดูข้างหลังแล้วก็ค่อย ๆ เดินมาถึงบ้าน ลุง
จึงตะโกนเรียกไดน่า “ไดน่า พ่อกลับมาแล้ว” ไดน่าเปิดประตู
ออกมาเมื่อได้เห็นผู้ที่เรียกนั้นคือใคร จึงวิ่งออกมาและตะโกนว่า
“พ่อจ๋า” แล้วน้ำตาก็ไหลพราก สองพ่อลูกคือลุงและไดน่าต่าง
กอดกันแน่นแนบแน่น ลุงจึงเล่าให้เธอฟังถึงเรื่องต่าง ๆ และลุงได้
สัญญากับเธอว่าจะไม่เป็นพรานต่อไป

เป็นไงครับคุณหนูลูกสาวของลุงสวยไหมครับ สวัสดิ์

ฟักซี่ฟอกซ์ สุนัขจิ้งจอกจอมมายา

ด.ช. กীরติ ศรีวัฒนา เขียนเรื่อง

ด.ช. สมโชค ศรีประจิตติชัย เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาริตถุหาलगกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

มีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง ชื่อ ฟักซี่ฟอกซ์ มันมีนิสัยชอบ
รังแกผู้อื่น และหยิ่งว่าตัวเองฉลาดจึงเป็นที่รังเกียจของสัตว์ทั้ง
หลายในป่ากรีนวู้ด

วันหนึ่งมีการแข่งขันเลือกเจ้าป่า เรโอสิงห์หนุ่มผู้เป็นเจ้า
ป่าคนเดิมก็ได้มาสมัครในครั้งนี้อย่างดี ทำให้สัตว์ทั้งหลายเกรงกลัว
ไม่กล้าสมัคร แต่ฟักซี่ฟอกซ์ไม่กลัวจึงเข้าสมัครด้วย มันทำเรโอ
สิงห์หนุ่มให้แข่งกันขโมยไก่ ผู้ใดขโมยไก่ได้ก่อนก็จะเป็นผู้ชนะ
คือได้เป็นเจ้าป่าแห่งป่ากรีนวู้ด เรโอสิงห์หนุ่มจึงตอบตกลงทันที

เวลาผ่านไป 3 วัน ทั้งสองยังจับไก่ไม่ได้สักตัว ฟิกซี่ฟอกซ์
จึงใช้อุบายบอกกับหนูว่า “เจ้าจงไปบอกเรโอสิงห์หนุ่มให้ไปหา
ไก่ที่ฟาร์มของนายเฮนรี่ แล้วข้าจะให้เนยแก่เจ้าเป็นรางวัล” ด้วย
ความตะกละหนูจึงรีบรับคำแล้วรีบไปบอกแก่เรโอสิงห์หนุ่มตาม
ที่ฟิกซี่ฟอกซ์บอก ฝ่ายฟิกซี่ฟอกซ์ก็ไปนอนอยู่ใกล้ ๆ ฟาร์มของ
นายเฮนรี่ทำให้เฮนรี่ระวังตัวอยู่เสมอ เพราะกลัวสุนัขจึงจอกจะ
มากินไก่ เมื่อเรโอสิงห์หนุ่มมาถึงก็กระโดดเข้าไปจะคาบไก่ออก
มา แต่นายเฮนรี่เห็นก่อนจึงยิงเรโอสิงห์หนุ่มตาย ฟิกซี่ฟอกซ์จึง
รีบวิ่งมาคาบไก่ไปให้กรรมการลิงดู ลิงจึงตัดสินให้ฟิกซี่ฟอกซ์
เป็นเจ้าป่า

เมื่อฟิกซี่ฟ็อกซ์ได้เป็นเจ้าป่าก็เก็บภาษีเพิ่มจากเดิม 10 เท่า ทำให้ฝูงสัตว์เดือดร้อนกันเป็นอันมาก สัตว์ทั้งหลายจึงไปพึ่งเสือหมี และช้าง ซึ่งมีอำนาจในสมัยนั้น ทำให้ฟิกซี่ฟ็อกซ์มีอำนาจน้อยลง มันจึงคิดหาทางกำจัดสัตว์ทั้งสาม เมื่อคิดได้แล้วก็ไปขโมยเนื้อจากคนขายเนื้อมาเลื่อยอยู่หน้าถ้าเสือ เมื่อเสือได้กลิ่นเนื้อจึงออกมาจากถ้ำพบฟิกซี่ฟ็อกซ์กำลังกินเนื้ออย่างเอร็ดอร่อยจึงถามว่า “แบ่งให้ข้ากินบ้างได้ไหม” “ถ้าท่านอยากกินข้าก็จะบอก

ให้ เพียงแต่ท่านแกล้งทำเป็นตายพอคนขายเนื้อขับเกวียนผ่านมา เขาอยากได้หัวเสือเขาก็จะเอาท่านขึ้นไปบนเกวียน เมื่อนั้น ท่านจะกินสักเท่าไรก็ได้ พอกินอิ่มก็กระโดดลงมาจากเกวียน” ฟิกซี่ฟ็อกซ์เสนอ

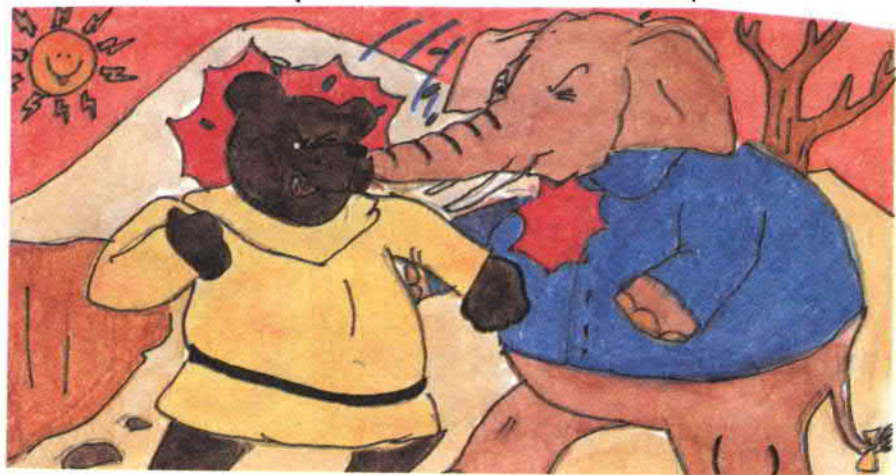
เสือเห็นด้วยจึงทำตามที่ฟิกซี่ฟ็อกซ์เสนอ เมื่อคนขายเนื้อขับเกวียนผ่านมาก็อยากได้หัวเสือไปขายที่ตลาด แต่ไม่แน่ใจว่าเสือตายจริงจึงขับเกวียนทับเสือ เสือ

หนีไม่ทันจึงโดนเกี่ยวนทับตาย เมื่อกำจัดเสียได้แล้วก็คิดหาทางกำจัดหมีและช้างโดยไปบอกช้างว่า “ข้าได้ยินว่าเจ้าหมีมันบังอาจมาด่าท่านว่าเจ้าช้างอ้วนเหมือนตุ่มไม่มีอำนาจหรอก ท่านช้างใหญ่ท่านเป็นผู้มีอำนาจจะให้เจ้าหมีน้อยมากำเริบหรือ” ช้างได้ยินก็โกรธมากจึงบอกกับฟักซี่ฟ็อกซ์ว่า “เจ้าจงไปบอกเจ้าหมีว่าให้มันมาพบข้าที่เทือกเขามรณะเวลาเที่ยงวันนี้”

ฟักซี่ฟ็อกซ์ จึงไปบอกกับหมีว่า “ข้าได้ยิน เจ้าช้างน้อยมันเรียกท่านว่าเจ้าหมีอ้วนเหมือนตุ่ม และมันทำให้ท่านไปพบกับมันที่เทือกเขามรณะเวลาเที่ยงวันนี้” หมีได้ยินดังนั้นก็โกรธมาก จึงบอกแก่ฟักซี่ฟ็อกซ์ว่า “เจ้าจงไปบอกเจ้าช้างอ้วนว่าข้าตกลงจะไปตามนัด” และในเที่ยงวันนั้นเอง ก็เกิดการต่อสู้อย่างดุเดือดระหว่างช้างกับหมี ขณะต่อสู้กันได้พลาดตกหลุมพรางที่ฟักซี่ฟ็อกซ์ขุดไว้ตายทั้งสองตัว

อย่างเข้าฤดูร้อนสัตว์ทุกตัวจึงลงมติให้ขุดบ่อน้ำไว้ใช้ในฤดูร้อน โดยผลัดเวรกันขุดบ่อน้ำ เมื่อสัตว์ทั้งหลายขุดเสร็จแล้วเหลือ

แต่ฟักซี่ฟ็อกซ์ตัวเดียวที่ไม่ยอมขุด ทุกตัวจึงต้องขุดซ้ำจนบ่อน้ำ
เสร็จ เมื่อขุดเสร็จสัตว์ทุกตัวก็ไม่ให้ฟักซี่ฟ็อกซ์และสัตว์ฝูงอื่น
ตักน้ำในบ่อ แต่ฟักซี่ฟ็อกซ์ก็แอบมาตักน้ำได้ บรรดาสัตว์ในกรีน
วูดไม่รู้ว่าใครขโมยน้ำในบ่อ เค้าจึงรับอาสาจับขโมยรายนี้ให้ได้
เค้าหาทางไล่มาทากระดองจนทั่วแล้วไปยื่นแถวบ่อน้ำคอยดักจับ
ผู้ขโมยน้ำในบ่อ

วันรุ่งขึ้นฟักซี่ฟ็อกซ์มาตักน้ำในบ่ออย่างเคย เมื่อตักเสร็จ
ก็มานั่งพักบนก้อนหินซึ่งแท้ที่จริงมันคือกระดองเต่า ฟักซี่ฟ็อกซ์
พยายามดึงตัวออกแต่ไม่สำเร็จมันถูกพาไปหาฮิปโปลงโทษ ก่อน
ตายฟักซี่ฟ็อกซ์ขอกินอาหารมื้อ
สุดท้าย มันแอบเอาไขมันทาหาง
เมื่อกินอิ่มฮิปโปก็จับหางของ
ฟักซี่ฟ็อกซ์เหวี่ยงไปมาหวังจะ
ประหารชีวิตฟักซี่ฟ็อกซ์ แต่
ไขมันที่ทาไว้ที่หางทำให้หางลื่น

เมื่อฮิปโปเหวี่ยงจึงหลุดจากมือ เมื่อขาฟิกซี่ฟ็อกซ์ถึงพื้นมันก็วิ่งหนีอย่างสุดชีวิต

หลังจากที่ฟิกซี่ฟ็อกซ์หนีไปมันก็หาทางที่จะกลับไปมีอำนาจในกรีนวู้ดใหม่ มันจึงให้หนูเป็นพยานว่าคนที่แอบไปขโมยน้ำในบ่อเป็นฝาแฝดกับฟิกซี่ฟ็อกซ์ แล้วจะให้เนยเป็นรางวัลแล้วฟิกซี่ฟ็อกซ์ก็ไปประกาศว่าคนที่ไปขโมยน้ำในบ่อนั้นเป็นฝาแฝดกับฟิกซี่ฟ็อกซ์ และมีหนูเป็นพยาน สัตว์ทุกตัวเลยต้องยอมให้ฟิกซี่ฟ็อกซ์กลับมาในป่ากรีนวู้ด

เมื่อถึงหน้าหนาวมีการแข่งขันเลือกเจ้าป่ากรีนวู้ดอีกเช่นเคย คราวนี้มีฟิกซี่ฟ็อกซ์กับเต่าสมัคร เต่าทำฟิกซี่ฟ็อกซ์ว่า “แข่งกันกระโดดข้ามลำธารผู้ใดกระโดดได้ไกลกว่าผู้นั้นชนะ แต่มีข้อแม้ต้องให้ทุกคนที่ดูหลับตาก่อน” ฟิกซี่ฟ็อกซ์เห็นว่าถึงแม้เต่าจะว่ายน้ำเก่งก็คงไม่เร็วไปกว่าที่เราจะกระโดดข้ามลำธาร จึงตอบ

ตกลง การแข่งขันเริ่มขึ้น “หนึ่ง” ลิงเริ่มนับ “สอง...สาม ไป
ได้” ฟิกซี่ฟ็อกซ์กระโดดอย่างรวดเร็ว แต่ก็จับหางฟิกซี่ฟ็อกซ์ไว้
ฟิกซี่ฟ็อกซ์กระโดดถึงฝั่งตรงข้าม แต่ก็ถึงด้วย

ฟิกซี่ฟ็อกซ์ยิ้มอย่างมีชัย มันหันกลับไปมองผู้แพ้ทางฝั่งที่
เริ่มแข่งขันระหว่างนั้นแต่ก็รีบวิ่งไปอยู่หน้าฟิกซี่ฟ็อกซ์ แล้วร้อง
ว่า “ข้าชนะแล้ว ทุกคนลืมนตาได้” ฟิกซี่ฟ็อกซ์หลังจากที่แพ้แต่
ก็อับอายมาก จึงหนีไปจากป่ากรีนวู้ด ส่วนเต่าผู้เป็นเจ้าของปากก็ตัด-
สินให้ยัดเนยของหนูฐานไปรวมมือกับฟิกซี่ฟ็อกซ์ หนูจึงกลับตัว
เป็นคนดีไม่เห็นแก่กินอีก ตั้งแต่นั้นมาสัตว์ในป่ากรีนวู้ดก็อยู่เป็น
สุขตลอดมา

ด.ช. นพดล สว่างยิ่ง เขียนเรื่อง

ด.ช. วันชัย ชุนพิสิฏ์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนศรีสว่างาลัย

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ ในป่าแห่งหนึ่งมีฤๅษีตนหนึ่ง และลูกศิษย์คนหนึ่ง ชื่อसानนท์ สานนท์อยู่และเรียนวิชาความรู้กับฤๅษีเป็นเวลาช้านานถึง 10 ปีเต็มจนเติบโตและสามารถจะเลี้ยงชีพตนเองได้แล้ว

ฤๅษีจึงเรียกसानนท์เข้ามาใกล้ ๆ แล้วก็บอกว่า “เจ้าसानนท์ เอ๋ย เจ้าก็โตมากแล้ว พอละเลี้ยงชีพตนเองได้ เจ้าจะต้องเดินทางไปทิศเหนือ แล้วที่นั่นเจ้าก็จะพบเนื้อคู่ของเจ้า แต่จะต้องพบอุปสรรคในขณะเดินทางแต่ข้าจะมอบดาบไว้ป้องกันตัว” แล้วसानนท์ก็จากไป

ในขณะที่เดินทางไปในกลาง
ป่า ก็ได้ยินเสียงคนร้องว่า “ช่วย
ด้วย ช่วยด้วย” ซานนท่จึงวิ่งไป
ดูก็เห็นมังกรกำลังจะจับผู้หญิง
กิน

ทันใดนั้นเองซานนท่จึงวิ่งเข้าไปหมายจะเอามิดแทงมังกร
แต่พลาดท่าได้ถูกมังกรฟันไฟ ซานนท่จึงเสียหลักล้มลงไป

พอซานนท่เสียท่า มังกรได้โอกาสเลยจะเหยียบซานนท่
ซานนท่เห็นท่าไม่ดีจึงหยิบมิดขึ้นมาแล้วก็แทงตรงกลางอกมังกร
มังกรทนพิษบาดแผลไม่ไหว ก็ล้มลงไปฟุบกับดิน แล้วก็สิ้นใจ
ตายไปในที่สุด

ซานนท่จึงเดินตรงเข้าไปที่หญิงคนนั้น แล้วถามสาเหตุ
ต่าง ๆ ในที่สุดก็ถามว่าทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ ผู้หญิงคนนั้นก็บอกว่า
ตัวเขาเองเป็นเจ้าของผืนป่าอยากจะทำไร่ในป่า ก็ขอลาพระบิดาและ
มารดา มาพอมายังกลางทางก็ถูกมังกร จะจับกิน จึงร้องขอความ
ช่วยเหลือ จนกระทั่งซานนท่มาช่วยไว้

แล้วเจ้าหญิงก็พาซานนัทเข้าไปในวัง เล่าเรื่องให้พระบิดา
ฟัง พระราชาพอพระทัยมาก จึงยกพระธิดาให้ ต่อมาซานนัทก็ได้
รับราชสมบัติ ปกครองบ้านเมืองนั้นเป็นสุขตลอดมา

ด.ญ. อรุณช อนุศักดิ์เสถียร เขียนเรื่อง
 ด.ช. อติราช สุเพียร เขียนภาพประกอบ
 โรงเรียนอนุบาลปริมณฑล

บนทางสายกรุงเทพฯ-นครสวรรค์ รถประจำทางคันหนึ่ง
 วิ่งด้วยความเร็วสูงมุ่งเข้าสู่กรุงเทพฯ ซึ่งคนในชนบทใฝ่ฝันจะ
 มาหาหน้หนา บุคคลเหล่านี้รวมถึงแม่พลอยและลูกชายอายุราว 15-
 16 ขวบ ชื่อเข้มด้วย ทั้งสองเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหวังจะสร้างฐานะ
 และให้เข้มได้เรียนต่อด้วยเงินก้อนจากทางราชการ เนื่องจากบิดา
 ของเข้มตายในการต่อสู้กับพวก
 เหล่าร้าย เข้มกับแม่กำลังคิดถึง
 สิ่งเดียวกันคือบิดาและสามี เข้ม
 ได้ถามแม่ว่า “ถ้าเข้มโตกว่านี้
 เข้มจะเป็นทหารให้ได้ให้เหมือน
 พ่อ พ่อของเข้มเป็นคนกล้า เข้ม

จะต้องเป็นอย่างพอให้ได้” พลอยตอบเสียงสั้น ๆ ว่า “แม่ภูมิใจในตัวเข้มมาก”

เข้ม “แม่อะถ้าเข้มไปเป็นทหารแล้วแม่จะเหงาไหม”

พลอย “ถ้าลูกไปจริงแม่อีกคงเหงาบ้างนิดหน่อยและแม่อีกดีใจที่ลูกของแม่ไม่พูดให้แม่ช่วยหาวิธีให้เข้มหนีเรียนนายร้อยที่แม่หวัง สิ่งแรกที่แม่หวังคือให้เข้มได้เข้าเรียนและให้ลูกได้สบาย”

เข้ม “แม่ เข้มไม่ยอมให้แม่ให้เข้มสบายแต่เข้มอยากให้เข้มทำให้แม่สบายดีมากกว่ เพราะแม่แก่แล้ว”

แม่พลอย “แม่ทำเพื่อลูก แม่ทำได้ จะถึงกรุงเทพอยู่-
แล้วนะ”

เข้ม “ครับผมทราบแล้ว แม่ถ้าเราใช้เงินหมดแล้วเราจะทำอะไร”

แม่พลอย “ทำไมเราจะต้องรอให้เงินหมดก่อนล่ะ แม่คิดไว้ว่าจะใช้ในสิ่งจำเป็น เช่น ซื้อบ้านเช่าส่งให้เข้มเรียน ส่วนเรื่องอื่นไว้คิดทีหลังดีกว่า รถจอดแล้วนะเข้ม” แล้ว 2 คนก็จูงมือกันเดินออกมาจากรถ

เข้ม “แม่อะพ่อเคยบอกว่ามีญาติอยู่แถวบางลำภู”

แม่พลอย “จ๊ะ แม่รู้” แล้วพลอยก็เรียกรถสามล้อคันหนึ่งเข้ามา บอกว่า “ไปบางลำภูเท่าไร”

คนขับ “25 บาทครับ”

พลอย “20 แล้วกันนะ”

คนขับ “ครับ”

แม่พลอย “เข้มนขึ้นรถเลยลูก”
เข้มน “ครับ”

แล้วรถก็ออกแล่น ตามทาง
พอถึงบางลำภูผ่านร้านขายของใช้
เล็ก ๆ น้อย ๆ พลอยก็บอกให้
คนขับหยุด และยื่นเงินให้

พร้อมทั้งลงจากรถ จากนั้น 2 คนก็เดินตามฟุตบาทมาถึงร้านขาย
ของเล็ก ๆ น้อย ๆ แห่งหนึ่งซึ่งมีคนขายเป็นผู้ชาย เป็นคนวัยกลาง
คนมีชื่อว่า ชม เมื่อลุงชมเห็น 2 แม่ลูกก็วิ่งเข้ามาหาถามว่า “อ้าว
แม่พลอยมากกรุงเทพฯตั้งแต่เมื่อไหร่”

แม่พลอย “มาตั้งวันก่อนแล้ว” แล้วจึงบอกให้เข้มนไหว้
ลุงชม ลุงชมจึงพูดว่า “อ้าวเข้ามานั่งกินน้ำให้เย็น ๆ ใจก่อน”
แม่พลอยกับเข้มนก็เดินเข้ามาในบ้าน

แม่พลอย “พี่ชมแล้วพี่ชื่อนะ”
ลุงชม “ยายชื่อนี้แกไปซื้อกับ
ข้าวเตี๋ยคงมาถ้าเห็นแม่พลอย
คงดีใจใหญ่ เอ้า แล้วพ่อเข้มน
เลยนั่งเจียบ”

เข้มน “ไม่ทราบจะพูดคุยอะไรกับลุงนอกจากขอบคุณลุง
ที่ให้น้ำดื่ม”

ลุงชม “แหม แค่นี้ก็ต้องขอบใจ แหมเจ้าเข้มนี่มันเหมือน
พ่อมันขี้เกรงใจ” ลุงชมจึงพูดต่ออีกว่า

“แม่พลอยกินอะไรมาหรือยัง”

แม่พลอย “เออ ไม่เป็นไรหรอกพีชม”

ลุงชม “ถามแม่พลอยก็ยังงี้ทุกทีทั้ง พ่อ แม่ ลูกเลย คราวนี้เจ้าคอนมันไม่มาด้วยหรือ”

แม่พลอย “ก็เพราะสาเหตุนี้แหละพีชม ที่ฉันต้องมากรุงเทพฯ”

ลุงชม “มีอะไรกันหาถึงได้ลงมา ทะเลาะกัน เลิกกันหรืออะไร”

แม่พลอยพูดด้วยเสียงอันสั้นเครือพร้อมทั้งทำตาแดง ๆ คล้ายจะร้องไห้พลางตอบว่า “เปล่าหรอกจะแต่มันร้ายยิ่งกว่านั้น” แล้วแม่พลอยก็ปล่อยโฮออกมา เข้มเลยพูดแทนว่า “ลุงครับพ่อ.....อ้อ พ่อตายในการรบกับพวกนั้นนะครับ ทางเขาาก็เลยส่งเงินและจดหมายแจ้งเหตุให้ทราบ พ่อแม่รู้ก็เป็นลมเลย” ขณะที่เข้มเล่าเหมือนมีอะไรมาขวางอยู่ที่คอของเข้ม เขาจึงหยุดพูดพลางก้มหน้า พอดีป้าขึ้นแกล้งมาพอเห็นหน้าแม่พลอยและเข้มเข้าเท่านั้นแก็ร้องขึ้น “อ้าว แม่พลอยหรือนั่นมากับพ่อเข้มหรือแล้วพ่อคอนล่ะทำไมมาแค่ 2 คนเท่านั้นล่ะแล้วร้องไห้ทำไมหาแล้วใครหาอะไรให้กินหรือยัง มาเฟิงถึงหรือ” ลุงชมจึงขัดขึ้นทันทีว่า “นี่แม่ขึ้นเธอจะถามให้มันช้า ๆ น้อย ๆ ไม่ได้หรือ แม่พลอยเขาลงมาคราวนี้มีเรื่องหนักใจพออยู่แล้ว เธอก็ยังจะไปถามให้มันวุ่นวายเอาไวคีนี่ฉันจะเล่าให้ฟัง”

แม่พลอย “พีชมอย่าเอ็ดพีขึ้นเลย พีขึ้นเห็นขึ้นมาก็คงสงสัย

พีชี่นจะเรา 2 คน เห็นจะต้องขอรบกวนพีชี่มกับพีชี่นแล้วละ
ขอพักสัก 2-3 วัน เรา 2 แม่ลูกก็จะออกหางานและหาบ้านเช่า”

ลุงชมพูดว่า “ไม่ต้องหอรอกอยู่นาน ๆ ก็ได้ เรามันเล่น
กันมารู้จักกันมานานโขแล้ว แล้วแม่พลอยจะทำอะไรละ”

แม่พลอย “โห่ พีชี่มก็ทำของขายอย่างเดิมที่เคยทำนะซิ
แต่เห็นจะต้องยืมหน้าร้านของพีชี่มกระมังเออ พีชี่มรู้จักใครที่เขา
มีบ้านเช่าบ้างไหม ถูก ๆ หน่อยฉันอยากได้”

ป้าชี่นจึงตอบแทนว่า “ก็มีที่ที่บ้านนี้จะซิช่วยกันทำช่วย
กันใช้ อยู่กับฉันเถอะนะ บ้านช่องนะไม่ใหญ่หอรอกแต่ฉันว่าน้ำใจ
สำคัญกว่า โบราณยังว่า “คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก จริงไหมพีชี่ม”

ลุงชม “ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

แม่พลอย “ฉันต้องขอบใจพีชี่มกับพีชี่นอีกครั้ง เข้มขอบ
คุณป้ากับลุงชะลูก”

ลุงชม “ไม่เป็นไรหอรอกขาดตกบกพร่องอะไรก็บอกอาหาร
การกินมีเสมอ เร็ว ยายชี่นรีบไปทำกับข้าวกับปลาเร็ว ๆ ปานนี้
หิวแย่”

แม่พลอย “เข้ม แม่จะไปช่วยป้าชี่นทำกับข้าวนะลูก”

ป้าชี่น พูดขึ้นว่า “ไม่ต้อง ไม่ต้องหอรอก ฉันทำคนเดียว
สบายกว่า เข้าไปเกะกะเปล่า ๆ”

แม่พลอย ยิ้มแต่ก็ตามเข้าไป เพราะรู้ดีว่าอย่างไรต้องมืงาน
ทำแน่นอน หลังจากกินข้าวแล้วเข้มก็จะเข้านอนพอเปิดมุ้งของแม่
เห็นแม่กำลังร้องไห้จึงถามว่า “แม่ร้องไห้ทำไม”

แม่พลอย “เปล่าหรือลูก ชีวิตความเป็นอยู่ของเรา 2 คนสบายแม่ก็ดีใจนะ”

ผ่านมาจนอายุของเข้มมากขึ้นเข้มได้เรียนในโรงเรียนเตรียมทหาร 2 ปี แล้วจึงไปเรียนต่อโรงเรียนนายร้อย จ.ป.ร. และเข้มได้มีเพื่อนรักเพื่อนตายอยู่ 2 คน คือ ศักดิ์และซิด

มีอยู่วันหนึ่งเข้มกลับบ้านเย็นผิดปกติ แม่พลอยจึงเป็นห่วงมากจึงถามป้าขึ้นว่า “เข้มบอกหรือเปล่าจะกลับเย็น” ป้าขึ้นบอกว่า “เปล่า” ยิ่งทำให้เธอเป็นห่วง จนกระทั่งเข้มกลับมาเธอจึงเทศนาใหญ่ แต่เมื่อเธอได้ฟังเข้มบอกว่าที่กลับมาเพราะไปฉลองจะได้รับกระบี่จากในหลวงเธอเองก็รู้สึกดีใจมากถึงกลับยิ้มออก และแล้ววันที่เข้มรับกระบี่ก็มาถึงทุกคนล้นดีใจกับเข้ม ป้าขึ้นกับลุงชมถึงกับปิดร้านเลย เมื่อแม่พลอยมาถึงเข้มก็ออกมารับ

เข้ม “แม่ดีใจไหม”

แม่พลอย “แม่รักลูกตั้งความหวังไว้กับลูกของแม่เมื่อลูกมีความหวังและประสบความสำเร็จมีแม่คนไหนจะไม่ดีใจบ้างแม่น่ะดีใจจนไม่อยากจะพูด เข้มเมื่อเข้มรับกระบี่แล้วลูก...”

เข้ม “ครับ ผมจะทำตามที่ผมเคยพูดกับแม่สัญญากับแม่

ย่อมสำคัญว่าสัญญากับใคร ผมเคยพูดว่าอย่างไร บัดนี้มันก็ยัง
“ไม่เปลี่ยนแปลง”

เมื่อแม่พลอยพึงจบถึงกับวิ่งเข้ากอดลูกชายพลางพูดว่า
“ลูก...ลูก...ลูกของแม่ เข้ม ลูกสมเป็นลูกของแม่” ลักครู่หนึ่ง
ไมโครโฟนก็ประกาศชื่อเข้มนักวิ่งไปและเมื่อเข้มนกลับออกมา เขา
กลับมาด้วยกระป๋องที่ได้รับพระราชทาน เมื่อเข้มาถึง แม่พลอย
ถึงกับเห็นความภูมิใจของลูกและความมีสง่าราศีของกระป๋อง

ลูกชายเธอเฝ้าเข้าหาเธอ กอดเธอไว้พลางถามว่า “แม่ครับ
อย่างนี้ใช่ไหมที่แม่ต้องการและผมให้ความหวังกับแม่ บัดนี้ผมได้
ให้แม่ครึ่งหนึ่งแล้ว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งผมกำลังจะทำให้แม่ในไม่
ช้านี้แหละครับแม่”

แม่พลอย “เข้มนลูกของแม่” แม่พลอยพูดพลางกอดลูกชาย
ไว้แน่น “ลูกแม่เป็นตัวแทนของพ่อ ลูกของแม่จะต้องเป็นหลัก
ของครอบครัวนะลูก เข้าไปกราบลุงชมกับป้าชื่นสิลูก” ป้าชื่น
พูดตาแดง ๆ ว่า “ป้าจะรักแกเหมือนลูกหวังจะให้เป็นที่พึ่งแก่
คนแก่ แล้วก็ได้สมใจจริง ๆ”

ลุงชม จึงพูดขึ้นว่า “ลุงให้ทุกอย่างแก่ตัวลุงได้แต่ลุงให้
ความหวังแก่ตัวลุงไม่ได้ นอกจากแก เข้ม ลุงแก่แล้ว เมื่อมีผู้ให้
ความหวังแก่ลุง ลุงก็เหมือนต้นไม้ใกล้ผิ่แต่กลับมีคนมาช่วยรดน้ำ
ให้มันมีแรงอยู่ได้ ลุงจึงขอขอบใจมากที่ให้ความหวังแก่ลุง ขอให้
แกโชคดี”

เข้มน “แม่ครับผมจะสมัครไปรบแนวหน้าแบบพ่อ”

แม่พลอย “ดีลูก แม่ดีใจที่ลูกจะทำเพื่อชาติเพื่อพ่อแม่ เพื่อลงชื่อกับป้าขึ้น และเพื่อตัวลูกเองเป็นสำคัญ”

เข้ม “ครับแม่ ผมถือทุกคนเป็นคนสำคัญในชีวิตผมเพราะ ทุกคนเป็นพระประจำตัวผมครับแม่”

แล้วแม่พลอยก็คิดในใจคนเดียวว่า นี่คือลูกเข้มของฉัน ลูกที่ฉันรักดังดวงใจ พี่ตอนจะเห็นลูกใหม่ ลูกกำลังจะสมัครรับ อย่างพี่ เหมือนอย่างพี่ที่เคยเป็น พี่ตอน ถ้าพี่ตอนได้เห็นได้รู้คง ภูมิใจในตัวลูกเหมือนกับฉันในขณะนี้ เข้มลูกแม่ พ่อของลูกคง มาเฝ้าดูความสำเร็จของลูกนะลูก

แล้วเย็นวันหนึ่งเมื่อเข้มกลับถึงบ้านเขาก็บอกแม่ทันทีเลยว่า “แม่ครับผมได้ไปเป็นทหารแนวหน้าแล้วผมจะต้องไปในวันจันทร์ สิ้นเดือนนี้”

แม่พลอย “งั้นลูกก็มีเวลาอยู่กับแม่แค่ 2 อาทิตย์เศษเท่านั้นนะสิ”

เข้ม “ก็คงงั้นอะ ผมกำลังจะเตรียมของแล้วก็ซื้อของอยู่”

แม่พลอย “แล้วลูกมีสตางค์พอหรือลูก” เข้ม พยักหน้า

แม่พลอย ก็ชักเงินที่มีอยู่ในถุงหยิบออกมาให้พลางกล่าวว่า “แม่รู้ว่าลูกไม่มีสตางค์”

เข้ม “ขอบคุณครับแม่” ว่าแล้วเข้มจึงเดินออกไป เข้ม ออกไปไม่นานป้าขึ้นก็เข้ามา

แม่พลอยจึงพูดขึ้นว่า “พี่ขึ้นเจ้าเข้มมันได้ไปรบแนวหน้า แล้ว”

ป้าชื่น “มิน่า เจ้าเข้มถึงได้กลับแต่วันไปไหนอีกล่ะ”

แม่พลอย “ไปซื้อข้าว ซื้อของอยู่จ๊ะ”

ป้าชื่น “มีเงินหรือ”

แม่พลอย “มีจ๊ะ”

เวลา 2 อาทิตย์เศษผ่านไปอย่างรวดเร็ว วันที่เข้มจะต้องจากทุกคนไปก็มาถึงแล้ว เข้มกำลังลาแม่อยู่ พูดกับแม่ว่า “แม่ครับ แม่อย่าทำงานหักโหมนักนะครับ แม่แก่มากแล้วควรพักผ่อนให้สุขภาพแข็งแรงดีกว่า ผมจะหาเลี้ยงแม่เอง ผมเป็นทหาร ผมเป็นลูกแม่ ลูกของแม่คนนี้จะไม่ทำให้แม่ผิดหวัง”

แม่พลอย “ไปดีมาดีนะลูก กลับมาหาแม่เร็ว ๆ”

เมื่อรถไฟออกจากชานชาลาไปจนลับตาแล้วแม่พลอยก็ร้องไห้ออกมา แล้วนับตั้งแต่วันที่ที่เข้มจากไป แม่พลอยก็ตั้งหน้าตั้งตารอจดหมายจากลูก แต่แล้วความหวังของเธอก็สำเร็จเมื่อเธอได้รับจดหมายจากลูกชาย

ถึงแม่ที่รักของเข้ม

29 ธ.ค. 24...ปราชินบุรี

เข้มมาถึงนานแล้ว แต่ที่ยังไม่เขียนจดหมายมาหาแม่ก็เพราะเข้มต้องเข้ากองต้องเข้าทำงานหลายอย่าง แม่ เข้ม ศักดิ์ ชิด ถูกแยกไปอยู่คนละกอง เรา 3 คนได้เป็นหัวหน้าเขาเรียกว่าผู้บังคับกองร้อย แม่ดีใจไหมที่เข้มได้เป็นหัวหน้า เข้มเป็นห่วงแม่จริง แต่เข้มก็สบายดี ไม่เป็นอะไรเข้มขอฝากแม่กับป้าชื่นลงชมด้วยแม่

อย่าหักโหมนักนะ ลุงชมกับป้าชื่นก็เหมือนกัน เข้มเห็นที่จะต้อง
ไปแล้ว ขอให้แม่มีความสุข ป้าชื่น กับลุงชมด้วยนะไม่ต้องห่วง
เข้ม

รักแม่ป้าลุงมาก

จากเข้ม

เมื่อแม่พลอยอ่านจบลุงชมกับป้าชื่นก็เดินเข้ามาก็ถามว่า
จดหมายจากใคร

แม่พลอย “จากเข้มจ๊ะ” แล้วยื่นจดหมายให้ป้าชื่นและ
ลุงชม ลุงชมกับป้าชื่นอ่านไปก็ยิ้มไป แล้วป้าชื่นจึงเงยหน้าขึ้นพูด
กับแม่พลอยว่า “เจ้าเข้มมันดีนะไม่ลืมคนแก่อ่านแล้วมันชื่นใจ”

ลุงชม “ฉันดีใจที่เจ้าเข้มมันไม่ลืมฉัน นี่มันคงเป็นห่วง
แม่พลอยมากนะนี่ถึงได้เขียนว่าไม่ต้องห่วงมันให้ห่วงแต่แม่พลอย”
แม่พลอยได้แต่ยิ้ม ภูมิใจในตัวลูกชายคนเดียวของเธอ

ทุกวันผ่านไปอย่างเชื่องช้าจดหมายของเข้มติดต่อมายังเธอ
สม่ำเสมอมิได้ขาด หลายครั้งที่เข้มเขียนจดหมายมา เล่าเหตุการณ์
ในการรบให้ฟังเธออ่านที่ไรหัวใจมันจะแตก กลั้วว่าเหตุการณ์
อย่างเดียวกับพ่อของเข้มจะเกิดขึ้น และแล้วก็มีจดหมายฉบับหนึ่ง
เขียนมาถึงเธอ เธออ่านแล้วอยากให้ลูกกลับมา

ถึงแม่ที่เคารพของเข้ม

15 ม.ค. 25.. โรงพยาบาลปราจีนบุรี

แม่เข้มเข้ามาอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนี้ได้ 2-3 วันแล้วที่

เข้มเข้ามาอยู่ในนี้พร้อมเพื่อนอีก 2-3 คน ก็เพราะ วันก่อน เข้มกับลูกน้องออกลาดตระเวนแต่กลับไปเจอพวกทหารป่า เราต่อสู้กัน เข้มบาดเจ็บนิดหน่อย แต่ป็นยิงเฉี่ยวไปเท่านั้นส่วนลูกน้องของเข้มก็สาหัสอยู่ไม่กี่คน แม่อ่านแล้วไม่ต้องเป็นห่วงเข้มหรอกนะ แม่แล้วแม่สบายดีหรือจะเข้มเป็นห่วงแม่ห่วงป้าห่วงลุง เข้มค่อยยังชั่วมากแล้วอีกวันหรือสองวันก็ออกจากโรงพยาบาลได้แล้ว

รักแม่ป้าลุงมาก

เข้ม

เมื่อเธออ่านจบอยากร้องไห้ด้วยความสงสารลูกเต็มก้น เมื่อไหร่ลูกจะกลับมาหาแม่เสียที เมื่อกินข้าวอยู่แม่พลอยก็เล่าให้ลุงชมกับป้าชื่นฟัง เมื่อฟังจบลุงชมก็พูดว่า “น่าห่วงมันจริง ๆ ถ้ามันกลับมาจะต้องรับขวัญเสียหน่อย” ป้าชื่นบอกว่า “ก็จริงอย่างพี่ชมว่าถ้ากลับมาแม่จะเลี้ยงฉลองเสียหน่อย” แม่พลอยนั่งเฉย ๆ แต่ใจยังคงห่วงลูกไม่สร่างซา จนกระทั่งเธอได้รับจดหมายจากเข้มอีกฉบับหนึ่งหัวใจจึงค่อยขึ้น เย็นใจขึ้น

ถึงแม่ที่บูชาของเข้ม

25 ม.ค. 25.. ปราจีนบุรี

แม่ เข้มออกจากโรงพยาบาลแล้วไม่เจ็บไม่ปวดแล้ว แล้วเข้มก็จะได้พักผ่อนกลับบ้านละคราวนี้เข้มจะกลับถึงบ้านวันที่ 27

นะแม่ รับรองไม่ไกล จะรีบกลับบ้านให้แม่ดูหน้าดูตาว่าเป็นเข็มน
คนเดิมหรือเปล่า แม่เข็มนอยากบอกแม่ว่า เข็มนคิดถึงแม่ป่าขึ้นลงชม
มาก ป่านนี้ใจของเข็มนคงกลับไปถึงบ้านแล้วละแม่

คิดถึงแม่ป่า

เข็มน

เมื่อพลอยอ่านจบก็วิ่งเข้าไปบอกข่าวดีกับป่าขึ้นและลงชม
แม่พลอย “พี่เข็มน พี่เข็มน เจ้าเข็มนมันมีจดหมายมาว่ามันจะกลับบ้าน
แล้ว”

ลงชม “ฮ้า จริงหรือ บ๊ะ ก็ดินะเข็มนจะกลับมาคราวนี้
คงเป็นหนุ่มใหญ่สินะ”

พอดีกับป่าขึ้นก้าวเข้ามาลงชมจึงพูดขึ้น “นี่ยายขึ้น เจ้าเข็มน
มันจะกลับมาแล้ว”

ป่าขึ้นจึงพูดว่า “จริงหรือ ฮ้าก็ดีสินะพี่เข็มน แม่พลอย
เจ้าเข็มนจะกลับมาวันไหน”

แม่พลอย “กลับมาวันที่ 27 นี้แหละ”

แล้ววันที่เข็มนจะกลับมาก็มาถึง นางพลอยไปรับเข็มนจาก
สถานีรถไฟ เมื่อเห็นเข็มนลงจาก
รถแล้วนางก็โผเข้ากอดลูกชาย
“เข็มนลูกแม่”

เข็มน “แม่”

แม่พลอย “เข็มนเป็นอย่างไร
บ้าง”

แม่พลอย “ก็ผอมไปนะซิ เป็นไงบ้างลูกเหนื่อยไหม”
เข้ม “เห็นหน้าแม่ ลุงชม ป้าชื่นแล้วก็หายเหนื่อยไปเอง”
แม่พลอย “ลูกนี้ พุดอะไรเป็นเล่นไปเถอะ”

ความรักระหว่างแม่ลูกระหว่างระยะเวลาอันแสนสั้นผ่านไปอย่างรวดเร็ว แม่พลอยไม่อยากให้ลูกชายจากไปเลย แต่วันนั้นก็มาถึง เข้มจะต้องจากเธอไปปฏิบัติงานในหน้าที่อีกเมื่อเธอไปส่งอยากจะพูดว่าอย่าไปเลยลูก เหมือนที่แม่ทุกคนทำเมื่อลูกจะไปรบ แต่เธอมิใช่หรือที่พูดว่า ดีแล้วลูกแล้วเธอจะกลับคำไม่ได้ เพราะลูกก็คือความหวังของเธอ ถ้าเธอทำให้ลูกรู้ว่าเธอไม่ต้องการให้ลูกไป ลูกจะต้องเสียใจในตัวเธอ เธอเป็นแม่ เป็นหลักอันเดียวของเข้มเธอจะไม่ทำให้หลักของลูกล้มเป็นเด็ดขาด เมื่อลูกจากไปเธอก็ได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งเธอไม่มั่นใจว่าจะใช้ลายมือของเข้มแต่เธอก็คิดว่าเข้มอาจจะให้ใครเขียนเพราะมือเจ็บก็ได้ถึงคุณป้าที่เคารพ

20 ก.พ. 25.. ปราจีนบุรี

ผมและเข้มกับศักดิ์ เรา 3 กองร้อยออกลาดตระเวนโดยแบ่งเป็น 2 ทาง เข้มทาง ผมและเจ้าศักดิ์อีกทางหนึ่ง เมื่อเราออกเดินทางได้พักใหญ่ ทางด้านเข้มก็เกิดเสียงระเบิดและเสียงปืนดังกึกก้องขึ้น เราเตรียมจะไปเสริมกำลังแต่ก็ไปไม่ได้เพราะข้าศึกเข้าโจมตี 2 ทางเราจึงต่อสู้กันเมื่อทางเรารบเสร็จเราก็เคลื่อนที่ไปหาทางเข้มพบว่ามีการเหลืออยู่ 2 คน คือลูกน้องของเข้ม

ซึ่งอาการสาหัส เข้าชั้นโคม่าเราก็รีบเดินหาเข็มได้ยินเสียงใบไม้ไหวเราเข้าไปพบเข็มกำลังรูปของคุณป้าไว้แน่นเขากล่าวคำสุดท้ายว่า “ศักดิ์ชีวิตฝากแม่เราด้วยนะ” ผมจึงได้เขียนจดหมายมาเล่าให้คุณป้าฟัง

ผมขอแสดงความเคารพและเสียใจ

ศักดิ์ และ ชิต

เมื่อเธออ่านจดหมายจบเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นไปด้วยฉันขาดทั้งลูกทั้งสามีและวิญญาณ ฉันเหลือร่างที่มีชีวิตแต่บัดนี้ฉันอยากจะตายตามลูกไปด้วย เข้ม ลูกเหมือนพ่อทุกอย่างแม้แต่นาทีสุดท้ายของชีวิต เข้ม ลูกของแม่ลูกจากแม่ไปอีกคนหนึ่งแล้วชีวิตแม่คงอยู่ด้วยร่างกายเปล่า ๆ ไม่มีวิญญาณ ความรู้สึก โอ... เข้มลูกแม่.

ผจญภัยใน...โลกกว้าง กับ บัญเลิศ...

ด.ญ. สมฤดี เจริญกุล เขียนเรื่อง

ด.ช. กวิน สีโสมภณ เขียนเรื่อง

ด.ช. จิรัญ เพียรรักษการ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนประถมสาธิตศว.ประสานมิตร

ครั้งหนึ่งยังมีคน ๆ หนึ่งอายุ 18 ปี เขาชื่อบัญญัติ เขาเป็นผู้ชายคนหนึ่งผู้ซึ่งชอบผจญภัยอยู่เสมอ พ่อแม่ของเขาตายไปตั้งแต่เขาอายุ 15 ปี บ้านของบัญญัติอยู่บนเนินเขา รอบ ๆ เนินเขาเป็นป่าทึบ มรดกที่พ่อและแม่ของเขาให้ไว้จนจะหมด เพราะเขาใช้มันไปอย่างฟุ่มเฟือย

คืนหนึ่งเขาฝันไปว่า เขาจะต้องผจญภัย แล้วเขาจะได้ลาภมหาศาล พอเขาตื่นขึ้นเขาคิดว่าความฝันนั้นคงเป็นความจริง และ 3 ปีหลังจากที่พ่อ แม่เขาตายไป เขาไม่ได้ไปผจญภัยเลย ดังนั้น เขาจึงจัดของเตรียมเสปียงจะไปผจญภัย

เขาเริ่มเดินทางในวันรุ่งขึ้น ผ่านป่าทึบ มีต้นไม้ ภูเขาหลายลูก และมีสัตว์ร้ายหลายชนิดอีกด้วย เขาเดินทางผ่านภูเขาหลายลูกจนได้ไปพบกวางตัวหนึ่ง เขาจึงเดินตามกวางตัวนั้นไป จนพบ

ถ้า ๆ หนึ่ง มีฤๅษีตนหนึ่งนั่งอยู่บนแท่น บุญเลิศจึงเข้าไปกราบ
ไหว้ ฤๅษีตนนั้นจึงบอกว่าให้เดินทางต่อไปจะพบสิ่งสำคัญ

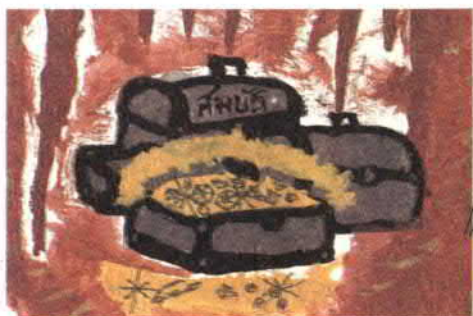
เขาจึงเดินทางไปตามที่ฤๅษี
บอก เขาได้ข้ามภูเขาลายลูก
50 วันต่อมา เขาลงจากภูเขาลูก
สุดท้ายเมื่อเดินต่อไปก็พบทะเล

บริเวณชายหาดนั้นสะอาดมาก เขามองไปรอบ ๆ ไม่มีใคร เขา
จึงลงไปเล่นน้ำ ใกล้เคียง ๆ กับที่เขาเล่นน้ำ มีเสือโคร่งตัวหนึ่งจ้อง
มองเขาอยู่ พอเขาขึ้นจากน้ำสวมเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็มองไปรอบ ๆ
ตัว เห็นเสือโคร่งก็ทำท่าจะวิ่งแต่เสือโคร่งพูดว่า “ท่านไม่ต้อง
กลัวเราดอก”

ทันใดนั้น เสือตัวนั้นก็กลายเป็นหญิงสาวรูปงาม บุญเลิศ
จึงนำหญิงสาวรูปงามผู้นั้นกลับบ้าน ระหว่างทางก็พบฤๅษีอีก
ฤๅษีก็บอกว่าถ้าเดินทางต่อไปทางทิศตะวันออกประมาณ 50 ก้าว
ก็จะพบขุมสมบัติ และเขาก็ได้พาหญิงสาวผู้นั้นไปด้วย เมื่อเขา

เดินไปเป็นระยะทาง 50 ก้าว เห็น
ถ้า ๆ หนึ่ง เมื่อเขาเข้าไปในถ้ำ
ก็เห็นทองมากมาย หญิงสาวดีใจ
มาก ทั้งสองจึงขนทองกลับบ้าน
และแต่งงานกัน ต่อมาภรรยา

ของเขาก็ขอร้องเขาอย่างหนึ่งคือ ถ้ามีลูกด้วยกันแล้ว เขาจะต้อง
ลดการเดินทางให้น้อยลง เขาก็ตกลง

ต่อมาอีกไม่ช้า ภรรยาของเขาก็มีลูก บุญเลิศดีใจมาก เขาเริ่มทำไร่ข้าวโพดในที่ดินของเขา เพื่อจะได้เป็นสมบัติของลูก เริ่มต้นด้วยการเก็บเมล็ดจากต้นข้าวโพดต้นหนึ่งที่ใกล้ ๆ เนินเขา มาทำพันธุ์ เพาะปลูกในไร่ของเขา

วันหนึ่งมีคน ๆ หนึ่งมาหาบุญเลิศจูงควายมาด้วย 3 ตัว เขาแปลกใจมากเมื่อได้พบชายผู้นั้น ชายผู้นั้นบอกว่าจะให้ควาย 3 ตัวนี้แก่บุญเลิศ ๆ ก็บอกว่าเขาไม่ชอบรับของคนอื่นฟรี ๆ ดังนั้นเขาจึงให้เงินเป็นค่าตอบแทน ชายผู้นั้นก็ขอบคุณเขาแล้วก็จากไป

รุ่งเช้าเขาก็เห็นควายของเขากลายเป็นทอง เขาดีใจมาก ดังนั้นเขาจึงกลายเป็นมหาเศรษฐี...อีก...

แต่ เขาก็มิได้ลืมตัว คอยช่วยเหลือคนทุกข์ยากอยู่เสมอ เมื่อมีใครมาขอความช่วยเหลือเขาก็ช่วยทุกครั้งไปจนคนทุกข์ยากนับถือบุญเลิศเหมือนพ่อ

วันหนึ่งตอนกลางวัน เกิดเหตุประหลาดขึ้น ขณะที่เขากำลังนั่งเล่นกับลูกของเขาซึ่งอายุประมาณ 2 ขวบ อยู่ดี ๆ ท้องฟ้า

ก็มีตกลงพร้อมกันว่ามีมือมาจับลูกของบุญเลิศไป เขาตกใจมาก พอได้สติเขาก็วิ่งไปบอกภรรยาของเขา พอภรรยาของบุญเลิศรู้เข้าก็ตกใจจนเป็นลม เขาจึงสั่งคนรับใช้ว่า เมื่อภรรยาของเขาฟื้นขึ้นให้บอกว่าตัวเขาจะไปตามลูกกลับคืนมาให้จงได้ แล้วเขาก็เตรียมข้าวของที่จะเดินทาง มีอาหาร น้ำ เสื้อผ้าและดาบเขาตระเตรียมประมาณครึ่งชั่วโมง บุญเลิศก็ออกเดินทาง อีก 2 วันต่อมาเขาก็เดินทางมาพบถ้ำ ๆ หนึ่ง ซึ่งใหญ่มากเขาคิดว่าจะไปพักในถ้ำนั้น พอเขาจะเข้าไปในถ้ำ ก็มีมังกรไฟโผล่ออกมา เขาจึงฆ่ามันตาย แล้วเขาก็เดินเข้าไปในถ้ำนั้น ก็เห็นพ่อมดนั่งดูลูกแก้ววิเศษอยู่ เมื่อเห็นบุญเลิศฆ่ามังกรไฟตาย จึงสั่งให้งูเหลือมยักษ์ไปสู้กับบุญเลิศ ผลปรากฏว่าเขาฆ่างูเหลือมยักษ์ตายอีก

พอพ่อมดรู้ว่าบุญเลิศฆ่างูเหลือมตายอีก ก็คิดว่าบุญเลิศคงเป็นคนเก่งมาก จึงออกไปสู้กับบุญเลิศเอง พอบุญเลิศเห็นพ่อมดมาก็เข้าต่อสู้กับพ่อมดทันที พ่อมดก็ถูกบุญเลิศจับได้ เลยยอมรับใช้ บุญเลิศก็สั่งให้พ่อมดไปนำลูกของเขากลับคืนมา พ่อมดก็ยอมทำตาม บุญเลิศกับเมียและลูกจึงอยู่เป็นสุขตลอดมา

จักรพรรดิจอ

ด.ช. ธนา ไชยนิลวงศ์ เขียนเรื่อง

ด.ญ. วรากร ลิ้มปิษะเรียร เขียนภาพประกอบ

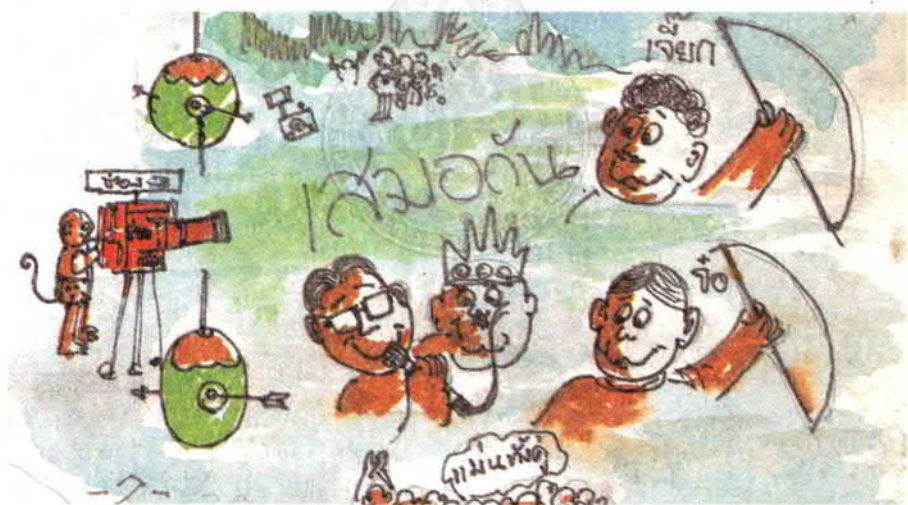
โรงเรียนประถมสาธิตม.ศ.ว.ประสานมิตร

ในป่าลึกในประเทศเบลเยียม มีฝูงลิงอยู่ฝูงหนึ่ง ลิงทั้งฝูงต้องการหัวหน้าฝูงใหม่เพราะหัวหน้าเดิมแก่ลง ๆ ทุกวัน ๆ “ข้าว่าเจี๊ยกได้นะ” เสียงพึมพำจากลิงตัวหนึ่ง “ข้าว่าจ้อได้นะ” ลิงอีกตัวพูด การรับเลือกตั้งเป็นหัวหน้าฝูงคราวนี้มีเพียง 2 ตัว คือนายเจี๊ยกเบอร์ 1 นายจ้อเบอร์ 2 ตามกฎหัวหน้าฝูงจะต้องผ่านการทดสอบได้วาทีเอี้ยไม่ใช่ ต้องผ่านการทดสอบ ยิงธนู วิธีที่น่ารังฝึกลงมาและป็นต้นมะพร้าว ณ สนามเบลเยียม ต่อไปนี้จะเป็น

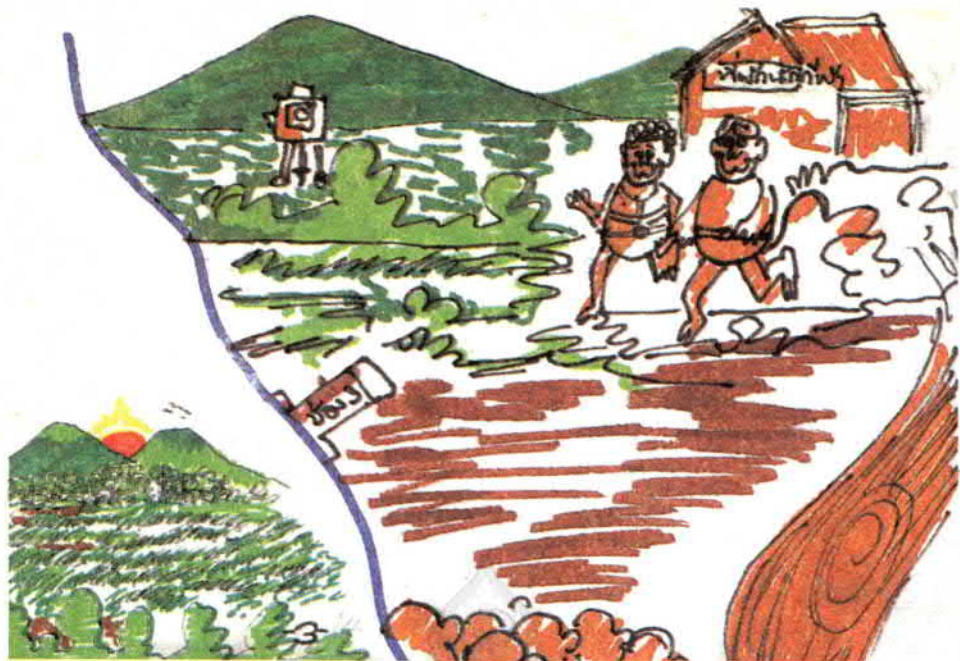
การแข่งขันยิงธนู เพื่อความเป็น
ใหญ่ของลิงทั้งสอง ตัวแรกที่จะ
ยิงได้แก่ นายเจี๊ยก ลิงทั้งฝูงเงียบ
กริบ “ตั้ง” เสียงยิงดังขึ้น “เฮ”
เสียงลิงทั้งฝูงร้องพร้อมกัน เพราะ

ยิงตรงจุดพอดีเลย “ผัวะ” เสียงยังไม่กลบเสียงเฮ ของฝูงลิง “เฮ”
ฝูงลิงร้องพร้อมกัน เป็นครั้งที่ 2 เพราะยิงตรงกันเหมือนกับยิง
ลูกเดียวกัน ผลปรากฏว่า..... ทั้งสองเสมอกัน “เฮ” เสียงกลุ่ม
ลิงร้องออกมาอีกที “พรุ่งนี้อย่าลืมนะครับ ยังมีการแข่งขันอีก
พรุ่งนี้จะแข่งขันนำรังผึ้งลงมาน่าดูมาก”

รุ่งอรุณของวันใหม่ ท้องฟ้าสีขาว พื้นดินสีน้ำตาล “วันนี้
ชาวลิงปามากันมากเป็นพิเศษจนล้นที่เราจัดไว้ครับ อาหารการ
กินตัวใครตัวมัน ชาวลิงมากันมากเป็นพิเศษจนล้นที่เราจัดไว้
อาหารการกินตัวใครตัวมัน” โฆษกพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนหมู่ลิงร้อง

ออกมาว่า “ตุลละเปื่อ” ต่อไปนี้จะเป็นการแข่งขันนำรังผึ้งลงมา
จากต้นไม้ “เฮ” ลิงร้องออกมาอย่างเต็มปาก สำหรับกรรมการ
ในวันนี้ได้แก่ คุณจิก คุณเต๋อ คุณบ๊องส์ ล้วนแต่เป็นกรรมการ
ที่ไม่เอาวูโสทั้งสิ้น ตอนนี้อยู่แข่งขันกำลังเดินออกมาจากที่พักแล้ว
ครับ โฆษกสิงโตโกนเสียงดังลั่น “เฮ” เสียงฝูงลิงโห่ร้องเมื่อผู้
สมัครเดินไปทางที่ตนอยู่ “ขอให้ผู้ที่อยู่ใกล้เคียงกับต้นไม้ที่มีรังผึ้ง
อยู่ห่างๆ” ทันทีที่โฆษกพูด ลิงทุกตัวต่างกระโดดออกจาก
ที่ที่ตัวอยู่ใกล้ต้นไม้มะม่วงทันที “ต่อไปนี่ถึงเวลาระทึกใจแล้วคือ
ผู้สมัครเบอร์ 1 หรือนายเจี๊ยก จะขึ้นไปก่อน กล้องทีวีช่วยจับ
ภาพหน่อยเถอะครับ” เสียงกรรมการบอกพนักงาน “ไม่ไหวละ
ครับเดียวโดนลูกหลงเอาไว้ชาติหน้าตอนบ่าย ๆ ก่อนเถอะครับ”
“ก้าก ๆ” เสียงลิงระเบิดเสียงหัวเราะเต็มที่จนบางตัวหงายท้อง

ลงไปนอนกับดิน “ต่อไปนี้นายเจียกจะขึ้นแล้ว ขึ้นไปแล้วจะครบ
ถึงแล้วครบคว่ำหมับตันที” “โอ้ย” เสียงเจียกร้องลั่น หล่นลงมา
แล้ว “ตุบ” พร้อมกับรังผึ้ง “เฮ”
ฝูงลิง ร้องขึ้นอย่างไม่ค่อยเต็ม
เสียง เพราะเสียงจะหมดลงทุก
ที ๆ “เจียกสามารถนำรังผึ้งลง
มาได้รับถือว่าผ่าน” กรรมการ

ตะเบ็งเสียงเต็มที่ “ต่อไปนี้นายจ้อ เอ นายจ้อจะทำอะไรครบ
นั้น” กรรมการถามอย่างสงสัยเพราะนายจ้อหอบฟางมาแล้วจุดไฟ
“แอ็ก ๆ” ลิงร้องอย่างไม่เป็นท่า จ้อกำลังขึ้นไปละครับ กรรมการ
เดาสุ่มทั้ง ๆ ที่จ้อขึ้นไปถึงบนต้นไม้แล้ว กำลังปีนลงมาแล้วเสีย
ด้วย “ขณะนี้จ้อนำรังผึ้งลงมาแล้ว” กรรมการพูดเสียงดังจนแทบ
หุ “ผลปรากฏออกมาว่า” กรรมการพูดขึ้น “เสมอกัน” เสียงลิง
ทั้งฝูงพูดตัดหน้า “แอ็ก...ใช่แล้วครับ แล้วพรุ่งนี้อย่าลืมไปชม
ให้ได้นะครับ” กรรมการพูดเป็นประโยคสุดท้ายก่อนที่ฝูงลิงเกือบ
ทั้งฝูงจะเดินกลับ

ณ เช้าของวันรุ่งขึ้น เจียก...คร่อก กรรมการนอนหลับ
อย่างสบายอารมณ์ “กรรมการตื่น ๆ ลิงมาเต็มแล้ว” ลิงตัวหนึ่ง
พูดขึ้น “อาตอนี้จ้อขึ้นไปบนต้นไม้ละครับ” กรรมการพูด แต่
ปรากฏว่าจ้อนอนอยู่ข้างกรรมการนั่นเอง ฝูงลิงทั้งหลายหัวเราะ
ก๊ากออกมาเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน กรรมการได้สติจึงไปปลุก
จ้อให้ตื่นเตรียมขึ้นต้นไม้มะพร้าวได้แล้ว “เยส” จ้อพูดเป็นภาษา

อังกฤษ “ตอนนี้จ้อเดินไปทางต้นมะพร้าวแล้วครับ” เสียงฮือฮาทำให้กลบเสียงกรรมการพูด “วันนี้จ้อ เจี้ยก จะแข่งขันปีนต้นมะพร้าวโดยเอามะพร้าวมาถ่วงขา” “ข้าว่าเจี้ยกต้องได้แน่ ๆ เพราะข้าเอามะพร้าวมีน้ำให้อั้จ้อ ส่วนไม่มีน้ำให้นายเรา” ลิงสองตนเอ๋ยสองตัวพึมพำแต่เสียงฮือฮาของฝูงลิงกลบ “การแข่งขันเริ่มขึ้นแล้ว ลิงทั้งสองขึ้นไปแล้ว” โฆษกพากษ์ “ตัวใครตัวมัน เสือมา” ลิงตัวหนึ่งกล่าว ลิงทุกตัวต่างตัวสั่นงันงก เสือมาใกล้ ๆ แล้วเจี้ยก จ้อ ก็รีบปีนไปบนต้นมะพร้าว เกิดเชือกที่ผูกกับมะพร้าวเกี่ยวขาจ้อวุ่นก็ตั้งทิ้ง มะพร้าวจึงหล่นลงมาโดนหัวเสือน้อยอย่างแรง เสือวิ่งหนีเข้าป่า ประชาชนลิงจึงยกให้จ้อจ้อ เป็นเจ้าป่าตัวใหม่ “เฮ ๆ ๆ” เสียงลิงร้องจนเข้าป่าไปหมด

ด.ช. ภคภูมิ ชูกิจสกุลณี เขียนเรื่อง

ด.ช. วิชาติ มติศิลป์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนอนุบาลวัดปรีนาถ

ในป่าแห่งหนึ่งมีครอบครัวกระต่ายครอบครัวหนึ่ง แม่ชื่อ
แจต ลูกชื่อแดง แดงชอบทำสกปรกมาก แม่ก็สั่งสอนว่า
แจต “ลูกอย่ากินหัวผักกาดฝรั่งนะ จะทำให้ขนไม่สวย
งาม”

แดง “ที่อาหฺมฺลจะทำไมเนื่อตัวยังสกปรก”

แจต “อาหฺมฺของลูกถ้าไม่สกปรกก็ร้อนอยู่ไม่ได้”

แดง “ที่น้ำเปิดยังสกปรกชอบถ่ายเรีรราดเปรอะขนได้เลย”

แจต “แต่น้ำเปิดก็ชอบอาบน้ำ
พวกกระต่ายไม่ชอบอาบน้ำ”

แดง “วันนี้เป็นวันที่พระจันทร์
เต็มดวงพรุ่งนี้เป็นวันเกิดแม่”

เวลาเช้า ลูกกระต่ายได้ออก
จากบ้านไปหาของขวัญให้แม่ เดินไป ๆ คิดไม่ออก พอแดงเห็น
หนูจึงได้ถามหนูว่า “หนูจ๋า แดงหาของขวัญให้แม่ไม่ถูกใจแดงเลย
หนูบอกแดงด้วยสิจ๊ะ” “ตามหนูมาสิ หนูจะพาไปหาหมา”

ต่อจากนั้นทั้งสองได้เดินไป
ในป่าเพื่อไปหาหมาจึงจอก และ
ทั้งสองก็ถึงบ้านหมาและพบหมา

หนู “สวัสดีหมาฉันพาเพื่อน
มาหา เพื่อนฉันชื่อแดง แดงจะ
ถามเรื่องที่เขาจะหาของขวัญให้แม่ของเขา”

หมา “นี่นะหรือแดง เธอจะหาของขวัญให้แม่ใช่ไหม”

แดง “ใช่ ฉันยังหาไม่ได้เลย”

หมา “เอา हुआสิฉันจะบอกให้”

แดง “อ้อ ฉันจะทำตามที่เธอบอก”

กระต่ายยิ้มออก และพาหนูกลับไปส่งที่บ้าน แล้วเดินกลับบ้านอย่างภาคภูมิใจ เมื่อถึงบ้าน แแดงก็เก็บกวาดบ้านอย่างสะอาด เมื่อเห็นแม่ก็เข้าไปหอมแก้มแม่ และตะโกนว่า “ฉันพบแล้ว”

หนูเจ้าปัญญา

ด.ญ. สลิล อัจฉรินทร์ เขียนเรื่อง

ด.ช. สถาพันธ์ จันทระเขตต์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนราชวินิต

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ณ กลางป่าแห่งหนึ่ง ได้มีการประชุมใหญ่ พวกสัตว์มา
ประชุมกันเกือบหมด ในการประชุมครั้งนี้มีสิงโตเป็นประธาน
หมีเป็นรองประธาน เสือเป็นกรรมการ การประชุมครั้งนี้สิงโต
จะประชุมถึงเรื่องเสบียงอาหารหาย เวลานี้มีมือดีที่ไหนก็ไม่ทราบ
ขโมยไปทุกวัน ทำให้อาหารที่พวกสัตว์เหล่านี้ช่วยกันเก็บไว้ใน
ถุญหนาวลดน้อยมาก เมื่อได้เวลาสิงโตจึงพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง
“พี่น้องสัตว์ที่รักทุกตัวโปรดเลือกเบอร์หกท่านจะสบาย” หมีสกิด
ถามสิงโต “พี่สิงโตจะมาประชุมหรือจะมาหาคะแนนเสียง” “ขอ
โทษ ที่ข้าพเจ้าเรียกพวกท่านมาประชุมคราวนี้ก็เพื่อจะบอกว่า
เดี๋ยวนี้เสบียงที่พวกเราช่วยกันเก็บสะสมไว้นั้นได้ลดน้อยลง” สิงโต

ยังพูดไม่จบ พวกสัตว์ทั้งหลายก็วิพากษ์วิจารณ์กันเสียงลั่นป่า
 “เงียบ” สิงโตพูดขึ้น พวกสัตว์ที่พูดกันอยู่รีบหุบปากทันที
 “ฉันเรียกมาไม่ใช่ให้มาคุยกัน เรียกมาเพื่อจะถามความเห็น ฉัน
 คิดว่าตัวที่ไม่มาคงจะเป็นตัวขโมยเพราะมันคงไม่กล้าสู้หน้าพวกเรา
 เสือดุทะเบียลงชื่อใครใคร่ไม่มา” สิงโตหยุดพูดแล้วหันไปถามเสือ
 ซึ่งเป็นกรรมการ “มีนางหนู นายจิ้งจอก ครับนาย” เสือพูดหลัง
 จากดุทะเบียนเรียบร้อยแล้ว “เออละเราก็มีตัวน่าสงสัยอยู่ 2 ตัว
 แล้วเราจะต้องเรียกตัวมาสอบสวน แต่ต้องเอาไวให้ 2 ตัวนั้นมัน
 ตายใจก่อน ตอนนี้ก็ส่งผู้อาสาไปคอยสังเกตการณ์ที่บ้านนางหนู

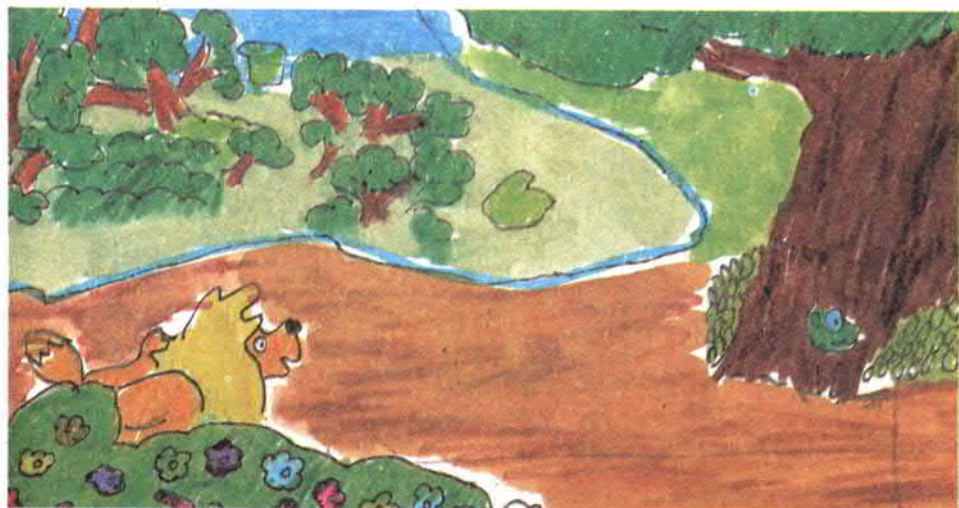

กับบ้านนายจิ้งจอก ใครจะรับอาสา” สิงโตมองหา มียกมือหลายตัว สิงโตเลือกได้ 2 ตัว คือ “งู กับ นก”

ในขณะที่สัตว์เกือบทุกตัวไปประชุมหมด ก็มีสัตว์ตัวหนึ่งกำลังกินเสบียงที่พวกสัตว์ช่วยกันเก็บไว้กินในหน้าหนาวมันคือหมาจิ้งจอกเจ้าเล่ห์นี่เอง “อิ อิ อิ พวกสัตว์หน้าโง่ พวกแกไม่รู้หรอกว่าใครขโมยเสบียงไป ฉันใช้เวลาที่นางหนูอยู่บ้านเพื่อให้พวกมันเข้าใจว่าเป็นหนูขโมย เอาไม้ฉลุให้เป็นรอยหนูกัดแค่นี้ก็เสร็จ อิ อิ อิ” เจ้าจิ้งจอกคิดในใจขณะที่กินอาหารไป พอหมาจิ้งจอกกลับมาถึงบ้านก็เจอกับเจ้าหนูน้อยในป่านี่คือ อีแร้ง “ไป

“ไหนมาเจ้าจิ้งจอก” อีแร้งเอย่ถามเมื่อเจอหมาจิ้งจอกที่หน้าบ้าน
ที่อีแร้งมาที่นี้ก็เพราะได้รับรายงานจากงูว่าเห็นจิ้งจอกไปเล่นผ่าน
แถวที่เก็บเสปียง “ฉันก็ออกไปเดินยึดเส้นยึดสายหน่อยไม่ได้หรือ”
จิ้งจอกแก้ตัวอย่างฉลาด “ฉันขอเชิญไปหาสิงโตหน่อย” “อะไร
กัน ฉันมีความผิดอะไร” จิ้งจอกเอ็ดตะโรลั่นปา “เอน่าแล้วไป
คุยกับสิงโตเองก็แล้วกัน” อีแร้งปัดความรำคาญ จิ้งจอกเลยต้อง
ตามไปด้วยดี “หวัดดี เจ้าจิ้งจอก” สิงโตเอย่ทักเมื่อเห็นหมาจิ้ง-
จอกเดินมา “พี่โตมีอะไรถึงให้คุณอีแร้งไปตามข้ามา” จิ้งจอก
พูดถาม “ฉันไม่พูดให้อ้อมค้อมละ วันนี้จิ้งจอกไปที่บริเวณเก็บ
เสปียงทำไม” สิงโตถามอย่างเอาจริงเอาจัง “โฮ! นี่ว่าเรื่อง
อะไรฉันเดินไปดูความเรียบร้อยเท่านั้นแหละกลัวจะมีคนมาขโมย”
จิ้งจอกแก้ตัวได้ดีตามเคย “ถ้ากลัวฉันไม่เชื่อจริง ไปดูที่เก็บเสปียง
ก็ได้เพราะถ้าคนขโมยก็ต้องทิ้งร่องรอยไว้” จิ้งจอกแนะ “เออ
ดีเหมือนกัน” สิงโตเห็นดีด้วย “ถ้าใครเป็นคนขโมยเราจะลงโทษ

ให้หนักเลย” สิงโตคาดโทษไว้อย่างน่ากลัว

เมื่อสิงโตและคณะเดินทางมาถึง ก็เห็นว่าเสปียงที่เก็บไว้ ร่อยหรอลงไปอีก สิงโตจึงให้ฐซึ่งตามมาด้วยเข้าไปดูในโพรงไม้ ที่เก็บเสปียงว่าตัวขโมยได้ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ หลังจากฐเข้าไป ได้สักครู่ จึงโผล่ออกมา “ลูกพี่ มีบ้างรู้สึกจะเป็นรอยฟันหนู” “เออละเดี่ยวทุกคนก็จะสงสัยนางหนูนั้นเลิกมาสนใจเรา” เจ้าจึงจอก เจ้าเล่ห์นึกอยู่ในใจ เป็นดังที่เจ้าจึงจอกคิด เพราะทุกตัวเลิก สนใจมันแล้ว พวกสัตว์ทุกตัวพากันโกรธแค้นนางหนูมาก จึงยก ขบวนไปที่บ้านหนู ทำให้นางหนูตกใจมาก “เกิดอะไรขึ้นถึงยก ขบวนกันมาบ้านฉัน” นางหนูถามอย่างตกใจ “แกอย่ามาทำเป็น ไร้” พวกสัตว์พูดขึ้น “เกิดอะไรขึ้นฉันไม่รู้เรื่องเลย มีอะไรเธอ” “นางผู้ร้ายปากแข็ง” “เราจะทำอะไรกับมันดี” สิงโตตะโกนถาม ความคิดเห็น “ไล่มันออกจากป่าของเรา” สัตว์ต่าง ๆ ออกความเห็น “ดีแล้ว ดีแล้ว” สิงโตเห็นดีด้วย “ถ้ายังงั้นในฐานะแกก็อยู่ในป่านี้มานานฉันจะให้แกเตรียมตัวหนึ่งวัน พรุ่งนี้แกก็ออกจากป่านี้ไป ได้” สิงโตพูด แล้วสัตว์ทุกตัวก็ทยอยกลับบ้าน พร้อมกับคิดว่า พรุ่งนี้จะมาดูหน้าหัวขโมยนี้หน่อย

เมื่อสัตว์ทุกตัวกลับไปหมด หนูผู้ตกเป็นแพะรับบาป ก็ รำพึงอยู่ในใจ “โธ่เอ๋ย! ทำไมถึงตกเป็นเคราะห์กรรมของเรา เกิดอะไรขึ้นเราจะต้องสืบให้ได้ก่อนพรุ่งนี้” พวกสัตว์ทั้งหลาย ไม่รู้หรือกว่าที่วันนั้นนางไม่ไปประชุม เพราะนางมีลูกอ่อนไม่สามารถทิ้งลูกไปได้ นางวิ่งไปพร้อมกับตากก็สอส่งไปทั่วบริเวณ

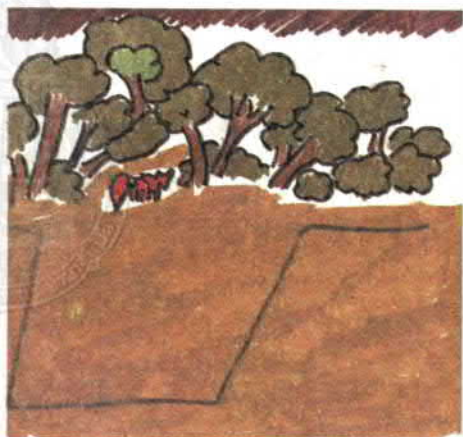

วิ่งมาจนถึงที่เก็บเสบียง เนื่องจากต้นไม้ที่เป็นที่เก็บเสบียงนั้น
 ร่มรื่น นางหนูซึ่งวิ่งมาจึงปีนขึ้นไปนั่งพัก ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น
 ก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบดังอยู่ข้างล่าง นางเริ่มเข้าใจอะไรแล้ว
 ต้องมีคนมาขโมยเสบียง แล้วทิ้งหลักฐานไว้โดยให้มาสงสัยนาง
 พลันความคิดอันฉลาดของนางก็แล่นขึ้นสมอง นางรีบวิ่งกลับไป
 บ้าน เอาเชือกมาเส้นหนึ่งทำเป็นกับดักไม้ตรงหน้าปากโพรง พอ
 เจ้าหมาจิ้งจอกกินอิ่มแล้วออกมา มันจึงเหยียบกับดักที่หนูทำไว้
 มันตกใจจึงร้องเสียงลั่นป่า

เสียงร้องของเจ้าจิ้งจอกดังพอจะให้สัตว์ทุกตัวมาชุมนุมกัน
 พอสัตว์ทุกตัวเห็นเจ้าจิ้งจอกเหยียบบ่วงที่หนูทำไว้ และที่มือเจ้า

จึงจอกก็มีเครื่องมือแกะสลักซึ่งมันใช้แกะให้เป็นฟันหนู ขณะนั้น
 สิงโตก็เดินมาแล้วถามด้วยเสียงที่น่าเกรงขาม “เกิดอะไรขึ้น แล้ว
 ไ้จิ้งจอกทำไมโหนโถงเตงอย่างนั้น อ้อ! ข้านี้ก็ออกแล้ว นั่นที่
 มือเอ็งถืออะไรอยู่” สิงโตถามเมื่อเห็นเครื่องมือแกะสลักอยู่ในมือ
 เจ้าจิ้งจอก จิ้งจอกรีบโยนทิ้ง แต่เข้าไปเสียแล้ว เพราะสิงโตเห็น
 และเดาเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง มันจึงคิดลงโทษเจ้าจิ้งจอกเจ้า
 เลห์ “ดีแล้ว แขนงเอ็งไว้อย่างนั้น ให้เลือดตกหัวตายเลย” “โธ!
 นายปล่อยข้าลงเถิด ข้ายอมรับผิดทั้งหมด” จิ้งจอกวิงวอนเสียง
 เสร้า “แต่พวกเราจะลงโทษเจ้าอย่างหนัก หนึ่งเจ้าจะต้องไป
 ขอโทษแม่หนู สองเจ้าจะต้อง
 ออกจากป่านี้ก่อนตะวันตกดิน”
 สิงโตตัดสินใจดี เมื่อทุกอย่าง
 เสร็จสิ้นเรียบร้อย แม่หนูก็ไม่
 ต้องออกจากป่า เพราะทุกคนรู้
 เรื่องหมดแล้ว ป่าแห่งนี้ก็มี
 ความสุขร่มเย็นอีกครั้งหนึ่ง

ทำไม.....สัตว์และพืชจึงพูดไม่ได้

ด.ญ. จันทิกา จิรากร เขียนเรื่อง

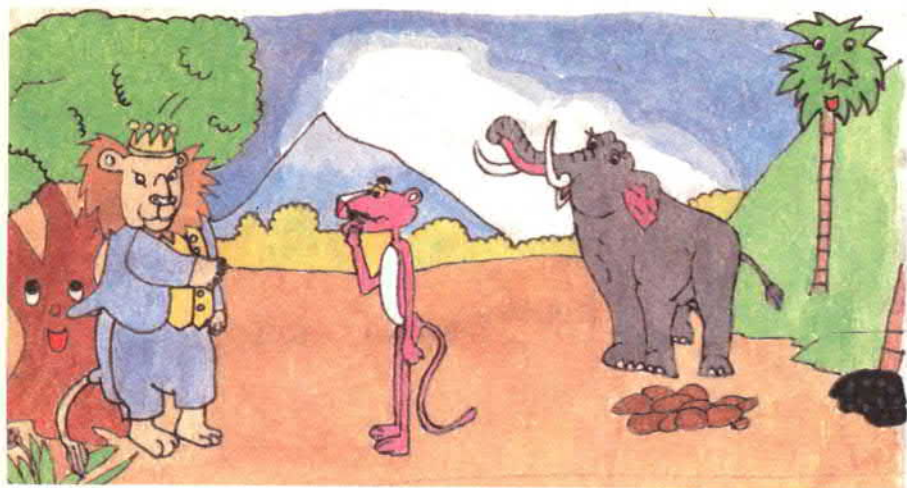
ด.ช. ชารกมล เจริญเจริญ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนจิตตลดา

ณ กาลก่อนสิ่งมีชีวิตทั้งหลายนั้นสามารถพูดได้และรู้ภาษากันและกัน เมื่อมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจก็ไปร้องเรียนและขอคำชี้แจงจาก สิงโต ซึ่งพระพรหมได้มอบหมายหน้าที่นี้ให้ ดังนั้นสิงโตจึงต้องตัดสินใจอย่างเป็นธรรมและขอคำชี้แจงจากพระพรหมมาแนะนำสัตว์และพืชต่าง ๆ ที่ขอคำปรึกษา

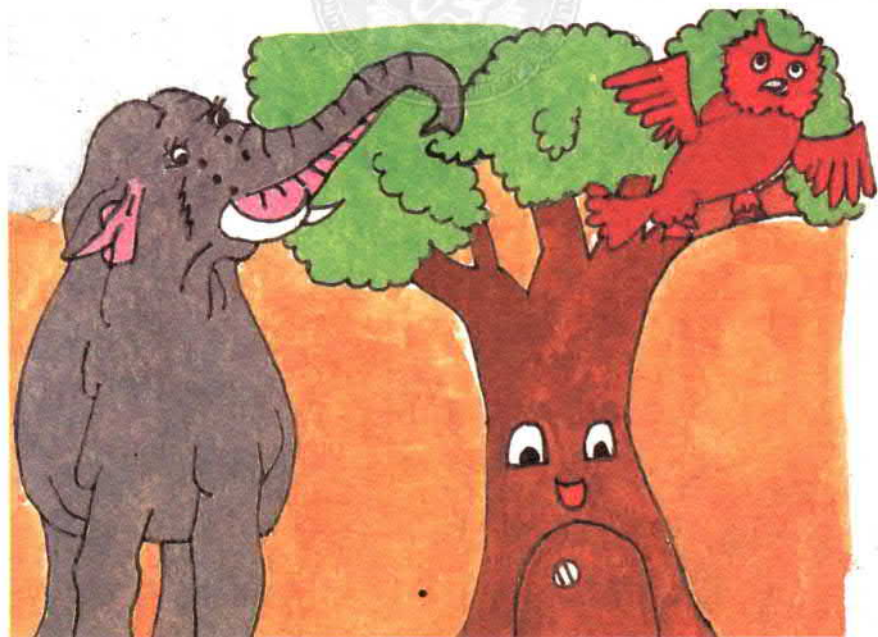
แต่ต่อมาสิ่งมีชีวิตนั้นก็ได้เจริญพันธุ์มากขึ้นที่ที่เคยอุดมด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหารมากมายก็กลับกันดาร เกิดการแก่งแย่งชิงดี

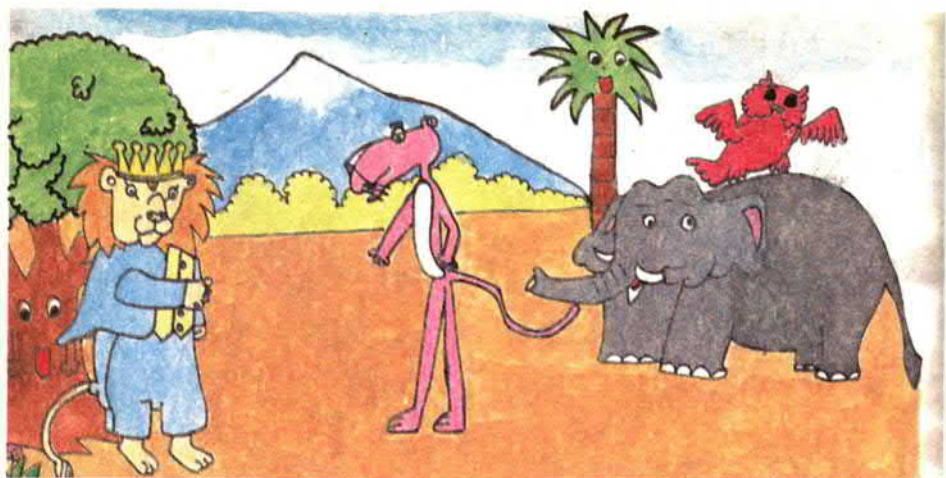

และในตอนนั้นสิ่งมีชีวิตทั้งหลายก็ได้ถือเอาความฝันว่าจะต้องเป็นจริง ใครฝันอะไรก็ต้องได้อย่างนั้น เพราะเมื่อฝันแล้วต้องไปเล่าให้สิงโตฟัง แล้วสิงโตก็จะจัดการให้ตามที่ฝัน จึงได้เกิดเหตุการณ์ขึ้นคือ..... เสืออยากกินช้างจึงหาวิธีและในที่สุดก็คิดได้

พอวันรุ่งขึ้น เสือจึงไปหาสิงโต เพื่อแจ้งความฝันที่ตนคิดขึ้น เพราะสิงโตจะได้จัดการให้เรียบร้อยตามกฎหมายเกณฑ์ พอไปถึง เสือก็ได้พูดขึ้นว่า “ท่านสิงโตผู้เป็นใหญ่ เมื่อคืนข้าฝันไปว่าข้าได้กินนางช้าง เนื้ออร่อยมาก ข้าจึงมาแจ้งให้ท่านจัดการให้ ท่านจัดการตามกฎหมายเกณฑ์อย่างถูกต้องเชียวนะ” สิงโตได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้ไปเรียกนางช้างมา เมื่อนางช้างมาถึงสิงโตจึงพูดถึงเรื่องเสื้อมาเล่าความฝันที่ตนคิดขึ้นแก่สิงโต แล้วพูดว่า “นางช้างเอ๋ย เจ้าเสือได้บอกว่า เมื่อคืนมันได้กินเจ้า มันมาหาข้าขอทำตามที่มันฝัน แล้วเจ้าจะว่าอย่างไรละ” นางช้างได้ตอบสิงโตไปว่า “ข้าแต่ท่านสิงโตผู้เป็นใหญ่ ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ขัดคำของท่านไม่ได้เพราะ

เป็นกฎจากสวรรค์ แต่ข้าพเจ้ายังมีลูกน้อยที่ยังไม่อดนม ก่อน
ตายข้าพเจ้าขอไปให้ลูกได้กินนมข้าพเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายด้วยเถิด”
สิงโตก็รับคำนางช้างก็จึงเดินกลับไปเอานมให้ลูกกิน ระหว่าง
เดินนางก็ร้องไห้ หน้านางนองไปด้วยน้ำตา ปากก็รำพันว่า “โธ
เอ๋ย เราเนี่ยเวรกรรมแท้ ๆ จะต้องมาถูกเสือกิน แล้วตอนนี้เราก็
มีลูกอ่อนเสียด้วย โธ่ไม่มีใครช่วยเราเลย” นางช้างได้พร่ำอย่างนี้
มาจนถึงที่อยู่ของนกฮูก ซึ่งขณะนั้นจับกิ่งไม้หน้าบ้านอยู่ เมื่อ
เห็นนางช้างเดินหน้าตาเศร้าสร้อยมีน้ำตานองหน้า จึงเอ่ยถามนาง
ช้างว่า “นางช้าง เหตุใดท่านจึง หน้าตาเศร้าสร้อย และมีน้ำตา
นองหน้าอย่างนี้ มีเรื่องอันใดเกิดขึ้นรี” นางช้างจึงได้เล่าความให้
นกฮูกฟังและขอความช่วยเหลือจากนกฮูก นกฮูกนั่งคิด ในที่สุด
ก็รับปากว่าจะช่วยเหลือ แล้วบอกให้นางช้างกลับไปให้นมลูกกิน

และก็ค่อยกลับมาตนเองจะคอยอยู่ นางช้างดีใจรีบกลับไปให้นม
ลูกแล้วกลับมาหานกฮูกทันที

พอนางช้างมาถึง นกฮูกก็ขึ้นไปเกาะอยู่บนหลังของนาง
ช้าง พร้อมกับให้นางช้างพาไปที่ซึ่งสิงโตว่าความ

เมื่อไปถึงที่ว่าความ นางช้างก็ได้ทำความเคารพสิงโต แต่
นกฮูกนั้นมิได้ทำความเคารพ ช้างยังหลับตานิ่งอยู่เสียด้วย สิงโต
เห็นดังนั้นจึงตวาดท้วงไปว่า “ซิชะ เจ้านกฮูกถ่อย เจ้าถือดีอย่างไร
ถึงกล้าไม่ทำความเคารพข้าผู้เป็นใหญ่” นกฮูกได้ยินดังนั้นก็สะดุ้ง
ตื่น กระโดดลงพร้อมกับก้มทำความเคารพสิงโตและพูดไปด้วย
ความกลัวสุดขีดว่า “โฮ! ท่านสิงโตผู้เป็นใหญ่ ข้าผู้น้อยมีอาจ
ดูหมิ่นท่านได้ แต่เนื่องจากข้าผู้น้อยหลับ ผันเพลนไปว่าท่านได้
ให้ภรรยาสุดที่รักของท่านแก่ข้าผู้น้อย ดังนั้นข้าผู้น้อยจึงขอแจ้ง
ท่านทราบเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ข้าผู้น้อย” เมื่อสิงโตได้ยินดังนั้น
ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดีเพราะจะให้ภรรยาตนไปก็อาลัย จึงหันหน้า
สู่ฟ้าเพื่อฟังพระพรหม สิงโตร้องกราบทูลว่า “พระอามิฉัน

เกล้า ข้าพระพุทธเจ้าได้รับฟังเรื่องผืนของนกฮูกกับเจ้าเสือ ผืน
ของเจ้าเสือไม่มีปัญหา แต่ผืนของนกฮูกซิพระพุทธเจ้าคะ
ตัดสินใจยากมาก” พระพรหมจึงว่า “มันผืนว่าอย่างไรละ” สิงโต
ได้กราบทูลว่า “ขอเดชะมันผืนว่า มันได้ภรรยาสุดที่รักของข้า

พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าคะ” พระพรหมจึงตรัสอีกว่า “แล้ว
เจ้าลำบากในเรื่องที่เจ้าให้เขาไม่ได้ใช่ไหม” สิงโตจึงรับคำ

เมื่อสิงโตตอบดังนั้น จะเป็นอะไรก็มีทราบได้พระพรหม
เกิดมีอารมณ์สนุก จึงพูดหยอกล้อกับสิงโตด้วยสุรเสียงอันดังปาน
ฟ้าผ่าว่า “จะยุ่งยากอะไรละ เจ้าก็ให้มันไปเสียซิ” สิงโตตอนแรก
ก็คิดว่าพระพรหมจะเข้าข้างตน แต่เมื่อพระพรหมได้พูดอย่างนี้
สิงโตมีความโกรธอยู่ด้วยจึงไม่ทราบว่าจะพระพรหมพูดหยอก จึง
ตอบไปอย่างห้วน ๆ โดยมีได้ยังคิดว่า “มเหสีท่านมี ทำไมท่าน

“ไม่ให้เองเล่า” พระพรหมได้ยินเข้าก็คาดไม่ถึงว่าสิงโตจะเข้าใจผิด และพูดมาอย่างไม่เคารพและเกรงกลัวพระพรหมเลย พระพรหมกลัวอย่างมากที่ท่านได้ตอบกับสิงโตแล้วเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น ที่กลัวก็เพราะสัตว์และต้นไม้จะล้อข่าวแพร่ไปทั่วทั้งพิภพว่าสิงโตยังสามารถถูกดูหมิ่นพระพรหมได้ แสดงว่าสิงโตนี้ก็ยิ่งใหญ่ไม่น้อยกว่าพระพรหมเลยพระพรหมถึงได้ถูกดูหมิ่นโดยมิได้กลัวเกรง

ดังนั้นเมื่อท่านคิดวิธีทำให้ข่าวครหานินทาเรื่องของท่านไม่แพร่ไปไกลจึงสาปให้สัตว์และต้นไม้พูดไม่ได้อีกเลย

ต้นไม้ให้อะไรเรา ?

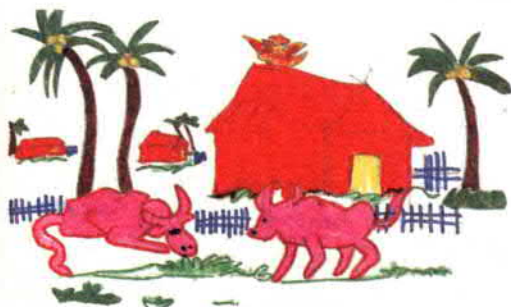
ด.ช. คณินท์ ชะนะกุล เขียนเรื่อง

ด.ช. ตะวัน จิตรถเวช เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กาลครั้งหนึ่ง มีหมู่บ้านอยู่ 2 หมู่บ้าน ตั้งอยู่ในป่า คนในหมู่บ้านหมู่บ้านหนึ่งล้วนแต่มีใจเมตตากรุณา ส่วนคนในอีกหมู่บ้านหนึ่งมีใจโหดร้าย ทารุณ คนในหมู่บ้านทั้งสองมีอาชีพตัดไม้ตัดฟันขายต่างก็มีแหล่งตัดไม้ตัดฟันของตนเอง

วันหนึ่ง หัวหน้าหมู่บ้านของทั้งสองหมู่บ้าน ต่างก็พาลูกน้องไปตัดไม้ตัดฟันตามปกติ ขณะที่กำลังจะตัดต้นไม้ ก็ได้ยินเสียง

ร้องว่า “อย่าโค่นฉันเลย ถ้าจะตัดฉันขอให้ตัดแต่กิ่งก้านของฉันเถอะ” และก็ได้ยินเสียงมาจากต้นไม้ใหญ่ข้าง ๆ ว่ามาตัดฉันเถอะ ฉันโตพอที่จะให้ประโยชน์แก่ท่านอย่างเต็มที่” ทางฝ่ายคนที่มีใจเมตตา ก็ทำตามคำขอร้อง ส่วนคนในหมู่บ้านที่มีใจโหดร้ายก็ไม่ทำตาม และยังตัดไม้เสียเกือบเกลี้ยงป่าเหลือไม้ก็ตัน

เมื่อถึงฤดูออกดอก ทางหมู่บ้านที่มีคนมีเมตตา ก็เต็มไปด้วยดอกไม้หลายสี หลายกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว เพราะต้นไม้เหล่า

นั้นก็ร่วมใจกันออกดอก ส่วนอีกหมู่บ้านหนึ่งไม่มีดอกไม้จะให้ดู
เลย เพราะไม่ค่อยมีต้นไม้ ส่วนที่เหลือก็ไม่ออกดอกให้

พอถึงฤดูดอกผลทางหมู่บ้านที่มีคนมีเมตตากรุณา ก็มีผลไม้
กินหลายชนิดเพราะต้นไม้เหล่านั้นก็ช่วยกันออกผล

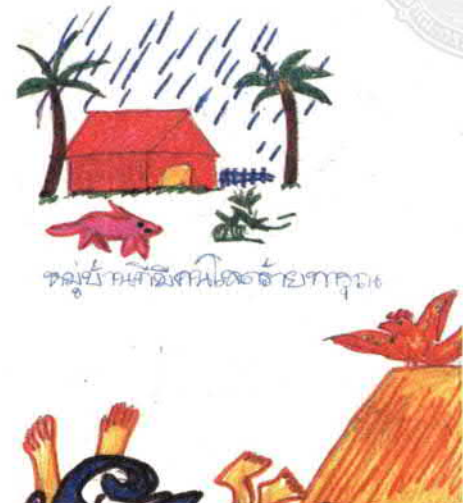
พอถึงฤดูร้อนทางหมู่บ้านที่
มีคนมีเมตตา ก็มีร่มเงาของต้นไม้
ใหญ่บังแดดได้ และต้นไม้ยังช่วย
กันคายน้ำทำให้อากาศชุ่มชื้น
ส่วนอีกหมู่บ้านหนึ่ง อากาศก็
ร้อนอบอ้าวไม่มีที่บังแดด

พอถึงฤดูฝนทางหมู่บ้านที่มี
คนมีเมตตา กรุณา ฝนก็ตกถูกต้อง
ตามฤดูกาล และถ้าน้ำท่วมต้นไม้

ก็ช่วยกันดูดซับน้ำ ส่วนอีกหมู่บ้านหนึ่งถ้าฝนไม่ตก ก็แห้งแล้ง
ถ้าฝนตกก็ตกมากจนเกิดอุทกภัย
เพราะไม่มีต้นไม้ช่วยดูดน้ำ

วันหนึ่งฝนเกิดตกมากจนเกิด
อุทกภัย บ้านเรือน ผู้คน สัตว์
เลี้ยง ถูกน้ำพัดพาไปหมด

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “ป่า
ไม่มีคุณอนันต์ โทษมหันต์หากทำลาย”

กระต่ายเจอดี

ด.ช. เลี้ยงก ก แซ่อึ้ง เขียนเรื่อง

ด.ญ. ประภัสรา ชื่นคำ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดหนัง กรมสามัญศึกษา

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ ป่าแห่งหนึ่งที่ริมน้ำ มีเจ้ากระต่ายน้อยตัวหนึ่งนั่งเล่นอยู่ ณ ริมธารนี้อย่างสบายใจ ขณะที่กำลังนั่งเล่นอยู่นั้น ก็มีเสือโง่ที่ออกเที่ยวป่าเป็นครั้งแรกเข้ามาทักทายว่า “สวัสดีจะกระต่ายน้อย” เจ้ากระต่ายตกใจ เห็นเป็นเสือก็ยิ่งกลัวมากขึ้น กระต่ายว่า “จะ สวัสดีจะ” แล้วเจ้าเสือถามต่อ “เจ้าเป็นอาหารของข้าหรือเปล่า” เจ้ากระต่ายตกใจมากขึ้น แล้วคิดในใจ เราต้องตายแน่ ๆ มันคงกินเราแน่ เราจะทำอย่างไรดี อ้อ! คิดออกแล้ว แล้วพูดออกไป “เจ้านี้บังอาจมาก คิดจะกินข้ารี เจ้า

รู้หรือเปล่าว่าข้าเป็นใคร” เสือพูดด้วยความตกใจ “ไม่รู้จ๊ะ เธอเป็นใคร” กระต่ายตอบ “ข้าเป็นน้องของเจ้านะ เจ้าบังอาจจะกินข้าเชียรวี” เจ้าเสือตกใจแล้วพูดว่า “น้ำจ๋า ฉันขอโทษ” กระต่ายพูดว่า “เอละ ไม่เป็นไร ตอนนี้ก็ตึกแล้วไปนอนกันเถิด” เสือดีใจรีบตามไปทันที เมื่อเสือหลับกระต่ายก็คิดหนี แต่แล้วเจ้ากระต่ายพูด “เอ เราขี้เกียจจึงไปนอนเล่นก่อนดีกว่า เจ้าเสือ

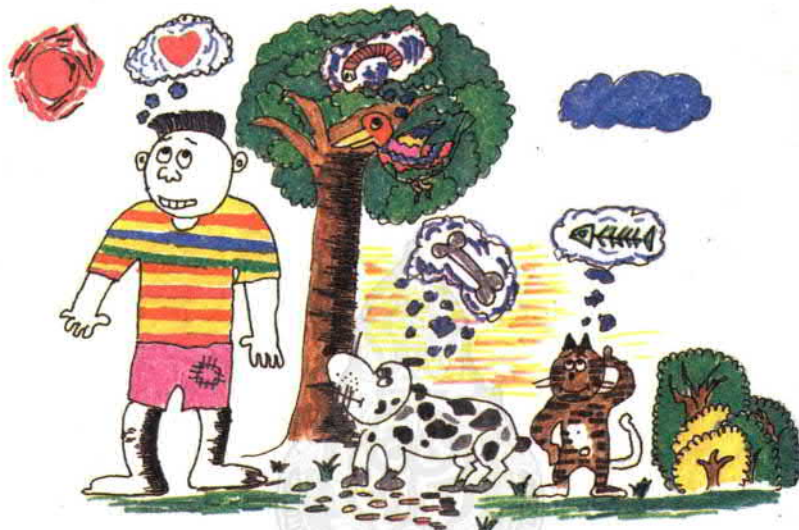
คงไม่ทำอะไรเรา เรานอนก่อนดีกว่า” เวลาผ่านไปจนเกือบเช้าเจ้ากระต่ายตื่นขึ้นมามากใจเพราะเห็นเสือ รีบหนีทันที ส่วนเสือได้ยินเสียงก็ตื่นขึ้น ไม่เห็นกระต่ายจึงกลับบ้าน เมื่อเจ้าเสือกลับไปถึงบ้านก็เล่าให้พ่อเสือฟัง พ่อเสือรู้กลอุบายของกระต่าย จึง

สอนลูกว่า “พวกเราเองก็ต้องมีรูปร่างคล้ายกัน เจ้าจงจำสุภาษิตไว้ “อย่าไว้ใจทางอย่าวางใจคนจะจนใจเอง” ฝ่ายเจ้ากระต่ายนั้นเดินไปไม่นานก็พบสิงโตตัวหนึ่ง สิงโตตัวนี้หิวมาก ไม่ได้กินอาหารตั้งหลายวัน และไม่มีเหตุผล ใจร้ายด้วย ดังนั้น เมื่อพบกระต่ายจึงกินกระต่ายอย่างอึดหน่าสำราญ ก่อนที่กระต่ายจะเป็นอาหารของสิงโต ได้กล่าวว่า “หนีสื่อปะจระเข้” แท้ ๆ เลย

ความหวัง

ด.ญ. รสลิน เขียนเรื่อง

ด.ช. พงศธร เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

หาดพิทยายามเย็นดูเจียบเหงาและวังเวง อาทิตย์ทอแสงสีแดงส้มจับระลอกน้ำเป็นประกายคลื่นซัดเข้าหาฝั่งลมพัดกระโชกนกกน้อยบินกลับรวงรังของตน แต่สำหรับภูเรศ เขามีหวังที่จะกลับบ้านของเขาอย่างนก ดวงตาของเขาเป็นประกายจับจ้องฝูงนกนั้น

ตอนนี้เขาเหมือนเพชรอัน
ล้ำค่าส่องแสงวูบวาบ แต่ต้อง
หมดความหมายเมื่อเจ้าไก่ตัวน้อย
เขียนมันออกไปจากทางเดิน “เฮ้อ”
เขาถอนหายใจ แล้วอุ้ม “ไอ้
โม่ง” ของเขาไว้แนบอก

เจ้าสุนัขน้อยเลียใบหน้าของเขาอย่างซ้ำๆ ภูเรศยกมือ
ปิดป้อง แล้วรำพึงกับไอ้โม่ง “ฉันไม่รู้จะทำอะไร” เขาเริ่ม
“แม่กับพ่อ จะหย่าร้างกัน ไม่
อยาก..ไม่อยากเลยจริงๆ ” ไอ้
โม่งครางหึงๆ อย่างรู้ใจ ดวง
ตาเริ่มส่อแววเศร้าเหมือนผู้เป็น
นาย แล้วเอนหัวลงแนบอกของ
เขา ภูเรศต้องหาทางไม่ให้แม่
หย่าร้างกับพ่อให้ได้

ภูเรศตัดสินใจใหม่ เขาโดยสารรถสู่กรุงเทพฯ ทันที “แม่”
เขาพูดได้คำเดียวเมื่อถึงกรุงเทพฯ “ผมอยากให้พ่อกับแม่คืนดีกัน”
เขาพูดตะกุกตะกักเล็กน้อย ผู้เป็นมารดาก็หันมามองดูเขา “แม่
คิดว่าลูกเข้าใจเสียอีก พ่อกับแม่ทะเลาะกันอยู่เรื่อย บ่อยครั้งนัก
ที่แม่ร้องไห้ หนูก็รู้ หนูก็ทราบ ให้พ่อกับแม่ได้เริ่มชีวิตใหม่สัก
ครั้ง” หล่นอึ้งทั้งท่าย แล้วเอามืออ่อนนุ่มตบศีรษะของบุตร
ชายเบาๆ “ไป ไปอาบน้ำเสียเถอะ แล้วเราจะมาพูดกันเรื่อง

ที่หนูหายหน้าไปนาน เร็ว ๆ นะ
จะ มีดแล้ว เดี่ยวหนาวแน่” เขา
อ่อนลงทันที นี่แม่หมายความว่า
ว่าจะหย่ากับพ่อจริง ๆ หมดหวัง
สิ้นหวัง โธ่เอ๊ย...แต่ทว่า พ่อ
ล่ะ... ยังไม่ได้พูดกับพ่อเลย พ่อ
จะว่าอย่างไรบ้างหนอ

กางเกงยีนส์สีน้ำเงินสะบัด
ตามแรงเดิน เสื้อสีเหลืองพริ้ว
ตามลม บ้านหลังใหญ่ทาสีแดงนั้น
ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า
ค้อยสาวเท้าตรงเข้าไปทันที

“พ่อครับ” เขาค้อย ๆ เผยปากพูด “ผมไม่เข้าใจ..ไม่เข้าใจ
ทำไมพ่อต้องหย่ากับแม่” คำถามเพียงแค่นี้ แต่ต้องการคำ
ตอบมากมาย ที่จะเล่าโลมหัวใจของภูธเรศให้คล้อยตาม และเห็น
ดีเห็นงามไปด้วย มืออันหยาบกร้านวางลงบนศีรษะของเขาอีกหน
แววตาอันปราณีคือนั้นจับจ้องร่างของภูธเรศ “เราแม่พ่อจะไม่ทอด
ทิ้งลูกหรอก” คำว่า “เรา” นั้นมีอิทธิพลต่อหัวใจน้อย ๆ ของภูธเรศ
“เรา นี่หมายถึง พ่อกับแม่ใช่ไหมครับ” จันคุณพ่อก็หมายความว่า
คุณพ่อจะเลิกการหย่า...”

“การหย่าร้างยังมีอยู่” เสียงอันดังดุกร้าวราว ดังก้องมาใน
หูของเขา ภูธเรศน้ำตาตกรู้สึกเหมือนหูอื้อที่เดียว ผู้เป็นพ่อเมื่อ

เห็นบุตรชายที่ตนรักร้องไห้ ก็เปลี่ยนเป็นคนละคนทีเดียว

ถูกละผู้เป็นพ่อยอมเข้าใจและรู้ซึ่งถึงความรู้สึกของบุตรที่ต้องขาดพ่อหรือแม่ไป นายภุรรินทร์สายศิระชะอย่างระอา ก็ครั่งก็ครั่งแล้วหนอที่บุตรชายของเขาเพียรเฝ้าถามถึงเรื่องนี้ “ลูกอยากมีพ่อและแม่ที่เลี้ยงดูและเข้าใจลูกดี ลูกอยากได้อะไรพ่อจะให้ ยกเว้นเรื่องนี้ พ่อและแม่บันดาลให้เจ้าไม่ได้” ได้ยินเพียงแค่นี้ น้ำตาแห่งความอาดูรก็ไหลอาบแก้ม “ไหลไปเถอะเจ้าหยาดน้ำตาน้อย ๆ ถ้าจะทำให้ลูกชายพ่อมีความสุขได้” นายภุรรินทร์ก้มลงบอกกับบุตรชาย

“ฟ้า” ยังเป็นสีครามหลังฝนตกได้ แล้วคนอย่างภุรเรศจะท้อถอยทำไม เพื่ออะไร

ภุรเรศยืนมองท้องฟ้าสีครามเพียงลำพัง อากาศหลังฝนตกเย็นเยือก ดอกไม้เริ่มบานสะพรั่ง หยาดฝนติดอยู่ตามใบไม้ใบหญ้า นกกาเริ่มโฉบินหาอาหาร สายรุ้งยาวโค้งสีสวยสดใส

เขาเอื้อมมือไปหยิบเสื้อแจ็คเก็ตสีเหลืองมาสวมใส่ มันอบอุ่นและสบายจริง ๆ จิบโอวัลตินร้อน ๆ สักนิดให้อิ่มเอิบใจ “ใช่แล้ว” เขาคิด “ฟ้ายังเป็นสีครามใสหลังฝนตกได้ แล้วฉันจะเป็นคนมีเนื้อหนังจะท้อถอยได้หรือ” คิดไปคิดมา เขาก็ต้องตั้งข้อสงสัยกับตน พ่อและแม่คิดบ้างไหมหนอ ว่าเรื่องนี้มันจะกระ-

ทบกระเทือนหัวใจน้อย ๆ ของเขาเพียงใด “คุณหนูคะ” เสียงเคาะประตูดังขึ้น “เพื่อนคุณหนูมาค่ะ” เขาสะดุ้งเล็กน้อยกับเสียงนั้น แล้วก้าวเดินช้า ๆ ไปยังประตู

“ใครมานะ บ้าแหม่ม”

“เพื่อนคุณหนูคะ มาขอพักที่บ้าน เมื่อตะกี้ฝนตก”

ภูเรศค่อย ๆ ก้าวเดินช้า ๆ ลงบันไดมาเบื้องหน้า ดวงตาหลายคู่จับจ้องอยู่ที่เขา “อ้าวไอ้ภูหายหน้าไปนาน” เสียงหนึ่งทักขึ้น

“เออ ไช้” อีกหลายเสียงเสริม

“เดี๋ยวไปซื้อของไหม พวกเราจะไปบางลำภู” เสียงหนึ่งชวน

“ไปก็ดีเหมือนกัน อยู่บ้านเปื้อนจะตาย....อ้าวไอ้โหม่ง” เขาพูดยังไม่ทันจบประโยคก็เผชิญหน้ากับเจ้าหมาน้อยได้

“ว้ายงู” เสียงบ้าแหม่มร้องลั่น “อย่าไอ้โหม่ง” เสียงลุงแม้นดังขึ้นอีก ภูเรศถึงกับผวา ภาพที่เขาได้เห็นคือภาพไอ้โหม่งกำลังคำรามเจ้างูตัวใหญ่อยู่

“เฮ้ยมาพนันกันใครจะชนะ”

เสียงเพื่อน ๆ พูดกันอย่างสนุกสนาน เจ้าโหม่งเริ่มเปิดประตีมการต่อสู้ของมัน มันค่อย ๆ ย่อง

เข้าไป พยายามที่จะคาบคอเจ้างูใหญ่ให้ได้ ในขณะที่เจ้างูนั้นเริ่มจก จก และจก เวลาผ่านไป ชัยชนะก็ปรากฏ เจ้าโหม่งคาบคองูแล้วฟาดลงกับพื้น เจ้างูเป็นฝ่ายปราชัย

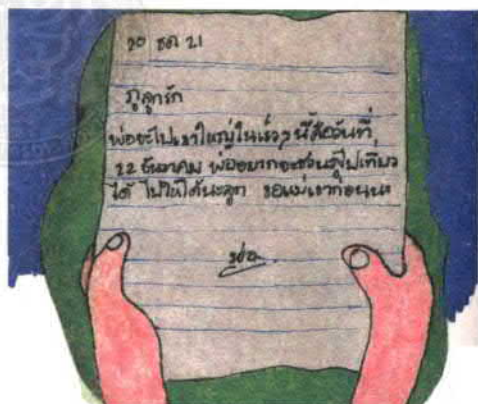
“ไซโย” เจ้าจุกเด็กรับใช้ตะโกนลั่นบ้าน แล้วถอดหมวก โยนขึ้นฟ้า

“ไอ้โม่ง” ภูเรศเรียกเจ้าโม่งมาลูบหางลูบหัว แล้วยิ้มกับมัน

“ฉันรักหมาของฉันมาก แต่แม่และพ่อจะรักฉัน เหมือนกับฉันรักไอ้โม่งไหมหนอ” เขาคิด

“ไป ไปเที่ยวกัน แหม มัวอืออือกับหมาอยู่นั่นแหละ”

ใกล้ค่ำภูเรศกลับบ้าน ดูเขาเบิกบานเป็นพิเศษ จดหมายใส่ซองเล็กกระดัดรัดวางอยู่บนโต๊ะทำงาน จ่าหน้าซองถึงเขาอย่างเรียบร้อย “เอ จดหมายจากใครนี่” เขาเริ่มสงสัยและถามกับตัวเอง ภูเรศค่อย ๆ แกะซองจดหมายออกแล้วเริ่มอ่านข้อความที่เขียนมานั้น

20 ธ.ค. 21

ภูเรศรัก

พ่อจะไปหาแม่ในเร็วนี้ที่ฉันที่
เที่ยวด้วย ถ้าลูกภูอยากไปก็ขอแม่ก่อนนะ รถจะออกเดินทางในวันที่

พ่อ

เขารู้สึกดีใจจนยิ้มกับตัวเอง ณ เขาใหญ่ สระบุรี วนอุทยานแห่งชาติ ภูเดินไปกับพ่อของเขา มือหนึ่งจับกิ่งไม้พาไปมา แหวกพงหญ้า ไปตามทางที่สามารถจะนำเขาไปสู่หน้าตก “เหวสุวัต”

“พ่อครับผมไม่อยากให้พ่อหย่ากับแม่” เขาเริ่มอีกหน ผู้เป็นบิดาส่ายหน้าเอือมระอาต่อบุตรชาย “พ่อน่าจะคืนดีกับแม่” เขาต่อ “ก็แม่ของเจ้าเขาคงไม่ยอม” “แต่พ่อยังไม่ได้ลอง” เขาสวนทันควัน พ่อส่งยิ้มให้เขา แล้วกล่าวคำที่เขาปรารถนา “ตกลง” กลับจากเขาใหญ่แล้ว ใบหน้าของภูเรศอึมเฝือกว่าเดิม เขาทราบว่พ่อต้องพูดกับแม่ได้ พ่อไม่เคยผิดสัญญากับใคร

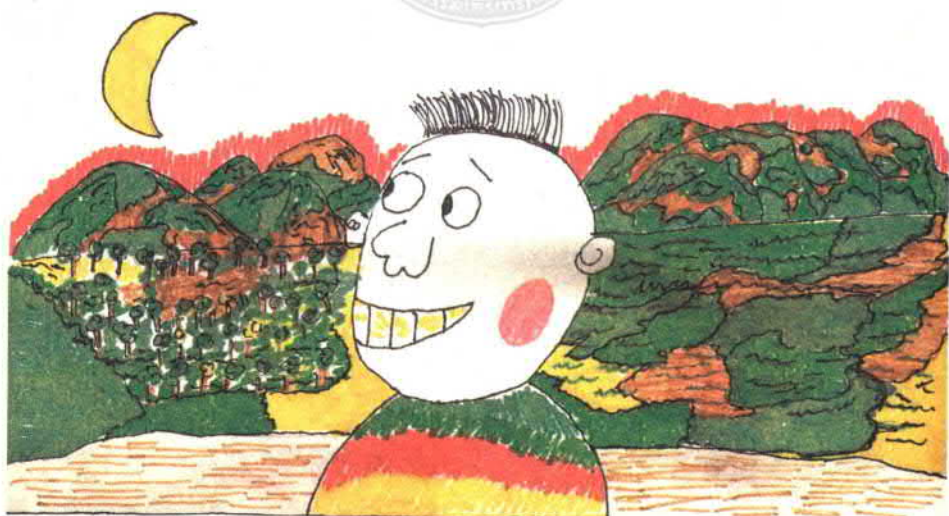
“ภูจะ ภูจะไปวังตะไคร้กับแม่ไหม” ผู้เป็นมารดาถาม “ไปก็ดีครับ” เขาตอบ จัดข้าวของแล้ว ลุงแม่นักพารถบึ่งไปยังนครนายกในไม่ช้า ทุ่งหญ้าสีเขียวสด ภูเขาสูงชัน ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ลมพัดแรง ดวงอาทิตย์แผดแสงแรงกล้า อากาศในยามนี้ไม่ร้อนไปและหนาวไป “ลูกหิวไหมจ๊ะ” นางเยวเรศถาม “ไม่ครับ...ถ้าผมบอกอะไรแม่ แม่ต้องทำตามนะครับ” “แม่ไม่ขัดลูกหรอกจะไหนว่ามาซิ” ภูเรศยิ้มกว้างเผยให้เห็นฟัน 32 ซี่อันแวววับ “อยากให้แม่ดีกับพ่อ” หล่อนกลืนน้ำลายเอือก ตอบได้คำเดียวคือ “ไม่” “แต่ถ้าพ่อมาดีกับแม่ก่อนล่ะครับ” คำถามจู่โจมที่ 2 แ่วมาในหู “แม่อีกจะดีกับพ่อ” ไม่มีวันใดที่เขาจะดูอึมเฝือก

ใจ และกายเท่าวันนี้

ณ ที่บ้านของเขา เย็นนี้ดูเป็น
สุข ภูเรศยืนให้ข้าวนกน้อยอยู่
พร้อมด้วยไอ้โม่งที่เฝ้าคูนายและ
อีเหมียวที่เฝ้าจ้องเหยื่อนกน้อย
ของมัน

รอยยิ้มแห่งความประทับใจ
บังเกิดขึ้นบนใบหน้าของเขา เมื่อชีวิตของเขาได้เข้าสู่ทางสายเก่า
อาทิตย์ลับฟ้าไปแล้ว ความมืดมิดดบังไปทั่ว แสงจันทร์
นวลส่องเริ่มส่องแสง ฝากไว้แต่รอยยิ้มประทับใจ และดวงตา
ส่อแววแห่งความสุข ชีวิตของเขาได้เริ่มต้นอีกหน โลกของเขา
สว่างแล้วและคงเป็นโลกที่สว่างต่อไปสำหรับ....ภูเรศ

เด็กนอกเด็ก

ด.ญ. นิสักส์ พุทธผล เขียนเรื่อง

ด.ช. พิชชา วีระแพทย์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ณ “บ้านสีฟ้า” อันน่าสงบสุขซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี
ข้าง “บ้านสีฟ้า” มีบ้านทรงสเปนตั้งอยู่ หั้วหน้าครอบครัวมีบุตร
ชายโทนก่าพริ้วแม่อยู่คนเดียว ด้วยการรักลูกตามใจลูกมากเกินไป
ไปนี้เองทำให้ลูกชายเป็นเด็กแก่นแก้ว เอาแต่ใจตัวเอง และไม่เกรง
กลัวใครแม้กระทั่งพ่อของตน เด็กชายคนนี้มีชื่อว่า “โป้ง” เป็น
“ลูกโป้ง” ของพ่อและเป็น “คุณหนูโป้ง” ของคนรับใช้ ส่วน

“บ้านสีฟ้า” นั้นเจ้าของบ้านเป็นหญิงหม้ายสามิตาย ทั้งลูกสาวผู้
น่ารักไว้เพียงคนเดียว แต่เนื่องจากการที่มีมรดกตกทอดสืบกันมา
ช้านาน จึงทำให้แม่ลูกคู่นี้ดำรงชีพได้อย่างสะดวกสบาย บุตรสาว
เป็นเด็กแก่น แต่ทำอะไรมีเหตุผลและเชื่อฟังคน ๆ เดียวคือตัว
ของเจ้าหล่อนเอง จากการที่บ้านทั้งสองอยู่ใกล้กัน ใช้รั้วบ้านรั้ว
เดียวกัน รวมทั้งเจ้าของบ้านก็มีลูกซึ่งแก่นแสนแก่น ทำให้เด็ก
ทั้งสองทะเลาะกันอยู่เสมอ วันนี้
ก็เช่นกัน “นี่นายโป้ง แกเอาตุ๊กตา
ฉันคืนมานะ” เสียงก้อยดังขึ้น
“เรื่องอะไร ตัวอยากได้ก็เข้ามา
เอาเองซี” โป้งบอก “บ้า ตัว
เป็นผู้ชายนะ ผู้ชายเขาต้องบริการ
ผู้หญิง” ก้อยแย้ง “โธ่เอ๊ย เอาคืนไปก็ได้ ของเส็งเคร็งอย่างนี้ไม่
อยากได้หรอก” แล้วโป้งก็โยนตุ๊กตาข้ามรั้วไป

ตอนกลางวัน คุณแม่ของก้อยกลับมาบ้านและเธอได้ซื้อชุด
ทำขนมครกอันเล็ก ๆ มาให้ก้อยด้วย และแล้วคุณแม่ก็กลับขึ้น
บ้านไป ก้อยให้พี่เลี้ยงนำเสื่อไปปูไว้ข้าง ๆ กอเข้ริมรั้วแล้วก้อย
ก็เริ่มทำ “ขนมครกไข่” กลิ่นขนมของก้อย หอมไปทั่วตึกและ
รวมทั้งบ้านของโป้งด้วย ชั่วเวลาไม่นานนักโป้งก็ไต่ล่อออกมาจาก
บ้านสูดกลิ่นขนม ทำจมูกฟุดฟิดแล้วเดินเข้ามาหา ก้อย โป้งถามว่า
“ทำอะไรนะ หอมดีนี่” ก้อยตอบว่า “ขนมครกไข่” “ขอกินหน่อย
ซี” โป้งขอ “ก็ได้ ยื่นหน้ามาซี ฉันจะป้อน” ก้อยพูดอย่างใจดี

แต่พอโป่งยื่นหน้าเข้าไป ก็ยกกลับเอาขนมครกซึ่งมีอยู่เต็มจานโป่ง
หน้าโป่งเสียงดัง เฉลละ ! แล้วจานก็หล่นจากหน้าโป่งตกลงสู่พื้น
สนามหญ้า โป่งได้สติ ยกมือขึ้นลูบหน้าแล้วขำขันมาที่ก้อย
พร้อมตะโกนว่า “ยายเด็กบ้า ประสาทด้วย” แล้วโป่งก็วิ่งเข้าบ้าน
ไป โชคดีที่ก้อยหลบจานที่โป่งขว้างมาทัน ก้อยจึงตะโกนไล่หลัง
โป่งไปว่า “ดีสมน้ำหน้าอยากตะกละนัก มากินอีกสิ”

วันรุ่งขึ้น พ่อมาปลุกโป่งที่ห้องแต่เช้าแล้วบอกว่า “ลูกโป่ง
ตื่นเถอะพ่อจะไปซื้อของในเมือง แล้วโป่งจะซื้ออะไรบอกพ่อ
นะลูก” โป่งลุกไปอาบน้ำใส่เสื้อกางเกงชุดใหม่ซึ่งพ่อซื้อให้เมื่อ
อาทิตย์ที่แล้ว จากนั้นโป่งก็เข้าไปนั่งตอนหลังของรถ โป่งจะปฏิเสธ
พ่อทุกครั้งโดยอ้างว่า พ่อตัวเหม็นบ้าง ลมพัดเข้าตาบ้าง เมื่อมา
ถึงตัวเมืองแล้วโป่งได้รีบวิ่งให้พ่อซื้อผงจามซึ่งบรรจุอยู่ในซองเป็น

ของที่ทำในสิงคโปร์ เมื่อได้แล้วโป่งพืมพ้อออกมาว่า “คราวนี้
แหละยายก้อยเอ๋ย เสร็จโก้แน่” จากนั้นโป่งก็กลับบ้าน ทันทึที่รถ
พ้อแล่นออกจากริ้วบ้านไป โป่งก็วิ่งไปที่บ้านก้อยแล้วตะโกนว่า
“ก้อย ก้อย ออกมาเร็วเข้า ซื้อมาฝาก” ก้อยวิ่งลงมาจากบันได
แล้วถามว่า “ซื้อมะไรมาฝากก้อยเหอะคะ” “น้ำหอมชนิดผงจาก
สิงคโปร์ ฮัอม หอม ลองดมดูซิ” โป่งตอบ “น้ำหอมแน่หรือ
ไหนขอดมหน่อยซิ หอมไหม” แล้วก้อยก็ยกซองขึ้นดม ก้อยรู้สึก
แสนจุกแต่ก้อยทำอะไรไม่ถูกแล้ว “ฮึดชัย” ก้อยจามและไอ
ของเจ้ากรรมกับลิ้มมาถูกจุกโป่ง โป่งสูดมันเข้าไปเต็มปอด “ฮึด
ชัย” โป่งจามมั่ง ก้อยซึ่งหยุดจามแล้วหัวเราะขึ้นแล้วพูดว่า “เห็น
ไหมให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว ฮึดชัย! อ๊วยดูซิขนาดก้อยว่า
โป่ง ยิ่งทุกข์ถึงตัวเลย”

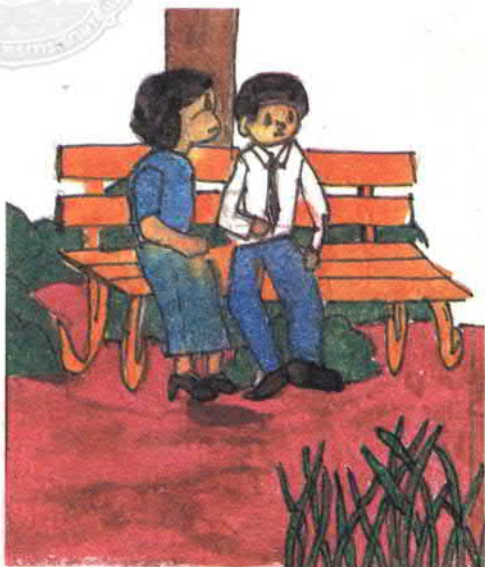
2 สัปดาห์ผ่านไป คุณพ่อกของโป่งได้ชวนครอบครัวของ
“บ้านสีฟ้า” ไปเที่ยวน้ำตกเอราวัณ คุณแม่ของก้อยได้จัดอาหาร
ใส่กระเช้าไป มีแซนด์วิชไส้ต่าง ๆ ขนมปังทาแยมสีสวย ส่วน
เครื่องดื่ม เธอเตรียมกาแฟสำหรับผู้ใหญ่และน้ำหวานสำหรับเด็ก ๆ ด้วย
ขณะนี้ขึ้นไปจนถึงชั้นที่ 7 คุณแม่ของก้อยก็บอกว่า
เธอทนไม่ไหวแล้ว เป็นอันว่าทั้งสองครอบครัวได้หยุดพักกันที่นี่
ก้อยชวนโป่งไปเก็บดอกไม้ ซึ่งโป่งก็รับคำ โป่งบอกไม่ถูกว่ามี
ความรู้สึกอย่างไร โป่งอยากอยู่ใกล้ ๆ กับก้อยและโป่งไม่อยากจะ
ขัดใจก้อยเลย ส่วนก้อยเองก็รู้สึกอยากได้โป่งมาเป็นพี่ชาย บางที
ก้อยก็รู้สึกอยากให้คุณแม่ของก้อยแต่งงานกับพ่อกของโป่งเพื่อก้อย

จะได้มีพี่ชายกับเขาซักคน แล้ว
ก็อาจจะเรียกโป่งว่า “พี่โป่ง” ก็อย่า
จะขอคืนดี ยุติเรื่องเก่า ๆ ซะที
ก็อย่าจึงเดินไปสะกิดแขนโป่งบอก
ว่า “พี่โป่งขา เอ้อ..เราดีกันนะ

คะ” แล้วก็อย่าก็ยืนนิ่งก็อย่าไปที่หน้าโป่ง โป่งตอบว่า “ตกลง น้อง
ก็อย่า” แล้วโป่งก็เอานิ้วก็อย่าของโป่งไปเกี่ยวนิ้วก็อย่าเป็นสัญลักษณ์
ให้เทวดาฟ้าดินรู้ว่า บัดนี้ทั้งสองได้คืนดีกันแล้ว

ส่วนอีกมุมหนึ่ง ชายหนึ่งหญิงหนึ่งนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ มือที่
เรียวงามของฝ่ายหญิงอยู่ในมือที่แข็งแรงของฝ่ายชาย ชายหญิง
คู่นี้คือพ่อและแม่ของก็อย่ากับโป่งนั่นเอง พ่อของโป่งพูดว่า “ผม
อยู่คนเดียวรู้สึกเหงาเหลือเกิน บางครั้งผมรู้สึกว่าโลกนี้มีผม
อยู่คนเดียว จะแต่งงานใหม่ก็
กลัวจะเข้าตำราแม่เลี้ยงกับลูก
เลี้ยง และยังลูกผมเป็นเด็กที่
ไม่ยอมลงให้ใคร ผมยิ่งหนัก
ใจใหญ่ ผมตั้งใจว่าถ้าผมจะ
แต่งงานใหม่อีกสักครั้ง ผม
จะแต่งงานกับผู้หญิงที่ดีอย่างน้อย
ครึ่งหนึ่งของภรรยาเก่าผม และ
เมื่อผมได้มาพบคุณ ผมคิด

ว่าควรจะเริ่มชีวิตใหม่แล้ว หวังว่าคุณคงไม่ปฏิเสธนะครับ”
แม่ของก้อยตอบว่า “ฉันเห็นใจคุณค่ะ แต่ว่าคุณอย่าลืมชื่คะว่า
ลูกของเราทั้งสองคนไม่ค่อยจะถูกกัน ถ้าเราจะอยู่ด้วยกัน ลูกก็
ต้องอยู่ด้วยแล้วถ้าลูกเราเป็นอย่างนี้ ฉันกลัวค่ะ กลัวว่าลูกจะไม่
เข้าใจกัน ขอให้ฉันถามลูกก่อนนะค่ะ แล้วพรุ่งนี้ถึงจะให้คำตอบ
แก่คุณได้”

รุ่งขึ้นพ่อของโป้งได้เรียกโป้งเข้าไปในห้อง พ่อได้พูดกับ
โป้งว่า “ลูกโป้งพ่อถามจริง ๆ เกิดนะว่าลูกน่าจะอยากมีแม่บ้างไหม?”
“อยากซี ผมอยากมีแม่อย่างก้อย ว่าแต่พ่อมีอะไรหรือเปล่า?”
โป้งย้อนถาม “พ่ออยากจะแต่งงานใหม่” พ่อบอก “ถ้าเป็นความ
สุขของพ่อ ผมยินดี แต่ผู้หญิงคนนั้นคือใครละ” โป้งพูด “ผู้หญิง
คนนี้อยู่ใกล้ ๆ ตัวเรา เธอคือแม่ของก้อยไงละ” พ่อตอบ โป้งดีใจ
เป็นอันมากที่เขาจะได้มีน้องและมีแม่ ภายในเวลาเดียวกันนั้นก็

เกิดเหตุการณ์ใน “บ้านสีฟ้า” คล้าย ๆ กัน คุณแม่ของก้อยได้
พูดเรื่องนี้กับก้อย ก้อยไม่ปฏิเสธเลยเพราะก้อยยินดีอยู่แล้วที่จะ
ได้โป๊งเป็นพี่ชาย ถึงแม้ว่าคุณแม่จะพูดไม่ให้ก้อยเห็นความสุขของ
แม่มากกว่าของตน ก้อยก็ยังยืนยันความตั้งใจเดิม ยังความปลื้มปิติใจ
แก่คุณแม่เป็นอันมาก

เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารเย็น ครอบครัวของบ้านทรง
สเปนได้มารับประทานอาหารเย็นที่บ้านสีฟ้า คุณแม่ของก้อยได้
แสดงฝีมือเอง กับข้าวก็มี น้ำพริกแมงดา ปลาทุตั่วโต ๆ ทอดจน
หนังกรอบ มีแกงจืดปลาหมึกยัดไส้จนท้องปลาหมึกปูด วลว หลัง
จากที่ทุกคนอิ่มกันหมดแล้ว โป๊งกับก้อยออกไปเล่นข้างนอก เพื่อ
เปิดโอกาสให้พ่อกับแม่อยู่ด้วยกันตามลำพัง พ่อของโป๊งเอ่ยขึ้นว่า
“เป็นยังไงบ้างครับคำตอบ ทางผมไม่มีอะไรแล้ว” แม่ก็บอกว่า

“ทางฉันไม่มีอะไรขัดข้อง เราเข้าใจกันดีค่ะ” พ่อพูดขึ้นว่า “เด็ก
หนอเด็ก เล่นเอาใจเสีย ทำเป็นโกรธกันยังงั้นยังงี้ หลอกหลวงเรา
ชัด ๆ เด็กหนอเด็ก” พ่อพูดพาลำโดยหาว่าเด็กทั้งสองได้แอบ
ฟังอยู่ตลอด.

เพชรผจญภัย

ด.ช. กล้าณรงค์ พวงนาค เขียนเรื่อง

โรงเรียนอานวยศิลป์

ด.ช. พินิจ หุตะจิตต์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนศรีสว่างลย์

เพชรเป็นเด็กชายชาวนาคนหนึ่ง เขาต้องทำงานเพื่อหาเงิน
ประทังชีวิตไปวัน ๆ เพราะพ่อและแม่ของเขาตายตั้งแต่เขาอายุได้
5 ปี

วันนี้เพชรกำลังทำงานอยู่ ในใจเขานั้นเขากำลังนึก และกำลังนึกว่าเขาอยากออกไปท่องเที่ยวผจญภัยบ้าง เพราะว่าปีนี้เขาอายุได้ 13 ปีแล้ว เขาทำงานมานานถึง 8 ปี และเก็บเงินไว้ได้มากแล้ว

เพชรจึงตัดสินใจไปหาเพื่อนของเขา เมื่อทำงานเสร็จแล้วในตอนเย็น เพื่อนของเพชรคนนี้มีนิสัยซุกซนมาก ในตอนนี้เขากำลังปั่นต้นไม้เพื่อหีบรังนกอยู่ เขาชื่อว่า จิก จิกกำพร้าพ่อแม่เหมือนกับเพชร จิกต้องทำงานเหมือนกับเพชร แต่วันนี้จิกขอยุ่งาน เพราะว่าจิกคิดอยากออกไปผจญภัย เพราะในตอนนี้อายุได้ 13 ปี พอ ๆ กับเพชร และเก็บเงินไว้ได้มากแล้วด้วย

ตกบ่าย เพชรก็มาหาจิก และเล่าความประสงค์ของตนให้จิกฟัง จิกก็ตอบไปว่า “แหม..ใจเรานี้ตรงกันเลยนะเพื่อน” “อ้าว นายก็คิดจะไปท่องเที่ยวผจญภัยเหมือนกันระะ” “ก็ใช่ะซี” “งั้นเราไปกันเดี๋ยวนี้อย่า จันเตรียมข้าวของไว้พร้อมหมดแล้ว” “เดี๋ยวก่อน รอก่อน ให้จันเตรียมข้าวของให้เสร็จก่อนซี เพชร”

แล้วจิกก็เข้าไปในบ้านจัดเตรียมข้าวของ เมื่อพร้อมแล้วก็ออกเดินทาง จากป่าจนกระทั่งเย็นจนมืดทั้ง 2 ก็ผ่านเหวแห่งหนึ่ง บังเอิญเจอเสือเข้า ต่างคนต่างวิ่งหนีเสือ จิกปีนขึ้นบนต้นไม้ เพชรหลบอยู่หลังต้นไม้

และในนาทีอันคับขันนั้น เพชรก็นึกขึ้นได้ แล้วก็วิ่งล่อเสือไปยังหน้าผา เสือเห็นดังนั้นก็วิ่งตามเพชรไป เพชรวิ่งไปก็ตะโกนบอกจิกไปว่า “จิก ลงมาเร็ว ๆ” แล้วก็วิ่งล่อเสือไปเรื่อย ๆ จน

กระทั่งถึงปากเหวแห่งหนึ่ง เพชรก็หยุด เสือเห็นได้โอกาส ก็กระโจนเข้าหาเพชรหมายจะฉีกกินเป็นอาหาร จับพลันเพชรก็เอี้ยวตัวหลบอุ้งเล็บของเสือ ทำให้เสือเสียหลัก และลอยละลือตกลงไปยังก้นเหว ฝ่ายจิกเมื่อลงมาจากต้นไม้ก็วิ่งหนีหายเข้าไปในป่า ไปพบถ้ำใหญ่แห่งหนึ่ง จิกจึงวิ่งเข้าไป

เมื่อเข้าไปก็เห็นแสงสีต่าง ๆ มากมายในถ้ำ ทำให้แลดูสว่าง เหมือนกับกลางวัน ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน จิกจึงตัดสินใจที่จะนอนที่ในถ้ำนั้น แต่ทว่า..ในถ้ำอากาศเย็นราวกับน้ำแข็ง จิกจึงต้องออกไปหาฟืน

มาก่อไฟ ในขณะที่จิกกำลังหลับ
อยู่นั้น ก็มีสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง
โผล่ขึ้นมาจากข้าง ๆ ถ้า ฝึเท้า
ของมันทำให้จิกตกใจตื่น เมื่อ
มองเห็นร่างไดโนเสาร์เท่านั้นแหละ
เจ้าจิกร้องลั่นเลย แล้วก็วิ่งหนีวนเวียนอยู่ในถ้ำนั้น

ฝ่ายเพชร เมื่อใช้สมองอันหลักแหลมสามารถหลอกให้
เสือตกเหวตายได้แล้วก็ออกตามหาจิกจนกระทั่งมีดจึงเข้ามาในป่า
อาทรพณ์ซึ่งจิกก็ได้หลงเข้ามา และเพชรก็ได้พบถ้ำที่จิกอยู่คิดจะ
เข้าไปพัก แต่ก็ไม่อยากพัก เพราะต้องหาจิกให้เจอให้ได้ แต่แล้ว...
เพชรก็ต้องก้าวเข้าไปในถ้ำเมื่อได้ยินเสียงจิกร้องขอความช่วยเหลือ
“ช่วยด้วยสัตว์ประหลาด มันจะฆ่าจิก” “อ๊ะ นั่นเสียงจิกร้องนี่
ดูเหมือนว่าอยู่ในถ้ำนี่นา”

แล้วเพชรก็ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินคำว่า “สัตว์ประหลาด”
เพชรอุทานออกมา ทันที..หัวสมองอันปราดเปรื่องของเพชรก็เริ่ม
บอกเพชรทันทีว่า มีทรายดูดอยู่แห่งหนึ่งตามทางที่ผ่านมา ทันที
ที่นึกออก เพชรก็พยายามเบนความสนใจของสัตว์ประหลาดให้
สนใจตน เมื่อสัตว์ประหลาดหันไปสนใจเพชร จิกก็รีบวิ่งออก
มาจากภายในถ้ำ ออกมายืนอยู่ที่ปากถ้ำ ส่วนสัตว์ประหลาดก็ตาม
เพชรไปจนกระทั่งถึงทรายดูด เพชรก็วิ่งอ้อมไป แล้วไปยืนอยู่

อีกฝั่งหนึ่งของทรายดูดซึ่งมีพื้นที่กว้างมาก ขนาดของบ่อทรายดูดนี้ใหญ่พอที่จะทำให้สัตว์ประหลาดจมลงไปได้สบาย สัตว์ประหลาดวิ่งตามเพชรมาไม่ทันได้ดูจึงตกลงไป และสิ้นชีวิตในที่สุกก็เป็นเวลาเช้าพอดี เพชรจึงออกเดินทางต่อไปกับจิก เพื่อหาทางออกจากป่าอาถรรพณ์แห่งนี้ให้ได้

จนกระทั่งบ่าย เพชรก็เจอหมู่บ้านแห่งหนึ่งอยู่ภายในป่าอาถรรพณ์แถวชายป่า เพชรกับจิกก็จะเข้าไปขอน้ำดื่ม เพราะว่าน้ำในกระติกที่เตรียมมาหมด โดยทั้งคู่หารู้ไม่ว่านี่เป็นหมู่บ้านซึ่งมีมนุษย์กินคนอาศัยอยู่

ขณะที่เข้าไปขอน้ำกินนั้นจิกก็เลื้อบไปเห็นกระดูกคนทั้งไว้เกลื่อนกลาด จิกก็นึกอะใจขึ้นมาจึงลองถามเพชรดู เพชรได้ฟังดังนั้นก็รู้ได้ทันทีว่านี่คือหมู่บ้านซึ่งมีมนุษย์กินคนอาศัยอยู่อย่างแน่นนอน

เพชรจึงคิดว่าควรจะเผาทิ้งเสียเพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อผู้ผ่านไปมาในป่าแห่งนี้ เพชรจึงเดินอ้อมไปทางหลังหมู่บ้านก็พบเตาไฟขนาดใหญ่ ซึ่งยังมีไฟติดอยู่ จึงเอาไม้ซึ่งติดไฟอยู่เผาบ้านที่ละหลัง แล้วทั้ง 2 ก็วิ่งหนีไปฝ่ายมนุษย์กินคนกำลังนอนอยู่ไม่รู้เรื่อง เพราะตื่นกันตอนเย็น ออกไปหาอาหารตอนกลางคืน กว่าจะรู้บ้านก็ถูกเผาแล้ว เมื่อตื่นขึ้นมาอะอะโวยวาย ทำให้ทุกคนตื่น เมื่อตื่นเห็นบ้านถูกไฟไหม้ก็ต่างคนต่างวิ่งหนีเข้าไปในป่า แต่ทว่ามีคนหนึ่งเห็นหน้าเพชรและจำได้

จึงได้ไปบอกพวกของมัน

ฝ่ายเพชรเมื่อเผาหมู่บ้านนี้แล้ว ก็วิ่ง ๆ ๆ ไปเรื่อย ๆ ขณะนี้ได้ออกมาจากป่าอาถรรพณ์โดยไม่รู้ตัวแล้ว และเมื่อหันกลับไปดูก็เห็นเจ้าจิกนั่งหอบอยู่ เพชรจึงบอกจิกว่า “จิกวิ่งเร็ว ๆ พวกนั้นมันตามมาแล้ว” จิกตอบเพชรไปว่า “จิกเหนื่อย วิ่งไม่ไหว เพชรไปก่อนเถิด”

“โฮ.. จิก.. พวกมันตามมาแล้ว ถ้าจิกไม่ไป มันก็ต้องฆ่าจิก”

“ช่างเถิด เพชรรีบไปเร็ว ๆ ก็แล้วกัน”

เพชรจึงตัดสินใจวิ่งต่อไป หันกลับไปมองจิกอีกทีก็ไม่มีร่างจิกแล้ว จิกถูกมันจับไปแล้ว

จนกระทั่งมืด เพชรก็พบศาลาแห่งหนึ่ง เพชรก็คิดว่าจะเข้าไปพัก แต่ทว่า..เพชรคิดว่าถ้าหากมันตามมาเพชรก็ต้องตายแน่ ๆ จึงปีนขึ้นไปบนช่อ แล้วก็ตัดสินใจนอนบนหลังคาศาลาแห่งนั้น แล้วก็หลับไปเพราะความอ่อนเพลีย รู้สึกตัวอีกทีก็ได้ยินเสียงคนคุยกัน เพชรจึงยื่นหน้าลงมาดูก็พบผีป่า 3 ตัวกำลัง

สนทนากันอยู่อย่างสนุกสนานและได้ยืนยันพูดกันว่า “นายเชอร์รี่
เปล่า ว่าที่ได้ฤๅณศาลาแห่งนี้จะมีสมบัติฝังอยู่” “เจียบ ๆ หน่อย
เดี๋ยวก่อนไดยิน..” พูดยังไม่ทันจบก็สว่างพอดี ผีทั้ง 3 จึงหายไป
เพชรจึงลงมาแล้วก็มุ่งไปได้ฤๅณศาลาเพื่อจะขุดดูซิว่า สมบัติมีจริงรึ
เปล่า ยังไม่ทันขุดก็ได้ยินเสียงเสื่ออยู่บนศาลา แล้วเพชรจึงมองลอด
กระดานซึ่งมีรูโหว่ออกไปก็พบเสื่อตัวใหญ่ ช่างบังเอิญเหลือเกินที่
เสื่อกำลังจ่อมกันนั่ง หางของมันก็ตกลงมาในช่องโหว่พอดี เพชร
จึงตัดสินใจดึงหางของมันขาด และเจ้าเสื่อตัวนั้นก็ถึงแก่ความตาย
ความทราบไปถึงพระราชาก็ปูนบำเหน็จทองเท่าลูกฟักและเพชร
พลอยให้แก่เพชร เพราะเสื่อตัวนี้ได้มาเที่ยวฆ่าคนในอาณาจักร
ตายหลายคน หลังจากนั้นเพชรก็ขุดพบสมบัติที่ได้ฤๅณศาลาได้ และ
เพชรก็สาบานว่าต่อไปจะไม่ไปท่องเที่ยวผจญภัยอีกแล้ว เพราะ
ทำให้เขาต้องเสียใจไป

นิลหรือ... ชีวิต

ด.ญ. นภพรรณ ตระกูลศิษฐ์ เขียนเรื่อง
ด.ช. โกเมธ ศิวานนท์ เขียนภาพประกอบ
โรงเรียนอนุบาลวัดปรีณายก

“นิล” เป็นลูกคนเดียวของ “แสง” ครอบครัวของเขาและลูกอยู่ในขั้นที่เรียกว่ายากจนมากทีเดียว นิล น้อยใจชีวิตของตนเองมาก เพื่อนสักคนก็หาไม่ นิลจึงเป็นคนเงิบเหงาไป พ่อของนิลได้พยายามหาที่ ที่ จะให้นิลได้เรียนหนังสือเพื่อที่ว่าในภายภาคหน้า นิลจะได้มีอนาคต แต่เงินเล่า

จนกระทั่งวันหนึ่ง พ่อของนิลเรียกนิลมาพบเพื่อจะซักถาม นิลเรื่องการไปทำงาน

แสง “นิล เอ็งนะโตแล้ว
หางานทำงานทำเงินได้แล้ว ขึ้น
ซักช้า เดียวก็ทำงานไม่เป็น
หรอก”

นิล “แล้วพ่อจะให้นิลไป
ทำงานที่ไหนล่ะ”

แสง “กรุงเทพฯ ไง”

นิล “โห่ พ่อ ลูกไปถูกที่ไหนล่ะ”

แสง “เขามีรถให้ไปก็แล้วกัน”

นิล “แต่ค่าสมัครล่ะพ่อ”

แสง “พ่อมีเงินทุนก้อนหนึ่งลูกเอาไปก็แล้วกัน”

นิล “แล้วพ่อจะเอาเงินที่ไหนซื้อข้าวกินล่ะ”

แสง “พ่อเอาครึ่งหนึ่งไว้ก็แล้วกัน ลูกพยายามใช้เงินให้
ประหยัดหน่อยก็แล้วกันนะนิล”

เมื่อวันนั้นใกล้เข้ามา นิลเริ่มวิตกกังวลมากขึ้น ความเสียใจ
และอีกหลายอย่างตามขึ้นมาเป็นลำดับ “เอ เราต้องจากบ้านเรา
ไปแล้วเราจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ ถ้าเราไปแล้วไม่กลับมาล่ะ” ยาม
ที่นิลกำลังนั่งคิดอยู่ แสงก็เดินเข้ามาในห้องแล้วเอ่ยปากถามว่า

แสง “คิดอะไรอยู่หรือ”

นิล “เปล่า”

แสง “อย่าโกหกพ่อเลย”

นิล “นิลกแล้ว นิลกลัวกรุงเทพฯ”

แสง “โธ่เอ๊ย เอ็งจะไปกลัวมันทำไม พิณข้างบ้านเราเนะ มันยังไปได้ผิวที่กรุงเทพฯ มีรถขี่คันเบ๊อเร็อเลย”

นิล “นิลไม่สวยเหมือนพิณสักหน่อย”

แสง “พ่อไม่ได้ให้เอ็งมีผิว พ่อจะให้เอ็งทำงานอย่างน้อย มันทำงานเดือนเดียวกลับมาสร้างบ้านเสียหลังเบ๊อเร็อเลยเห็น หรือเปล่าละ”

นิล “นิลไม่เก่งสักหน่อย”

แสง “เออน่าทำไปแล้วเอ็งก็รู้เองละ” ว่าแล้วแสงก็เดินจากไปปล่อยให้นิลนั่งคิดอะไรต่ออะไรเปิดโปงไปหมด

เช้าแล้ว นิลคลานไปหาแสง แล้วพูดขึ้นก่อนว่า “หนูลาก่อนนะพ่อ” แสงหน้าไม่ดีเล็กน้อย แล้วแสงก็พูดขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ “ไปดีเถิดลูกรัก พ่อเนะไปไหนก็ได้ แต่เดี๋ยวนี้พ่อแก่แล้ว ทำอะไรมันก็ลำบาก จึงต้องให้ลูกไป” แสงพยายามบังคับเสียงให้เป็นไปตามปกติ “นิลเข้าใจอะ” แล้วนิลก็ยกมือไหว้พ่อ แล้วก็ลาจากไป นิลเดินทางขึ้นรถบัส บ.ข.ส. ด้วยเงินที่แสงให้มา คนในรถ เบียดเสียดยัดเยียดกันเต็ม ทำให้นิลรู้สึกอึดอัดมากอยากจะกระโดดลงไปในทันที แต่ก็ทำไม่ได้

จนกระทั่งนิลเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ นิลลงจากรถพร้อมด้วยกระเป๋าเดินทางแล้วเริ่มเดินทางหาบ้านเช่าต่อไป ทั้งจะได้

เป็นที่อาศัยหลับนอนแล้ว ยังจะได้ชวนพ่อของตนมาอยู่ด้วยอีก
นิลเดินทางมาอย่างไรจุดหมายปลายทาง จนกระทั่งมาพบชายคน
หนึ่งที่ท่าน่าคบพอใช้

ชายคนนั้น “สวัสดีครับ”

นิล “ค่ะ”

ชายคนนั้น “ผมชื่อใสครับ
ผมเห็นคุณมองหาอะไรอยู่ก็ไม่
ทราบ ต้องการอะไรหรือครับ”

นิล “ดิฉันมาหาบ้านเช่าค่ะ”

ใส “จ้ะหรือครับ ไปอยู่กับผมก็ได้ครับ ผมอยู่กับเจ้านาย
ผมเป็นคนใช้เขา”

นิล “อย่าเลยค่ะ รบกวนเปล่า ๆ”

ใส “โอ๊ยไม่เป็นไรหรอกครับ เจ้านายผมใจดีจะตายไป”

นิล “เสียใจค่ะ ดิฉันคิดว่าจะหาห้องพักอยู่เอง”

ใส “โธ่ อย่าทำลายน้ำใจกันสิครับ ไม่เป็นไรหรอกผม
ไว้ใจได้”

นิล “ดิฉันไม่ได้ทำลายน้ำใจคุณนะ”

ใส “ได้โปรดเถิดครับ”

นิล “ดิฉันกลัวค่ะ”

ใส “อย่ากลัวเลยผมไว้ใจได้น่า”

นิล “ได้โปรดเถิดค่ะ ดิฉัน...” นิลพูดได้เพียงเท่านี้ ใส
ก็ไม่ฟังเสียงเขาจนนิลไปอย่างไม่รีรอ นิลตกใจจนสิ้นสติไป เมื่อ

นิลฟื้นขึ้นมาก็ได้พบว่าตนเองอยู่ในห้อง ๆ หนึ่งเป็นห้องที่หาแสงสว่างแทบไม่ได้เลย นิลพยายามพยุ่งกายให้ลุกขึ้น แต่ด้วยความอ่อนระโหยโรยแรงไม่สามารถที่จะประคองกายให้ลุกขึ้นได้ จึงล้มลงอีก ต่อมานิลฟื้นขึ้นอีกครั้งหนึ่งได้พยายามพยุ่งกายให้ลุกขึ้นก็มีแรงพอที่จะยืนเดินได้ นิลกวาดสายตามองไปรอบห้องพบสิ่งของบางอย่างที่นิลไม่เคยเห็น เช่น ตู้เสื้อผ้าบ้าง เตียงนอนบ้าง และแล้วนิลก็ต้องชะงักเมื่อสายตากวาดมาเห็น ผู้หญิงคนหนึ่งเง้มประตุมองดูนิลแล้วก็เปิดเข้ามา

สุกัญญา “เธอชื่ออะไรจ๊ะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงเมตตาปราณี
นิล “หล่อนจับฉันมาไว้ที่นี่ทำไม ฉันไปทำอะไรให้หล่อน
เดือดร้อนด้วย ทำไมต้องจับฉันมา ฉันไม่รู้เลยว่าคนกรุงเทพฯ

มีนิสัยชอบจับคนอื่นมาพาลหาเรื่อง ปล่อยฉันไปเดี๋ยวนี้ละ” นิล
พูดเสียงแข็ง

สุกัญญา “โอ้โฮ ฉันถามเธอนิดเดียวเธอกลับตำฉันเสีย
เป็นคั่งเป็นแควเขียว ฉันถามเธออีกครั้งฟังให้ดี ๆ นะจ๊ะ เธอชื่อ
อะไร” หล่อนถามด้วยอารมณ์เย็น

นิล “ฉันไม่บอกฉันไม่ใช่ญาติโยมอะไรกับเธอ” นิลตอบ
อย่างไม่สบอารมณ์เช่นเคย

สุกัญญา “เอ๊ะ ขึ้นตอบอย่างนี้อีกครั้งเดียว ฉันจะเรียก
พรรคพวกมาซ้อมเธอเดี๋ยวนี้ละ”

นิล “เธอน่ะเป็นผู้หญิงแท้ ๆ นะจ๊ะ ทำไมจิตใจถึงโหด
ร้ายเพียงนี้เล่า” นิลพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

สุกัญญา “ปากแข็งไม่ใช่เล่นเลย นี้นะฉันชื่อ สุกัญญา
เธอจะเรียกฉันว่ากัญก็ได้ แต่ขอบอกหน่อยเถอะว่าอย่ากลัวฉันเลย
บอกชื่อเธอมาน่า” เธออารมณ์เย็นขึ้นนิดหน่อย

นิล “ฉันชื่อ นิล เธอจะทำไมหรือ” นิลค่อยคลายความ
กลัวลงบ้าง

สุกัญญา “ดีนี่ หน้าตาก็เข้าขั้นสวย เอแต่บ้านนอกไปหน่อย
เท่านั้น” หล่อนพูดขึ้นลอย ๆ

นิล “บ้า ฉันเป็นอะไรหล่อนถึงได้มาพูดเช่นนี้กับฉัน”
ความโกรธและความกลัวของนิลพุ่งขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

สุกัญญา “ฉันมีสิทธิ์ในตัวเธอทุกอย่างนะยะ เธอจะมาหา
ว่าฉันบ้าไม่ได้หรอก รู้หรือเปล่า” ว่าแล้วหล่อนก็ผลุนผลันออก

ไปทันที “เดี่ยว” นิลร้องเสียงหลง นิลนี่อะไรต่ออะไรให้สับสน
ไปหมด จนกระทั่งมีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหา

สุรินทร์ “สวัสดิ์จ๊ะ” นิลตกใจมากจึงพลั้งปากพูดออกไป
ว่า “ช่วยฉันด้วยค่ะ”

สุรินทร์ “ฉันชื่อสุรินทร์จะมาช่วยให้เธอมีความสุขไงจ๊ะ”

นิล “ช่วยฉันหรือ”

สุรินทร์ “ใช่ มาสิจ๊ะ”

นิล “ไม่ ฉันไม่เชื่อคุณ ปล่อยฉันไปเดี๋ยวนี้”

สุรินทร์ “ผมไม่ได้เป็นคนปล่อยคุณ ผมเสียเงินเพื่อหา
ความสุข”

นิล “ฉันไม่ใช่ผู้หญิงเช่นนั้น
นะ”

สุรินทร์ “อ้าวแล้วเงินผมล่ะ”

นิล “ก็ไปเอาคืนเองสิ”

สุรินทร์ “เรื่องมันเป็นไงมา
ไงผมยังไม่รู้เลยเล่าให้ฟังหน่อย
สิ” จากนั้นนิลก็เล่าเรื่องราวที่ตนเองได้ประสบมาให้สุรินทร์ฟัง
จนจบ

สุรินทร์ “เออละ ผมจะช่วยคุณ”

นิล “โอ... ขอบคุณค่ะ” สุรินทร์เดินออกมาจากห้องนั้น
พร้อมกับจูงมือนิลตามมาด้วย

สุรินทร์ “ผมขอชื่อผู้หญิงคนนี้เท่าไร”

สุกัญญา “เอาชะ 2,000 บาท ดีไหมคะ”

สุรินทร์ “โอ้โฮ...แพงจัง”

สุกัญญา “จั้น 1,500 บาทก็แล้วกัน”

สุรินทร์ “ตกลง” สุรินทร์ว่าแล้วก็จ่ายเงินก้อนใหญ่พอสมควรให้แก่สุกัญญาไป แล้วเขาก็พานิลเดินทางไปจากที่แห่งนี้ จูงมือ นิล ขึ้นรถสปอร์ตสีนิล ทำให้ นิล ตื่นเต้นเป็นพิเศษ แล้วเอ่ยกับสุรินทร์

นิล “นิลขอบคุณมากค่ะ”

สุรินทร์ “ไม่เป็นไรหรอกครับ”

นิล “แต่เงินที่คุณจ่ายไปไม่ใช่ร้อยเลยนะคะ”

สุรินทร์ “จั้นคุณเอ้อ...”

นิล “เอ๊ะ คุณพานิลมาที่ไหนคะนี่”

สุรินทร์ “ลงมาเดี๋ยวนี้นะ”

นิล “ไม่ ปล่อยฉัน” สุรินทร์ดึงนิลลงมาจนได้ นิลว่าสุรินทร์ต่าง ๆ นานา แต่สุรินทร์ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน โช้...นิลกรรมของนิลหรือนิลทำอะไรผิดด้วย ชีวิตของนิลหรือ

ต่อจากนั้นเขาก็พานิลมาที่บ้านหลังหนึ่ง มีใครคนหนึ่งตะโกนโหวกเหวก ดังลั่นทั่วบ้านของเขาไปหมด นิลถามเขาว่า “ใครนะ”

สุรินทร์ “เมียผมเองละ”

นิล “เมียคุณ”

สุรินทร์ “ใช่”

นิล “แล้วคุณพาฉันมาทำไม คุณมันสัตว์ป่า”

สุรินทร์ “ผมนะหรือสัตว์ป่า อ่อนนั้ก”

นิล “คุณนะป่าเถื่อนที่สุด” นิลพูดเสียงกระซกคลอไปกับเสียงเครื่องกล้ายจะร้องให้

สุรินทร์ “นั่นไงบ้านช่องที่คุณจะได้อยู่”

นิล “ฉันไม่อยู่หรอก มันบ้านของสัตว์แท้ ๆ” เขาหยุดรถกิก เปิดประตู เดินออกมาตบหน้านิล แล้วเขาก็ผละจากไป ผู้หญิงที่สุรินทร์เรียกว่าเมีย เดินเข้ามาหานิล แล้วหล่อนก็พูดว่า

แววดี “นี่นั่งตัวดี หล่อนนะหาผู้ชายไม่ได้แล้วหรือถึงได้ต้องมาเที่ยวแย่งผัวคนอื่นเขา หน้าด้าน”

นิล “เอ๊ะ ฉันไม่เคยรู้หรือว่าคนอย่างเธอจะเที่ยวว่าคนอื่นทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้อะไร”

แววดี “ตาย อย่ามาทำตืดดินหน่อยเลย” ว่าแล้วหล่อนก็ใช้มือของหล่อนที่แสนหยาบกระด้างตบลงบนใบหน้าของนิล รอยแดงเรื่อ ๆ เริ่มขึ้นมาเขาตบนิลอย่างไม่ยั้งมือ โช...นิล

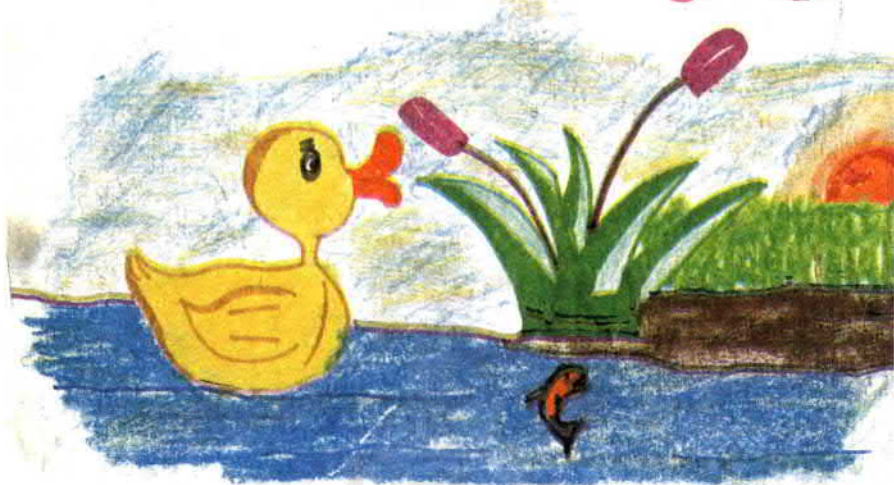
รุ่งขึ้นนิลรีบเดินทางกลับบ้านอย่างรวดเร็ว รถวิ่งด้วยความเร็วสูง จนกระทั่งตะวันเริ่มจะจางจากโลก นิลคิดถึงเรื่องที่ผ่านมาด้วยความเศร้าสร้อย ถึงยังจดหมายแล้ว นิลเดินลงมาจากรถพร้อมด้วยกระเป๋าเดินทางใบหนึ่ง เดินมาตามทางเก่า ซึ่งเราเคยเหยียบย่ำทุกวัน บัดนี้แล้วเราจะได้มาสัมผัสอีกครั้งหนึ่ง จน

กระทั่งถึงบ้าน นิลเห็นบ้านแล้ว
ใจหาย นิลเดินเข้าไปเปิดประตู
พบแสงนอนอยู่บนแคร่เก่า ๆ
นิลตะโกนพูดได้เท่านี้ “พ่อจำ
หนูมาแล้ว”

เปิดน้อย เฒ่าใหญ่

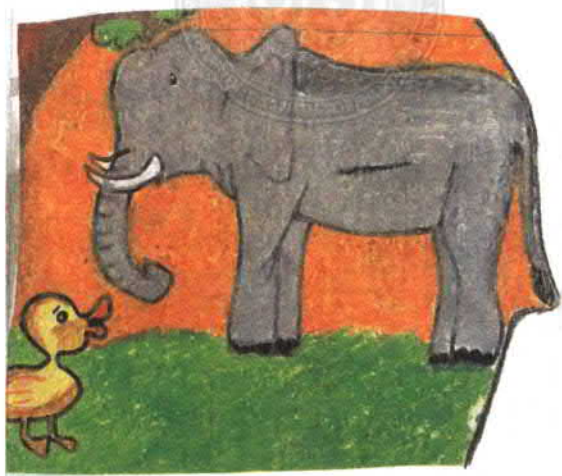
ด.ญ. วันทนี ชวนาฤกษ์รัตน์ เขียนเรื่อง
ด.ญ. ปณิธาน สิทธิโยธาคาร เขียนภาพประกอบ
โรงเรียนอนุบาลวัดปรินทก

ณ ป่าทึบแห่งหนึ่งมีครอบครัวเปิดอยู่ครอบครัวหนึ่ง มี
พ่อเปิด แม่เปิด พร้อมทั้งลูกเปิด
อีก 3 ตัว ตัวแรกชื่อก๊ีบ มินิสัย
ไม่ชอบยุ่งกับใคร ตัวที่สองชื่อ
ก๊องมินิสัยเกเรชอบสนุกและ
แกล้งเปิดตัวอื่น ส่วนน้องเล็ก
ชื่อก๊ากับมินิสัยชอบประจบประแจง

วันหนึ่งก๊ีบกำลังเล่นน้ำอยู่ ก็องจอมเกรได้ดำน้ำลงไป
เอาหัวโผล่มาชนก๊ีบจนก๊ีบคะมำลงในน้ำ ก๊ีบรู้สึกน้อยใจที่เห็นน้อง
ไม่ชอบหน้าจึงแอบหนีพ่อแม่ไปเที่ยวโดยลำพังและหวังว่าจะมาให้
ทันเวลาอาหารเย็น คิดเช่นนั้นก๊ีบก็ได้เดินทางออกจากบ้าน เดิน
ชมธรรมชาติไปตลอดทาง เช่นดอกไม้สีต่าง ๆ และสัตว์บางชนิด
ที่ก๊ีบไม่เคยเห็นมาก่อน พอตะวันตกดินก็นึกถึงบ้าน มองซ้ายมอง
ขวา แต่ก็จำทางกลับไม่ได้ไม่รู้จะทำยังไง ก็เลยร้องให้ บังเอิญ
มองไปเจอช้างตัวใหญ่ตัวหนึ่งเดินมา เปิดน้อยจึงถามว่า

“ท่านช้างท่านรู้จักบ้านข้าหรือเปล่า บ้านข้าอยู่ใกล้บึงมี
ต้นหว้าเยอะ ๆ ถ้าท่านรู้จักช่วยพาข้าไปส่งบ้านที”

ช้างตอบก๊ีบไปว่า “ฉันไม่รู้จักบ้านเธอหรอก” แล้วช้าง
ก็เดินจากไป ก๊ีบเสียใจแล้วในที่สุดก็เผลอหลับไป

พอตื่นขึ้นมาพบนกสวย ๆ กีบ
ก็ทำอย่างที่ทำช้าง แต่ก็ได้รับคำตอบ
แบบเดียวกันกับที่ช้างตอบ แล้วนกก็
บินไป เมื่อกีบเห็นเช่นนั้นก็เดินตาม
ทางไปยังป่าทึบ กีบได้ยินเสียงแปลก
และน่ากลัว จึงมองหาเจ้าของเสียงเขา
ได้เห็นสัตว์ประหลาดที่แม่เคยบอก

ว่าเป็นศัตรูกับเปิด ปฏิกริยาเกิดขึ้นอย่างกระทันหันหนีกับกลัวอย่าง
หนักจึงวิ่งหนีเจ้าสัตว์ประหลาดตัวนั้น เจ้าสัตว์ประหลาดตามกีบ
อย่างกระชั้นชิดและแล้วกีบก็อยู่ในภาวะที่น่าตื่นกลัวเพราะเจ้าสัตว์
ประหลาดมันเกือบมาถึงกีบแล้ว ทันใดนั้นกีบเห็นโพรงแห่งหนึ่ง
จึงตัดสินใจมุดเข้าไป พอสัตว์ประหลาดไปแล้วกีบจึงออกจาก
โพรงแล้วเดินทางต่อไป กีบเกิดร้อนและกระหายน้ำ อยากเล่นน้ำ
กีบจึงค้นหาแหล่งน้ำ กีบเดินไปเรื่อย ๆ พอเห็นภูเขากีบก็นั่งขึ้น
ไปก็พบลำธาร จึงลงไปกินน้ำและเล่นน้ำ ขณะที่กีบกำลังเล่นน้ำ
อยู่ก็ได้เลื้อยไปเห็นนกยูงกำลังรำแพนอยู่จึงร้องทักว่า “สวัสดี
จะพ่อนกยูง” นกยูงตอบว่า “มี
เรื่องอะไรหรือเจ้าเปิดน้อย” กีบ
ตอบว่า “ฉันหลงทาง กลับบ้าน
ไม่ถูกบ้านฉันอยู่แถว ๆ ริมน้ำ
มีต้นหว้าขึ้นเยอะแยะไปหมดฉัน
อยากกลับบ้าน” เปิดน้อยพูด

พลางทำท่าจะร้องไห้ นกยูง
ตอบว่า “ฉันไม่รู้จักบ้านเธอ
หรือถ้าฉันรู้จักฉันก็จะพาเธอ
ไปส่งฉันไม่ใช่คนใจดำอำมหิต
...เออเนี่ยเธอฉันจะพาเธอไปหา
น้าหนูเผื่ออาจจะรู้” เปิดน้อยค่อย

มีสีหน้าดีขึ้น แล้วทั้งสองก็เดินทางไปหาน้าหนู นกยูงบอกเปิด
ถึงเรื่องบ้านน้าหนูว่า “บ้านน้าหนูเป็นโพรงลึกลงไปใต้ดิน ข้างใน
สะสมอาหารไว้เต็มไปหมด บ้านน้าหนูอยู่ใกล้ต้นมะพร้าวแถว
นั้นอุดมสมบูรณ์มาก” แล้วในที่สุดทั้งสองก็เดินทางไปถึงบ้านน้าหนู
นกยูงเคาะประตูแล้วถามว่า “น้าหนูอยู่หรือเปล่าครับ” น้าหนูตอบ
ว่า “อยู่จะ ใครมาจะ” นกยูงตอบว่า “นกยูงและเพื่อนมาหาจะ”

น้าหนูตอบว่า “เข้ามาซิประตูไม่ได้ลงกลอน” นกยูงและ
ก๊ิบก็เข้าไป ก๊ิบและนกยูงกล่าวคำทักว่า “สวัสดีจะน้าหนู” แต่
ก๊ิบมีคำเดิมว่า “ฉันชื่อก๊ิบ” นกยูงถามน้าหนูถึงเรื่องของก๊ิบว่า
“น้าหนูรู้จักบ้านของเจ้าก๊ิบรีเปล่าเขาพลัดพ่อพลัดแม่มากลับบ้าน
ไม่ถูก” หนูถามว่า “เออบ้านเขาอยู่ที่ไหนล่ะ” นกยูงรีบบอกไป
ว่า “บ้านก๊ิบอยู่ริมบึง มีต้นหว้าขึ้นเยอะแยะ” หนูก็เริ่มคิดแล้ว
ก็ต้องบอกอย่างไม่เต็มใจว่า “เอ ฉันไม่ค่อยได้ไปแถวบึงเพราะ
มันมีเจ้าสัตว์ร้ายจึงไม่รู้จัก” นกยูงหันไปพูดกับก๊ิบว่า “เราจะทำ
ไงดีล่ะ” เปิดน้อยที่ขีวญอ่นอย่างก๊ิบเริ่มจะร้องไห้ และในที่สุด

น้ำตาก็ไหลออกมา แล้วรำพึงในใจว่า “โอ้ฉันคงไม่ได้กลับบ้านแน่ ๆ แม่และพ่อจะต้องเป็นห่วงเรา น้อง ๆ คงจะร้องไห้เพราะคิดถึงเราด้วย” “เจ้าเปิดน้อย ฉันจะพาเธอไปหาลุงเต่า” หนูพูดดังนั้นทั้งสามจึงเดินทางไปหาลุงเต่า ระหว่างทางข้างหน้า มีหลุมที่มีเลนอยู่เต็ม กีบเดินคุยถึงครอบครัวจนเพลิน พลัดตกลงไปในหลุม กีบรีบตะเกียกตะกายเพื่อที่จะขึ้นมาจากหลุมเลนปากก็ร้องไปว่า “โอ้ย! ช่วยผมด้วย” พุดซ้มาแล้วซ้ออีกฝ่ายนยกยุงกับนำหนูก็ไม่ว่าจะทำอย่างไรได้แต่วิ่งกันจ้าละหวั่น เปิดน้อยก็ร้องอยู่นั่นและก็ร้องคำที่ทำความตกใจแก่หนูและนยกยุงว่า “น้ำทั้งสองเลนมันจะดูดผมให้จมอยู่แล้วเร็ว ๆ หนอยครับทำยังไงก็ได้ที่จะช่วยผม” หนูเป็นคนที่ได้สติจึงคิดที่จะทำอะไรขึ้นมาทันทีคือใช้เถาว์ลยช่วยแล้วก็บอกความคิดให้กีบและนยกยุง พอพุดจบก็ปีนขึ้นไปบนต้นไม้แล้วก็กีดเถาว์ลย แล้วคาบมาให้กีบและนยกยุง ทั้งหนูและนยกยุงก็ช่วยกันดึงจนกีบขึ้นมา กีบ ขอบพระคุณหนูและนยกยุงตามระเบียบ นยกยุงพุดกับหนูว่า “อ้าวแล้วกันเกือบลืมนึกอีกแล้ว เปิดน้อยล่ะตัวดำอย่างนี้จะไปล้างที่ไหน” หนูก็พุดว่า “แหม พ่อ นยกยุงก็โง่ไปได้ก็ที่บ้านลุงเต่าก็มีน้ำอาบ” “เออ จริง” นยกยุงพุดเจ้าเปิดน้อยพุดแทรกขึ้นว่า “มัวทำอะไรเล่ารีบรีบไปกันเถอะ” แล้วทั้งสามก็ออกเดินทางในที่สุดก็พบลุงเต่า กีบก็ลงน้ำชำระ

ร่างกาย ฝ่ายเจ้านกยูงก็พูดกับลุงเต่าว่า “นี่ลุง ๆ รู้จักบ้านเจ้าเปิด
 น้อยที่ว่ายน้ำอยู่นั้นรีเปล่าบ้านเขาอยู่ใกล้บึงที่มีต้นหว้าขึ้นเยอะแยะ
 ไปหมด” ลุงเต่าตอบว่า “ฉันรู้จักสิแถวนั้นเป็นแห่งเดียวที่มีต้น
 หว้า ฉันจะพาไป” นกยูงก็เรียกเปิดน้อยมา “อะไครับ” เปิด
 น้อยถาม นกยูงพูด “นี่เธอจะได้กลับบ้านแล้วนะ” “จริงนะครับ”
 กีบตอบ “จริงซิ” นกยูงพูด “ไชโย” เปิดน้อยร้องเสียงดัง ลุง
 เต่า น้ำหนู น้านกยูงและกีบก็ออกเดินทางระหว่างทางได้ไปพบ
 งูจงอาง ลุงเต่าก็ตะโกนออกไปว่า “ให้ทุกคนอย่ากระดุกกระดิก
 อยู่เฉย ๆ” แล้วงูจงอางก็ขำไปแต่ขำใครไม่ขำมาขำกับกีบจึง
 ทำให้กีบกลัวตัวแทบสั่น ลุงเต่าพูด “ไปเถอะเรารีบไปก่อนตะวัน
 จะตก แล้วทั้ง 4 ก็ออกเดินทาง จนกระทั่งมาถึงบ้านของกีบแต่
 อนิจจา เปิดน้อยน้ำตาไหลพรากแถม เพราะสิ่งที่มันเห็นอ้างว้าง
 ไม่มีซากของบ้านมีแต่เศษไม้ และที่สำคัญคือไม่มีแม่ พ่อ และ
 น้อง ๆ กีบวิ่งไปรอบรูปหลางร้องออกไปว่า “แม่ครับพ่อครับกีบ

กลับมาแล้ว” แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ กีบจึงไปถามคนข้างบ้านถึงเรื่อง
ครอบครัวก็ได้รับคำตอบว่า “แม่และพ่อหนูกิ๊บ ถูกพายุพัดไป
คนละทาง” เท่านั้นกิ๊บร้องไห้ออกมาไม่หยุด พวกที่ร่วมเดินทาง
มาด้วยต้องร้องไห้ไปกับกิ๊บเพราะความสงสาร กีบพูดว่า “พ่อ
ครับแม่ครับกิ๊บจะอยู่กับใคร ใครจะคุ้มครองกิ๊บ ฮือ ๆ ๆ ๆ ๆ”...

อนิภาา....ชีวิต

ด.ญ. สุภาวดี พลเดชวิสัย เขียนเรื่อง

ด.ช. ชลทิพย์ มิตรกุล เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อันว่าชีวิตชาวนาไทยนั้น ล้วนล้อมกรอบอยู่ในความยากจน
ขั้นแค้น มีน้อยรายเหลือเกินที่จะมีที่นาเป็นของตนเอง ส่วนมาก
เช่าที่นาของคนอื่นทั้งสิ้น พ่อและแม่ของฉันก็เช่นเดียวกัน ฐานะ
ของพ่อแม่ของฉันยากจนกว่าชาวนาอื่น ๆ มาก เด็กอื่น ๆ มักชอบ
ดูถูกและเหยียดหยามฉันเสมอ แต่ฉันจะอย่างไรได้ก็ต้องทนฟัง

ปีนี้ฝนแล้งมาก ดินในนาแตกกระแหง แม่ก็ไม่สบาย เพราะ
ทำงานหนักไม่ค่อยได้พัก พ่อได้ปรึกษากับแม่เกี่ยวกับข้าวในนา
ว่า “นี่แม่ ข้าวในนาปีนี้ไม่พอกินแน่ เห็นที่ต้องไปหางานทำเสีย

แล้ว”

“แล้วพี่จะไปทำงานที่ไหนกัน
ความรู้ก็มีไม่มาก” แม่พูดพร้อมกับ
เอนตัวลงนอนบนเสื่อ

“ที่โรงสีข้าว ที่กำนันบุญเขา
ตั้งขึ้นใหม่ เขารับสมัครงาน”

พ่อพูด

“แล้วพี่ซื้อข้าวเขามาด้วยนะ แม่พูดพร้อมทั้งหยิบผ้าห่ม
มาห่มและหลับตาลง

“พ่อซื้อยามาให้แม่ด้วยนะ ยาหมดแล้ว” ฉันบอกพ่อ

“เออ แล้วพ่อจะซื้อมาให้” พ่อตอบรับ

หลังจากที่พ่อไปแล้วสักครู่ใหญ่ ๆ แม่เรียกฉันไปหาและ
ถามฉันว่า “หนูอยากเรียนหนังสือไหมจ๊ะ” “อยากเรียนสิจ๊ะแม่”
ฉันตอบ “แม่ก็อยากให้หนูเรียนแต่
แม่ไม่มีเงิน” แม่ตอบเสียงค่อยลง
ฉันเปลี่ยนเรื่องพูดเสีย “แม่
จะหนูออกไปขายหนังสือพิมพ์ได้
ไหม” “อย่าไปเลยลูก รถราในตัว
เมืองมันเยอะ” แม่บอก “หนูอยาก
จะเก็บเงินไว้ซื้อของอย่างหนึ่งจ๊ะแม่” ฉันพูด “หนูจะเอาไป
ซื้ออะไรจ๊ะ” แม่ถาม “ตอนนี้หนูยังไม่บอกแม่หรอกจ๊ะ” ฉัน

บอกแม่ ใจจริงของฉันแล้วอยากจะซื้อเสื้อให้แม่ในวันเกิดในเดือนหน้า

ฉันรีบวิ่งไปหลังบ้านเพื่อไปซักผ้า เมื่อซักผ้าเสร็จประมาณเที่ยง ฉันก็เห็นพ่อเดินกลับมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม พร้อมทั้งมือถือถุงมาด้วย คงจะเป็นถุงยาละมั่ง ฉันรีบวิ่งเข้าไปหาพ่อ พร้อมทั้งถามพ่อว่า

“พ่อจะสมัครได้ไหม” “ได้สิลูก” พ่อตอบพร้อมทั้งยื่นถุงที่ถืออยู่ในมือมาให้ฉัน “ขึ้นไปบนบ้านเถอะจ๊ะ เดี่ยวหนูจะเอาน้ำมาให้” ฉันบอกพ่อ แม่เดินออกมาจากห้องพร้อมทั้งถามพ่อว่าสมัครงานได้หรือเปล่า พ่อตอบว่า “ได้” พร้อมทั้งเล่าให้แม่ฟังทุก ๆ วัน พ่อต้องออกไปทำงานในตอนเช้า และให้เงินแม่ไว้เพื่อแม่จะต้องใช้ วันหนึ่งหลังจากที่พ่อไปทำงาน แม่เรียกฉันไปหาและบอกกับฉันว่า “โอ้ย แม่รู้สึกปวดหัวจังเลยลูก ปวดมากด้วยไม่รู้ว่าเป็นอะไร” ฉันตกใจมาก ทำอะไรไม่ถูก เลยบอกแม่ว่า “แม่ทำใจดี ๆ ไว้อีกหน่อยจะ เดี่ยวหนูจะไปตามหมอมาให้” ฉันรีบลงบันไดไปอย่างรีบเร่งทันใดฉันก็ได้ยินเสียงโครมดังขึ้นบนบ้าน ฉันรีบวิ่งไปบนบ้าน ทันใดฉันก็เห็นแม่ล้มนอนอยู่ที่ข้างห้อง ฉันรีบวิ่งมาประคองแม่ขึ้น ที่หัวแม่มีเลือดไหล “แม่ แม่เป็นอะไร แม่” ไม่มีเสียงตอบจากแม่ น้ำตาฉันไหลอาบแก้ม ฉันถามแม่อีก “แม่ แม่ ตอบหนูสิจ๊ะ แม่” ไม่มีเสียงตอบจากแม่อีก ฉันจะอย่างไรดี อย่างแรกฉันต้องหาทางห้ามเลือดบนหัวแม่ก่อน ฉันวิ่งไปหาเศษผ้าเอามาชุบน้ำ และกดที่บริเวณแผล

บนหัวแม่ พ่อดีพ่อกลับมา พ่อ
บอกกับฉันว่า “เดี๋ยวพ่อจะออก
ไปจ้างรถ พาแม่ไปโรงพยาบาล”
พ่อบอกอย่างรีบเร่ง

“เร็วหน่อยนะ พ่อ” ฉันเตือน
พ่อ

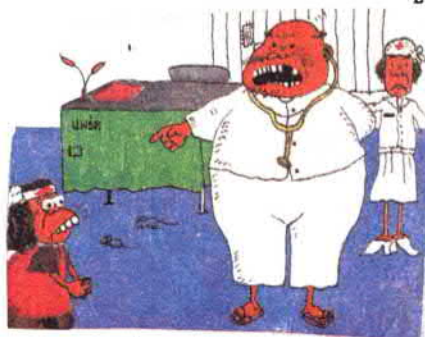
สักครูใหญ่พ่อจ้างรถสามล้อเครื่องคันเก่าคร่ำมาคันหนึ่ง
พ่ออุ้มแม่ขึ้นรถ พร้อมทั้งพาแม่ไปโรงพยาบาลประมาณ 20 นาที
ก็ถึง

โรงพยาบาลที่นี่เก่าแก่มาก ผู้คนส่วนมากจะมาใช้บริการ
ของโรงพยาบาลนี้ พ่อพาแม่มาที่แผนกต้อนรับ และบอกเขาว่า
“ผมพาเมียมาตรวจครับ” “คุณไปที่ห้องนั้นแล้วบอกกับคุณหมอ”
พนักงานต้อนรับพูดขึ้นพร้อมทั้งชี้มือไปยังห้องหนึ่งอยู่ทางหัวมุม
บันได พ่อพาแม่ไปที่ห้องนั้น และเจอกับคุณหมอหนุ่มร่างเตี้ย
คนหนึ่ง พ่อยกมือไหว้และบอกกับคุณหมอว่า “คุณหมอครับ
ผมพาเมียมาตรวจครับและตอนนี้หัวเมียผมแตกด้วยครับ ผมห้าม

เลือดไว้แล้วครับ” พ่อบอก “แล้วคุณทำไมไม่บอกตั้งแต่แรกหละ
เฮ้อ เอาคุณตามผมมา เดี๋ยวผมจะล้างแผลและตรวจให้” หมอ
บอกกับพ่อ พ่อเดินตามหมอเข้าไปในห้องที่อยู่ถัดไป

สักครูใหญ่หมอเดินออกมาพร้อมกับพ่อ หมอส่งกับพนักงาน
งานที่อยู่ในห้องนั้น พาแม่ไปที่ห้อง 101 เมื่อแม่ไปแล้วหมอบอก
กับพ่อว่า แม่ต้องรักษาตัวอยู่ที่นี้ก่อน เพราะอาการของแม่ไม่ค่อย

ดีนัก แต่คุณหมอยังไม่บอกว่าแม่
เป็นโรคอะไร พ่อขอบคุณคุณ
หมอ และขึ้นไปหาแม่บนห้อง 101
ห้องที่แม่อยู่ เป็นห้องแคบ ๆ ตาม
ฝาผนังเต็มไปด้วยรอยสกปรก

พ่อบอกกับแม่ว่าอาการไม่หนักหนาอะไรมาก พ่อคุยอยู่
กับแม่สักครู พ่อและฉันก็กลับบ้าน เมื่อถึงบ้านพ่อบอกให้ฉันไป

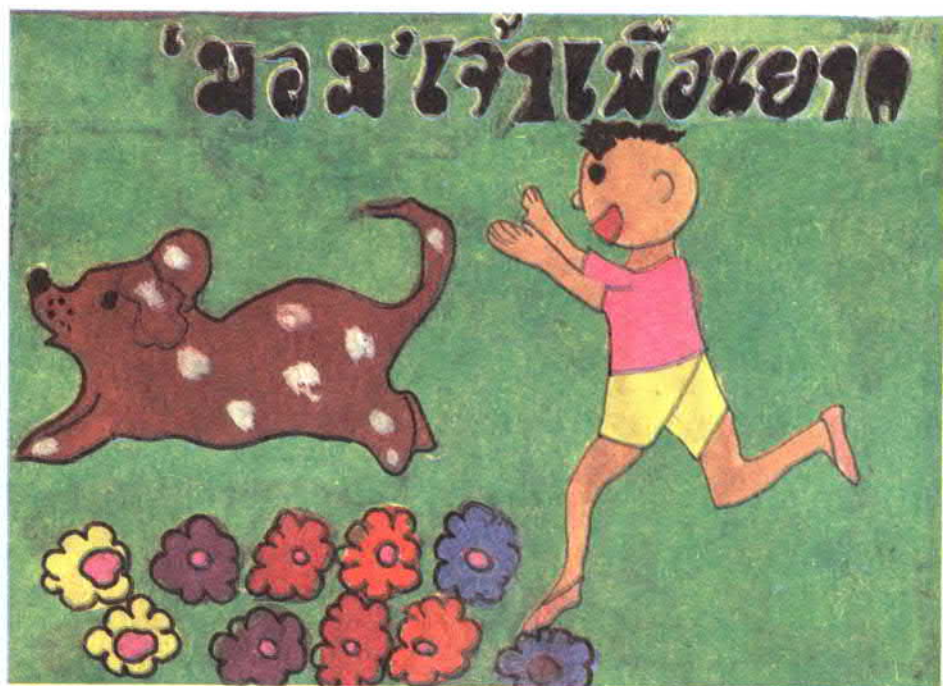

อาบน้ำ และออกมาคุยกับพ่อ ขณะที่ฉันนั่งคุยกับพ่อรถคันใหญ่ สีฟ้าแล่นมาจอดที่หน้าบ้านไม่ใช่ใครที่ไหนเสียอำนาจนั่นเอง เขามาพร้อมกับเจ้าหน้าที่อีก 2 คน เสียอำนาจลงจากรถและตะโกนถามพ่อว่า “เอา เมื่อไหร่จะได้สักที เงินยืมไปตั้งหลายเดือนแล้วนะ นี่เป็นการทวงครั้งสุดท้ายแล้ว” พ่อยกมือไหว้เสียอำนาจแล้วตอบว่า “กระผมไม่มีจริง ๆ ครับเอาไปรักษาเมียผมหมดเมียผมไม่สบายครับ” “ไม่มีก็ต้องเข้าตารางนะซี” เสียอำนาจตอบอย่างเอาจริงเอจัง “มีทางผ่อนผันไหมคะ” ฉันถาม “มี เธอจะต้องมาเป็นคนใช้ฉัน” เสียอำนาจบอกฉัน “ตกลงค่ะ” ฉันตอบรับอย่างขิงขัง ใจจริงของฉันนั้นไม่อยากไปเลย แต่เพื่อทดแทนบุญคุณพ่อแม่ ฉันหันมามองหน้าพ่อพร้อมทั้งน้ำตา ตกลงฉันก็ต้องมาอยู่เป็นคนรับใช้ที่บ้านเสียอำนาจ บางทีฉันต้องถูกเขาเยิ่นตี ถูกใช้ทำงานหนัก ๆ ซึ่งตั้งแต่เกิดมาฉันไม่เคยได้รับความลำบากเช่นนี้เลย ดีที่ปีนี้ฝนไม่แล้ง ข้าวในนา ก็คงพอทำได้ แต่ใครจะ

ช่วยพ่อทำ ฉันคิดในใจ วันหนึ่งมีจดหมายมาถึงฉัน พ่อเขียนมาบอก
ว่า “ข้าวในนางามมากเดือนหน้าคงมาไถ่ตัวฉันคืนได้” ฉันดีใจมาก
แต่ฉันอยากไปหาแม่มากที่สุดในขณะนี้ พ่อเขียนจดหมายมาหาฉัน
อีกพร้อมเงินจำนวนหนึ่งซึ่งคงเอามาไถ่ตัวฉัน ในจดหมายเขียน
ว่า “แม่ตายแล้ว รีบกลับบ้าน”

เมื่อฉันนั่งรถประจำทางกลับบ้าน ใจฉันนั้นนึกแต่เรื่อง
เก่า ๆ ที่ผ่านมา แล้วน้ำตาไหลอาบแก้มด้วยความเศร้าใจ

ด.ญ. นารีรัตน์ วงศ์วิวัฒน์ เขียนเรื่อง
 ด.ญ. รชฏา เช้นเซาวพานิช เขียนภาพประกอบ
 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

ข้าพเจ้าเป็นบุตรคนเดียวของคุณพ่อคุณแม่ จึงเหงามาก
 เพราะไม่มีพี่หรือน้องเป็นเพื่อนเล่น ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน
 บริเวณชายป่า และแถวนั้นไม่ค่อยมีเด็ก ๆ ที่รุ่นราวคราวเดียวกับ
 ข้าพเจ้า จะมีก็แต่พวกรุ่นพี่ ๆ เท่านั้น หมู่บ้านที่ข้าพเจ้าอยู่เจริญ
 กว่าหมู่บ้านแถบอื่น เพราะมีถนนตัดมายังหมู่บ้านและมีรถผ่านบ้าง
 แต่ก็อยู่ไกลจากบ้านข้าพเจ้า นาน ๆ สักครั้งข้าพเจ้าจึงจะไปที่ถนน
 เพื่อซื้อของ เพราะแถบนี้มีของขายอยู่บ้าง

วันนี้ก็เช่นกัน คุณแม่ให้ข้าพเจ้าไปซื้อของ ขณะที่ข้าพเจ้าเดินอยู่ข้างทางริมถนนนั้น ก็ได้ยินรถเบรคดังสนั่นหวั่นไหวและมีเสียงสุนัขร้องขึ้นอย่างเจ็บปวดเอ็ง! ร้องได้แค่นี้เสียงก็เงียบไป ข้าพเจ้าหันไปมองอย่างตกใจ ในใจคิดว่าคงเป็นนักขับรถที่เขาเรียกตีนผี ขับรถชนหมาตายมั้ง และก็เป็นอย่างที่คิดไว้ ภาพที่

ปรากฏแก่สายตาของข้าพเจ้าคือภาพสุนัข (คิดว่าเป็นสุนัขแม่ลูกอ่อนด้วย) นอนตายจมกองเลือดอยู่ รถคันนั้นเมื่อชนแล้วก็ขับทับร่างสุนัขตัวนั้นไปอย่างไม่แยแส และอีกสักครู่หนึ่ง ก็มีลูกหมาตัวหนึ่งคงยังไม่อดนม วิ่งเข้ามาดูดนมแม่หมาตัวนั้น เมื่อมันเห็นแม่มันนอนนิ่งเฉยไม่ไหวติง ก็เอางมูกุนแม่ พลังวิ่งไปรอบ ๆ ร่างแม่พลงส่งเสียงร้องอย่างน่าเวทนายิ่งนัก ข้าพเจ้าจึงอุ้มลูกสุนัข

กลับบ้านและขออนุญาตคุณแม่เลี้ยงไว้ ตอนแรกท่านยังไม่อนุญาต แต่พอข้าพเจ้าเล่าเรื่องของมันให้ฟัง ท่านก็ตกลง และตั้งชื่อมันว่า “มอม” เพราะตัวมันมอมแมมมากเวลาที่ข้าพเจ้าเอา

มันมา ข้าพเจ้าเลี้ยงมันอย่างทะนุถนอมตอนนี้ข้าพเจ้าไม่เหงาเหมือนเมื่อก่อนแล้ว

วันเวลาผ่านไปจากวันเป็นเดือนจากเดือนเลื่อนไปเป็นปี
เจ้ามอมอายุได้ 1 ปีแล้ว ตัวมันอ้วนกลมถึงแม้ว่ามันจะอ้วนมันก็
ว่องไวและฉลาดมาก

วันหนึ่งข้าพเจ้าเดินไปในป่ากับเจ้ามอมเพื่อไปเก็บฟืน หมู่
บ้านของเราถึงแม้จะเจริญกว่าหมู่บ้านอื่นในบางอย่าง แต่ก็ยังใช้
ฟืนเป็นเชื้อเพลิง คุณแม่ของข้าพเจ้าใช้ให้ข้าพเจ้าไปในป่าหาฟืน
3 วันครั้ง วันนี้ก็เช่นกันข้าพเจ้าก็ไปหาฟืนตามปกติ โดยมีเจ้า
มอมนำหน้าไปก่อน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเพลิดเพลินกับธรรมชาติ
ทิวทัศน์อันงดงามของป่าอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงโอดมอมเห่าขึ้น ข้าพ-
เจ้ารีบวิ่งไปยังเสียงนั้นทันทีแล้วก็ตกใจอย่างมากยืนตะลึงอยู่กับที่
เพราะที่ห่างกับข้าพเจ้าเพียงไม่กี่ก้าวมีงูเห่าขนาดใหญ่กำลังแผ่แม่
เบี้ยและเจ้ามอมก็เห่าอยู่ข้าง ๆ ข้าพเจ้า เพราะมันคงตกใจที่เห็น
งูใหญ่ขนาดนี้ ข้าพเจ้าก็ยืนตะลึงทำอะไรไม่ถูก และงูเห่าตัวนั้น
ก็ทำท่าจะฉกกัดข้าพเจ้า ทันใด

นั้นเจ้ามอมเข้าไปต่อสู้กับงูตัว
นั้น ข้าพเจ้าปิดตาด้วยความหวาด
เสียวไม่กล้าดู พลังเรียกโอดมอม
ไว้ด้วยกลัวมันจะโดนงูเห่าตัวนั้น
กัดตาย “มอม อย่า...อย่า กลับมา” แต่มันก็ไม่ยอมกลับมา ยังคง
ต่อสู้ต่อไป อีกสักครู่เสียงของการต่อสู้ก็เงียบลง ข้าพเจ้าจึงค่อย ๆ
เปิดตาขึ้น และในใจคิดว่า “เจ้ามอมคงโดนงูกัดตายซะแล้ว” แต่
พอเปิดตาขึ้น ข้าพเจ้าก็ขี้ตาช้ำแล้วซ้ำอีกหลาย ๆ ครั้ง คิดว่า

ตาผัดไป เพราะภาพที่ปรากฏแก่สายตาของข้าพเจ้า คือ ภาพงูเห่าตัวนั้น นอนตายอยู่เลือดเต็มไปหมดและข้างศพงูเห่านั้นก็มีย่อมมนอนกระดิกหางจ้องมองข้าพเจ้าอยู่ คล้ายกับจะถามว่า “ผมเก่งไหมครับ” แล้วมันก็วิ่งมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังคงนึกว่าตัวเองตาผัด พอมันวิ่งมาถึง ข้าพเจ้าก็กอดมันไว้ด้วยความรัก จึงรู้แน่ๆว่าตัวเองไม่ได้ตาผัดไป ข้าพเจ้ากอดมันและพูดว่า “มอม เจ้าช่วยชีวิตฉันไว้ให้รอดพ้นจากงูเห่าตัวนี้ ไม่งั้นฉันคงโดนงูกัดตายแน่ เจ้าเก่งมากจริงๆ” และข้าพเจ้าก็วิ่งแข่งกับมันกลับบ้าน

เมื่อถึงบ้าน ข้าพเจ้าก็เล่าเรื่องนี้ให้คุณพ่อคุณแม่ฟัง คุณพ่อพูดว่า “ที่หมู่บ้านเราไม่เคยมีงูใหญ่เลยมีก็แต่งูขนาดเล็กๆ เท่านั้น มันคงหลงมาจากที่อื่น แล้วเจ้ามอมไปเห่ามันเข้ามันเลยยิงตกใจใหญ่ ตอนนั้นมันอาจจะกัดใครต่อใครได้ง่าย ถ้าไม่ได้เจ้ามอมลูกคงเสร็จมันแน่” พ่อพูดจบก็ลูบหัวเจ้ามอมเบาๆ แล้วพูดว่า “ต่อไปนี้ ลูกมีน้องอีกคนแล้วนะ” ผมทำหน้างงแล้วบอกว่า “คุณแม่จะมีน้องหรือครับ” พ่อบอกว่า “เปล่าหรอก พ่อจะให้เจ้ามอมเป็นลูกพ่ออีกคน” พ่อพ่อพูดจบข้าพเจ้าก็ไชโยขึ้นแล้วพูดกับเจ้ามอมว่า “ไปฉลองกันเถิดน้องมอม” และก็วิ่งไปในตลาดกับเจ้ามอม

หลายวันต่อมา ในคืนวันหนึ่ง ขณะที่เรากำลังนอนหลับ

สบาย ก็ต้องตกใจตื่น เพราะได้ยินเสียงเจ้ามอมซึ่งนอนอยู่ข้าง ๆ ข้าพเจ้าเห่าขึ้นแต่เสียงไม่ดังนัก เมื่อมันเห็นข้าพเจ้าตื่นก็รีบวิ่งไปที่ประตู แล้วตะกุกตะก่ายอยู่ที่หน้าประตูคล้ายจะบอกว่า “มันอยาก จะลงไปข้างล่าง” ข้าพเจ้าเลยปลุกคุณพ่อแล้วบอกว่า “คุณพ่อ คว้าเจ้ามอมไปเห็นอะไรไม่รู้ตะกุกตะก่ายประตูใหญ่เลย” คุณพ่อ บอกให้ผมไปเอาไฟฉายมาให้ และท่านก็หยิบปืนใต้หมอนมาถือไว้ และพูดกับข้าพเจ้า “พ่อก็ได้ยินเสียงประหลาด ๆ ข้างล่างนาน แล้ว ไป...ลงไปดูกันดีกว่าว่ามีอะไรอยู่ข้างล่าง” แล้วคุณพ่อก็ เปิดประตูลงไปชั้นล่างกับข้าพเจ้าโดยมีเจ้ามอมตามไปด้วย พอ ถึงชั้นล่าง ข้าพเจ้ามองเห็นโจร 2 คนกำลังค้นลิ้นชักอยู่ พอมัน เห็นข้าพเจ้ามันก็เอามิดжіที่คอข้าพเจ้าและบอกกับพ่อซึ่งเพิ่งลงมา ที่หลังว่า “ทิ้งอาวุธนะ ไม่งั้นลูกแกตาย” พ่อกลัวข้าพเจ้าจะโดน เจ้าหวัชโหม่นี่ฆ่าเลยทิ้งปืนที่เอาลงมาด้วยไว้บนพื้น พอมันเห็น พ่อทิ้งปืน มันก็ปล่อยตัวข้าพเจ้าแล้วบังคับให้ไปรวมกันอยู่มุมห้อง

ทันใดนั้น ไอ้มอมก็กระโดดเข้าจับข้อมือขโมยคนนั้น มันจึงปล่อย
มีดหลุดมือ พอได้โอกาสก็เลยรีบตะครุบเอาเป็นที่ทิ้งไว้ แล้วชูไอ้
ขโมยอีกคนที่กำลังยืนงงให้ไปยืนกับข้าพเจ้า แล้วมัดไว้ “ขโมย
อะไรกันช่างไม่ระวังเสียเลย ตอนที่ไอ้มอมมัดข้อมืออีกคนหนึ่ง
รีบหนีบปืนของพ่อมาไว้ก็ได้” ข้าพเจ้านึกอยู่ในใจขณะที่มัดเจ้า
ขโมยอยู่ “มอม..หยุดเถอะปล่อยมันได้แล้ว” พ่อบอกเจ้ามอม
และเจ้ามอมก็ปล่อยข้อมือเจ้าคนนั้น ปรากฏว่ามีเลือดทะลักออก
มาตามรอยเขี้ยวสักครู่เลือดก็หยุด ข้าพเจ้าเห็นมันจึงอ้อม
อย่างอาฆาตเคียดแค้นจนข้าพเจ้ากลัวแทนเจ้ามอม “ป้อมเอาเชือก
มัดไอ้คนนี้ไว้” เสียงพ่อสั่ง พอข้าพเจ้าจะเข้าไปมัดเจ้าขโมยคน
นั้นก็พลั้กข้าพเจ้าออกห่างแล้ววิ่งหนีออกทางประตูที่มันมัดไว้ คุณ
พ่อของข้าพเจ้าหันมามองข้าพเจ้าแล้วพูดว่า “ลูกคอยดูเจ้าอีกคน
นั้นไว้ เดี่ยวพ่อมา” แล้วคุณพ่อก็วิ่งตามเจ้าขโมยคนนั้นไป ข้าพ-
เจ้าวิ่งไปดูที่หน้าต่างเห็นคุณพ่อยืนอยู่ในบริเวณบ้าน ส่วนเจ้าขโมย
นั้นกำลังวิ่งห่างจากรั้วบ้านไม่เท่าไร แล้วคุณพ่อก็ยิงปืนขึ้นฟ้า 1
นัด แต่แทนที่มันจะกลั้กกลับวิ่งเร็วขึ้นอีก คุณพ่อของข้าพเจ้าเลย
วิ่งตามมันต่อไป “โอ๊ย กลัวแล้วจำไม่คิดหนีแล้ว” เสียงของโจร
ที่โดนมัดดังขึ้น ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่าคุณพ่อสั่งให้คุมขโมยไว้ จึง
รีบหันมาดูก็เห็นมอมกำลังกักต่อน่องขโมยนั้นอยู่หน้าประตู จึงเดา

เหตุการณ์ออกันที่ว่า ตอนที่
ข้าพเจ้าคุณพ่อไล่จับคนร้ายที่
หน้าตานั้น เจ้าขโมยคนนี้คงจะ
คิดหนี แต่ยังไม่ทันหนีก็โดนเจ้า
มอมก๊ัดซะก่อน เลยหมดท่าอยู่
หน้าประตูนั่นเอง แล้วข้าพเจ้า

จึงสั่งเจ้ามอมปล่อยแล้วพามันมาที่เดิม พอตีคุณพ่อมาถึงข้าพเจ้า
ไม่เห็นมีขโมยมาด้วยจึงถามว่า “คุณพ่อจับมันไม่ได้หรือครับ”
คุณพ่อไม่ตอบแต่พยักหน้า แล้วพูดว่า “มันหนีไปในป่า พ่อเลย
ไม่ตามมันเข้าไป เพราะเราไม่ชำนาญภูมิประเทศดีเท่ามัน เดี่ยว
จะหลงป่าเปล่า ๆ” ข้าพเจ้าคิดว่า “เราคงชำนาญป่ากว่าพ่อเพราะ
เราไปยิงนกกับเจ้ามอมบ่อยแล้วถึงหลงก็ไม่กลัวเจ้ามอมจำทางได้”
“เดี๋ยวพ่อจะไปบ้านลุงกำนัน เอาเจ้าคนนี้นำให้ลุงกำนันจัดการ”
พ่อพูดขึ้น แล้วพ่อก็ให้ข้าพเจ้าอยู่บ้านกับมอมและคุณแม่ซึ่งเพิ่ง
ตื่นตอนที่เสียงปืนดังขึ้น “เพิ่งดีเสียว่าเท่านั้นเองลูกไปนอนกัน
เถอะ” คุณแม่พูดพร้อมกับหัว “แล้วใครจะเฝ้าระวังประตูที่ถูก
จับนี้เล่าครับ” คุณแม่ตอบว่า “ก็ให้ไอ้มอมมันเฝ้าไว้ก็ได้” แล้ว
ข้าพเจ้ากับคุณแม่ก็ขึ้นไปนอนต่อ อีก 2-3 วันต่อมาเราก็ซ่อมประตู
เสร็จเรียบร้อยแล้ว

เข้าวันนี้ ท่านผู้อ่านคงแปลกใจนะครับที่เห็นข้าพเจ้ามานั่ง
อยู่ที่ชั้นบันไดตั้งแต่เช้า ข้าพเจ้ามานั่งคอยน้องมอม มันหายไป
190

ตั้งแต่ตี 5 แล้ว เวลานี้ตั้ง 6 โมงครึ่งแล้วมันยังไม่มาที่จริงมันหายไปอย่างงี้ทุก ๆ เช้ามันหายไปประมาณครึ่งชั่วโมงทุกวัน ข้าพเจ้าเคยแอบสะกดรอยตามมันไปครั้งหนึ่งเห็นมันไปในป่าแล้วก็ปล่อยอุจจาระที่ป่านั้น วันนี้ข้าพเจ้าลองตามมันไปที่นั่นแต่ไม่พบมันเลย ข้าพเจ้าเลยขออนุญาตคุณพ่อคุณแม่ลองไปตามหาในตลาด แต่ก็ยังไม่พบมันแม่ค้าบอกว่า “เห็นมันมาที่นี่เมื่อตอนตี 5 กว่า ๆ” ขณะที่ข้าพเจ้าเดินตามหา มันอยู่นั้น ก็มีรุ่นพี่คนหนึ่งมาบอกว่า “น้อง ๆ หมาของน้องตายอยู่ริมถนนโน่นแน่ะโดนตีหัวตาย” พุดแล้วก็เดินหนีไป ข้าพเจ้ารีบไปยังที่ ๆ เขาบอกและก็เห็นคนกำลังมุงดูอะไรกันอยู่จึงเข้าไปดูบ้าง แต่พอเห็นสิ่งที่เขายืนมุงดูก็แทบสิ้นสติเพราะภาพที่เขา มุงดูคือ ภาพเจ้ามอมนอนตายอยู่ที่รอยถูกแทงหลายแห่ง และ

มีรอยโดนตีหัวด้วยเลือดเต็มตัวเลย ข้าพเจ้าวิ่งไปกอดร่างอันไร้วิญญาณนั้น แล้วร้องไห้โฮปากก็รำพึงรำพันว่า “โธ่เจ้ามอมคนที่ฆ่าเจ้ามันใจชั่วร้ายยิ่งกว่าสัตว์เสียอีกฆ่าได้แม้กระทั่งหมาที่ดี

อย่างเจ้า” ในใจคิดว่า “คงเป็นไอ้ขโมยคนนั้นแน่ ขอให้มันตายอย่างทรมานยิ่งกว่าเจ้า” พอตีคุณพ่อคุณแม่ตื่นมาดู คงมีคนไปบอก คุณแม่ถึงกับร้องไห้เมื่อเห็นศพ คุณพ่อกอดข้าพเจ้ากับคุณแม่ไว้คนละข้างแล้วปลอบใจว่า “อย่าร้องไห้ไปเลย บุญของมันคงสร้างไว้แค่นี้ ໂห่ ! มอมไม่น่าตายเลย” แล้วคุณพ่อก็ปล่อยมือที่กอดข้าพเจ้าและคุณแม่ออก อัมศพเจ้ามอมกลับบ้าน แล้ว

พูดกับข้าพเจ้าขณะที่เดินกลับบ้านว่า “ถ้าลูกอยากได้เพื่อนเล่นตัวใหม่พ่อจะไปในเมืองซื้อให้” “ไม่ละครับ ผมจะไม่เลี้ยงหมาอีกแล้ว จะหาหมาที่ไหนดีเท่ากับไอ้มอมไม่ได้หรอกครับ ໂห่ ! มอมเพื่อนยาก ชีวิตแกช่างอาภัพจริง ขอให้ไปสู่สุคติเถิดเจ้ามอม”

จิ้งจอกผจญ ภัย

ด.ช. อิศรางค์ นุชประยูร เขียนเรื่อง

ด.ช. ปณิกพงษ์ จันทระเขตต์ เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในป่าแห่งหนึ่ง ป่านี้ยังไม่เป็นป่าสงวน ป่าแห่งนี้มีสัตว์อาศัยอยู่มากมายหลายชนิด ทั้งสัตว์ใหญ่ สัตว์เล็ก สัตว์ดุร้าย สัตว์ที่กินเนื้อ และพืชเป็นอาหาร ในป่าแห่งนี้มีลำธารซึ่งสัตว์ชอบมากินน้ำเสมอ ทั้งมีดินโป่งให้สัตว์กินด้วย ตามธรรมชาติสัตว์ใหญ่อย่อมกินสัตว์เล็กเสมอ จึงมีเสืออาศัยอยู่บริเวณที่มีดินโป่ง เสือตัวนี้เป็นเสือโคร่ง มันจะโผล่หน้าออกมาหาเหยื่อถ้ามันหิว แต่ถ้ามันไม่หิวแม้จะผ่านไปหน้ามันจะไม่สนใจเลย ฉะนั้น สัตว์ที่

มากินน้ำหรือดินโป่งบริเวณนี้ต้องระวังตัวดี ๆ

ยังมีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งที่แสนฉลาดและมีไหวพริบมาก มันเคยออกไปขโมยไก่ในหมู่บ้านมาากินครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อเดือนก่อน และเป็นครั้งแรกที่ชาวบ้านถูกสัตว์ขโมยไก่ แต่ชาวบ้านคิดว่ามีผู้ร้ายมาขโมยไป คราวนี้สุนัขจิ้งจอกก็ขโมยมาได้อีก เสือโคร่งเห็นสุนัขจิ้งจอกได้ไก่มา จึงถามว่า “เจ้าคาบไก่มาจากไหน” สุนัขจิ้งจอกตอบว่า “คาบมาจากหมู่บ้าน” เสือถามว่า “แล้วชาวบ้านเขาไม่รู้ตัวหรือ” สุนัขจิ้งจอกตอบว่า “เราเข้าไปในหมู่บ้านตอนกลางคืน ขณะที่ชาวบ้านหลับอยู่” เสือก็คิดว่าเราก็ฉลาดทำไมจะทำอย่างสุนัขจิ้งจอกไม่ได้

คืนต่อมาเสือจึงคิดจะขโมยไก่อย่างสุนัขจึงจอกบ้าง มันจึงย่องเข้าไปในหมู่บ้าน ขณะนั้นชาวบ้านกำลังคอยเฝ้าจับขโมยอยู่ เมื่อชาวบ้านได้ยินเสียงไก่ร้องในเล้า ชาวบ้านจึงหยิบปืนและยิงไปที่เสือ เสือถูกยิงตายคาที่ ชาวบ้านจึงคิดว่าเสือเป็นตัวที่มาขโมยไก่ เขาจึงจัดการฉลองกันและพูดว่า “ต่อไปนี้ไก่จะไม่ถูกขโมยอีกต่อไปแล้ว”

สุนัขจึงจอกรู้เรื่องเสือถูกยิงแล้ว มันก็ไม่คิดจะขโมยไก่อีก หลังจากฤดูหนาวผ่านพ้นไป มันจึงเริ่มขโมยอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมันขโมยมาได้แล้ว ชาวบ้านก็สงสัยจึงจัดยามให้เฝ้าดูไก่ที่เล้าไก่ทุกคืน จนกระทั่งสุนัขจอกเข้ามาขโมยไก่อีกครั้งหนึ่ง คนที่เฝ้าดูอยู่那儿ก็เรียกพรรคพวกให้มายิงสุนัขจอก เมื่อสุนัขจอกรู้ว่ามีคนแอบอยู่มันจึงรีบคาบไก่แล้ววิ่งหนีเข้าป่าไป ทำให้ชาวบ้านต้องตามล่ามัน

สุนัขจึงจอกว้างอย่างรวดเร็วที่สุดในชีวิต ครั้นเห็นว่าชาวบ้านตามมาไม่ทันแล้ว มันจึงชะลอฝีเท้าแล้วเข้าไปแอบอยู่ในถ้ำ ฝ่ายชาวบ้านเมื่อตามล่าไม่ได้ ก็พากันกลับบ้านไป

หลายปีต่อมามีคนจากในเมืองเข้ามาล่าสัตว์ พวกเขาชอบล่าเนื้อสมัน เนื้อทราย เก้ง กวาง ละอง ละมั่ง ทำให้สัตว์ป่าเหล่านี้มาปรับทุกข์กันบ่อย ๆ คนพวก

นี้ชอบมาทำห้างบนต้นไม้บริเวณดินโป่งและลำธาร ซึ่งมีสัตว์ป่ามากินน้ำบ่อย ๆ ทำให้สัตว์เดือดร้อนมาก คนจากในเมืองชักชวนพวกของเขามายิงนก ล่าสัตว์ป่า เอาเนื้อไปกิน และหนังไปทำพรหมไปขาย ได้ราคาดี ถ้าเป็นกวางก็นำเขาของมันไปทำเครื่องประดับได้ ทำให้มีคนล่าสัตว์มากขึ้นเรื่อย ๆ สัตว์ป่าก็ได้รับความเดือดร้อนมาก

สุนัขจิ้งจอกเกลียดคนมาก มันอยากช่วยพวกสัตว์ป่าด้วยกัน ดังนั้นถ้ามันเห็นคน มันจะทำให้เสียงให้สัตว์บริเวณนั้นรู้ตัวและหนีไปทันที คนจึงพยายามจะยิงสุนัขจิ้งจอก แต่มันก็รอดไปได้ทุกครั้ง ทำให้นักล่าสัตว์ตั้งรางวัลว่า ถ้าใครล่าสุนัขจิ้งจอกตัวนี้ได้ จะให้เงินจำนวนมาก เพราะหนังของสุนัขจิ้งจอกสวยงามทำพรมได้สวย ขายได้ราคาดี เมื่อสุนัขจิ้งจอกรู้ตัวว่า คนต้องการตัวมัน มันจึงเก็บตัวเงียบ

เมื่อคนนิยมการล่าสัตว์มาก ๆ เข้า สัตว์พวกแก้ง กวาง จึงได้อพยพจากด้านเหนือของป่ามาสู่ด้านใต้ของป่า เหตุที่อพยพก็เพราะว่า ทนการรุกรานของมนุษย์ไม่ไหว แก้งกวางได้อพยพผ่านหน้าถ้ำของสุนัขจิ้งจอก ทำให้มันแปลกใจมาก มันถามฝูงกวางว่า “พวกเจ้าทำอะไรกัน” ฝูงกวางตอบว่า “เรากำลังอพยพไปสู่ด้านใต้ของป่า” สุนัขจิ้งจอกจึงถามว่า “เหตุใดจึงอพยพกันไปหมด” ฝูงกวางตอบว่า “เราอพยพเพราะทนการรุกรานของมนุษย์ไม่ไหว เขายิงเราทุกวัน ๆ ถ้าเราไม่อพยพเราก็จะสูญพันธุ์ในไม่ช้า” เมื่อฝูงกวางผ่านไปแล้ว สุนัขจิ้งจอกจึงเฝ้าอย่างเงียบกริบออกมาจากถ้ำ เพื่อดูว่ามีคนมาล่าสัตว์มากแค่ไหน ขณะที่มันเดิน มันก็ได้ยินเสียงดังกระหึ่ม มันสงสัยมากเพราะไม่เคยได้ยินเสียงนี้มาก่อนเลย แต่มันยังมีกลิ่นเหม็นน้ำมัน

ด้วย มันจึงปีนขึ้นภูเขาสูง และมองลงไปก็เห็นรถจี๊ปคันใหญ่กำลัง
เล่นตรงมา มีคน 5 คนในรถ รถจี๊ปเล่นมาอย่างเร็ว ทันใดนั้น
มันได้ยินเสียง เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ เปรี๊ยะ สัตว์จำนวนมากได้ล้มตาย
ลง จากน้ำมือของนักล่าสัตว์

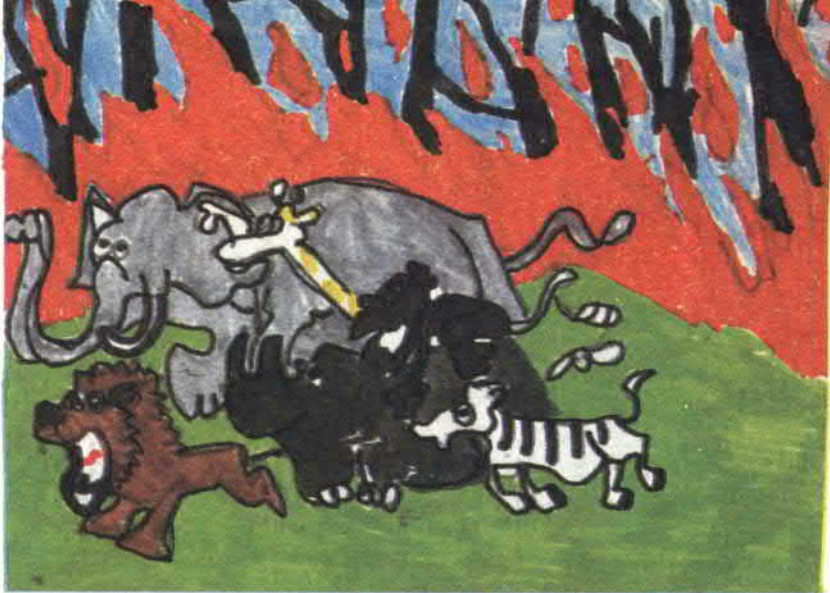
เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นทำให้สัตว์ป่าทั้งหลายเตรียมการ
อพยพกันมากขึ้น

วันหนึ่ง หลังจากที่คณะล่าสัตว์ได้กลับไปแล้ว ก็เกิดมีพายุ

ใหญ่ขึ้น ทำให้เกิดไฟไหม้ป่าขึ้น เหตุที่เกิดนี้อาจเป็นเพราะว่า
คณะล่าสัตว์ที่มาตั้งแคมป์ไม่ได้ดับไฟ หรืออาจเกิดจากต้นไม้ใน
ป่าเสียดสีกันก็ได้ ไฟป่าได้ลุกลามขึ้นอย่างรวดเร็ว จนมาถึงหน้า
ถ้ำที่สุนัขจิ้งจอกอยู่ มันจึงรีบวิ่งไปที่ลำธารกระโดดน้ำและว่าย
ข้ามลำธารไปอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งเป็นป่าทางใต้ที่สัตว์อื่น ๆ อพยพไป
อยู่

ผลของไฟไหม้ป่าครั้งนี้ทำความเสียหายให้แก่ป่าทางเหนือ

ทั้งหมด เป็นผลให้เจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองเข้าไปสำรวจป่าพบว่า
สัตว์ป่าถูกทำลายลงเป็นอันมาก ทางราชการจึงกำหนดให้สงวน
พันธุ์สัตว์ในป่าแห่งนี้ขึ้น และไม่ให้คนเข้าไปล่าสัตว์ตามอำเภอใจ
และให้มีการปลูกต้นไม้ใหญ่ขึ้นด้วย ป่าแห่งนี้จึงได้ชื่อว่าเป็นป่า
สงวน เพื่ออนุรักษ์ชีวิตสัตว์ป่าไว้ นอกจากนี้ยังจัดเจ้าหน้าที่ขึ้น
คุ้มครองสัตว์ป่าอีกด้วย

ในปีต่อ ๆ มาต้นไม้ในป่าเติบโตขึ้น สัตว์ป่าก็มาอยู่อาศัย
ตามเดิม เจ้าหน้าที่จึงจกตัวนั้นก็เข้ามาอยู่ได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะ
โดนตามล่าอีก

ด.ช. ธิติสวัสดิ์ นาคสวัสดิ์ เขียนเรื่อง

ด.ช. ปกรณ์ รุจิวัตร เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนประถมศึกษาธนาวิทยาลัษครินทร์นครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร

ในเวลาเช้ามีวันหนึ่ง ณ ชายทะเล แสงแดดส่องเป็นสายจากท้องฟ้า ทะเลเป็นคลื่นสวยงาม ความมืดเริ่มหายไป ความสว่างเข้ามาแทนที่ ทำให้ชายหาดเป็นสีทองเล็กน้อย ลมทะเลพัดมาเอื่อย ๆ กำลังเย็นสบายต้นมะพร้าวไหวไปมา เหมือนคนกำลังโยกตัวไปมาช้า ๆ อย่างสบายอารมณ์

ทางด้านตรงกันข้ามกับทะเลอันกว้างใหญ่ ปรากฏร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งเดินผิวปากช้า ๆ เขาสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดเต็มที่ มองไปทางทะเลอย่างใช้ความคิด

“เฮ้ อีนี้ ทูย เป็นยังงิไม่ได้เจอกันนาน”

“อ้าว แซะรี นึกว่า ตายไปนานแล้ว”

“แกยังไม่ทิ้งนิสัยเที่ยวเจริญพรคนอื่นอีกรี” บังแซะซึ่งมีชื่อเต็มว่าบังแซะ กุมาร ร้ายัล ซาหฺส กินนาบี สอด

“นั่นมันเรื่องของฉัน ว่าแต่แกพาพวกเรามารีเปล่า” ทูยตัดบทอย่างรำคาญ

บังแซะรีบกล่าวตอบว่า “จ้านมากับแซมชัน และก็เจ้าได้เหลียง”

“แซมมันประดิษฐ์เครื่องมือใหม่อีก ถ้าทดลองแล้วสำเร็จละก็แกเอ๋ย”

“มันเลยรีบชวนจ้านมากับได้เหลียงงิละ” “แกก็รู้่นำได้เหลียงมันขึ้นเหนียวบรม ถ้าสิ่งประดิษฐ์ของแซมมันไม่แนจริง มันจะยอมมารี”

บังแซะแกคุยได้ที่เลยไม่ยอมปล่อยโอกาสให้เสียไปโดย

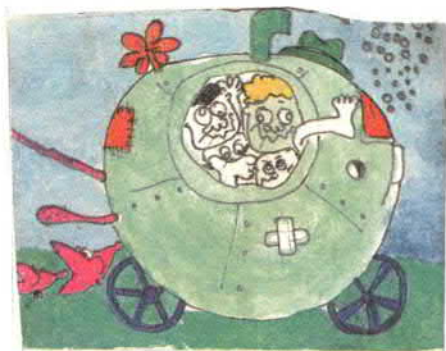

คนอื่นเข้ามาขัด

“แกคงอยากรู้ว่าเจ้าแซมมันประดิษฐ์อะไร” “เออ ฉัน...”
ทุยริบทุดบ้างแต่ถูกขัดอีก “ยังจำนยังไม่บอก เอาไว้ให้ อุบ...ปูบ
...ปุม ปุม” บังแซะฝอยจัดจนไม่รู้หน้าทะเลขึ้นเมื่อไร น้ำเลยขึ้น
มาจนสูงถึงอก คลื่นก็ซัดน้ำเข้าปาก ทั้ง 2 คน

บ่ายวันนั้น ได้มีการทดลองสำคัญระดับ(โรค)โลก เพราะ
ไทย (ที่จริงก็ไม่ใช่ไทยล้วนอีกนะแหละ) ได้สร้างเรือดำน้ำพลัง
คน (ถีบ) ลำแรกคือใช้พลังคนถีบบ่นให้เครื่องเดิน ภายในเรือ
มีคนอยู่ 4 คน อัดแน่นกว่าปลากระป๋อง

เมื่อเรือดำน้ำลงสู่น้ำ มันก็ทำท่าที่จะดำไม่ไพล่ คือ เรือ
ร่ว หลังจากจัดการกับรัวร์ด้วยการใช้สก็อตเทป ปิดรัวร์ จากนั้น
แซมก็จัดการปั่นพลังงานให้เรือดำลงได้น้ำ ลงไปได้ประมาณ
500 ฟุตครึ่ง ก็เจอกับสัตว์ยักษ์ คือ เจ้าปลาหมึกยักษ์ มันตรง

เข้ามาเอาหนวดอันใหญ่โตของมันรัดเรืออย่างเหนียวแน่น ทำให้บังเกิดผลคือ เรือที่ทำด้วยกระป๋อง บุบไป 3 นิ้ว กับอีก 1 ซม. ครึ่ง

เจ้าแซมเห็นท่าไม่ดี จึงปล่อยหมึกพรางตาขนาดหมึกของปลาหมึกยักษ์เลย ทำให้รอดมาได้อย่างหวุดหวิดขนาดเส้นยาเหลืองผสมทิงเจอร์ผ้า 8 ครั้ง

หลังจากที่ได้ผจญภัยแบบเลือดท่วมตาตุ่มแล้ว แซมจึงได้บังคับให้เรือลอยขึ้นเหนือผิวน้ำ ยังไม่ได้ตั้งตัวก็ถูกถล่ม อี้...อี้... บรีม...ซ่า

ด้วยลูกระเบิด RXYZ 3 ของฝ่ายญี่ปุ่นโจมตีเนื่องจากขณะหนีปลาหมึกยักษ์ได้ล่องลำนำหน้าญี่ปุ่นมันใช้โซนาจับเคลื่อนไหวได้จึงตั้งระเบิดยิงจรวดมาถล่มดังกล่าว เรือของพระเอกเราไม่ได้ตั้งตัวจึงโดนจรวดลูกแรกอย่างจัง เป็นผลให้กระป๋องที่บุดอยู่ก่อนยิงและเข้าไปอีก เจ้าทุยสะตั้งต้นสุดตัวทำให้มือไปกดปุ่มธงขาวซึ่งเก็บไว้ตอนฉุกเฉินชักขึ้นเสาทันที จึงถูกญี่ปุ่นจับไปเป็นเชลย

ส่วนใต้เหลี่ยม ซึ่งเพื่อนไล่ให้ไปอยู่ในห้องเก็บของเพราะทำอะไร
ไม่เป็นได้ยินเสียงเพื่อนร้องจึงโผล่หน้าออกไปดูพบเพื่อนถูกจับ
ไปจะออกไปก็ไม่ได้ จึงกระโดดน้ำหนีไปทั้ง ๆ ที่ใจยังกังวลเป็น
ห่วงเพื่อนอยู่

3 สหายจึงถูกญี่ปุ่นจับขังไว้ในคุกซี่ไก่มีด ๆ มีกลิ่นซี่ไก่หอม ๆ

ไว้ให้ดื่มเล่นอดข้าวอดน้ำอยู่ 3 วัน ฝ่ายเจ้าแะะบ่นมากที่สุดเพราะ
มันเคยได้กินอาหารดี ๆ ทุกมื้อ

ฝ่ายใต้เหลือยงไม่ทิ้งเพื่อน คอยเวลาที่จะมาช่วยเหลือเสมอ
คืนหนึ่งยามเผลอหลับใต้เหลือยงจึงแอบมาช่วยเพื่อนได้สำเร็จ ทั้ง
3 คนรีบลงเรือ ใต้เหลือยงเห็นเพื่อนลงเรือแล้วตัวเองก็วิ่งตามแต่
สะดุดขาตัวเองล้มลง ยามสะดุ้งตื่นหียบป็นขึ้นมาสาดกระสุนใส่
ใต้เหลือยงหลบได้รับบอกให้เพื่อนหนี ตัวเองวิ่ง ๆ ๆ วิ่ง ๆ ๆ ไป
จนสุดหน้าผาเขาหลับตานึกถึงเพื่อนเขา 3 คนคงไปดีแล้ว ทันใด
นั้น เปรี๊ยะ ๆ ๆ เขาไม่ร้องสักคำ เขาเป็นลูกผู้ชายจริง ๆ

ส่วน 3 สหายเห็นเพื่อนประสบเคราะห์กรรมเช่นนั้นน้ำตา
แห่งความเศร้าสลดก็หยดย้อยออกมาจากเบ้าตาของทุกคน เปรี๊ยะ
ๆ ๆ ๆ โอ้ย !! บังแะะถูกยิงเข้าไปที่โคนขา “พวกญี่ปุ่นโง่เขลาอีก
แล้ว” แะะม ดิดเครื่องออกเรือของพวกญี่ปุ่นขับตรงไปยังไทย

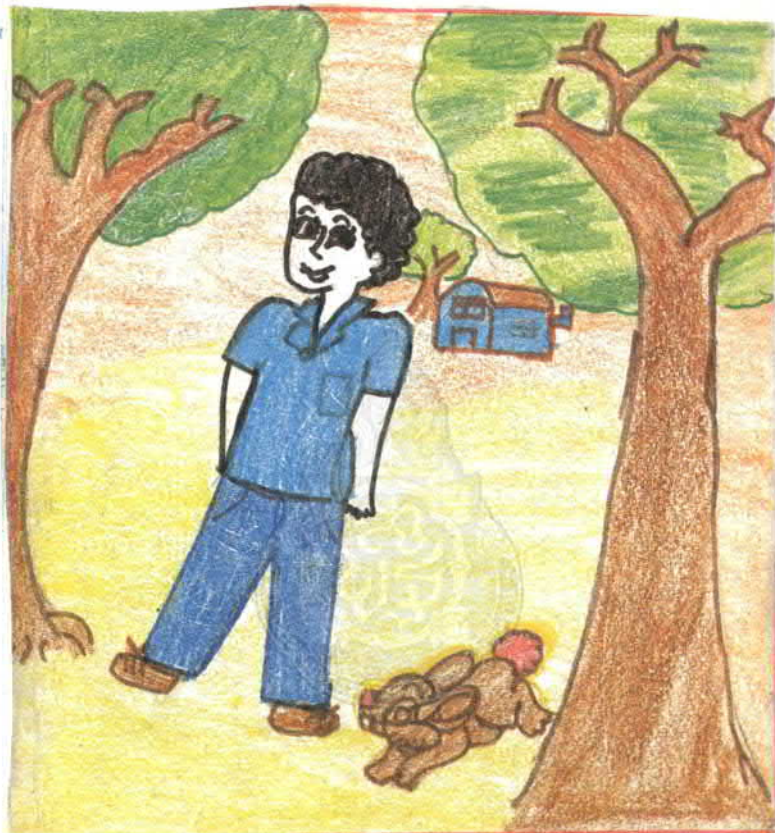

ทันที ระหว่างที่ขับไปเจอปลาหมึกตัวที่เจอคราวก่อน ทูยรีบล่อ
ไปทางเรือญี่ปุ่นมันรัดเรือญี่ปุ่นจนเรือย่นและแหลกไปทั้งลำเรือ
ในเวลานั้นเย็นจนค่ำ ความสว่างเริ่มหายไป แซมพูดอย่าง
เข้มแข็งแต่เบา ๆ ว่า “โอล้างแค้นให้ยูแล้วไอ้เพื่อนยากไม่เสียแรง
หรอก”

หนูน้อยผจญภัย

ด.ญ. นภวรรณ ชูนาค เขียนเรื่อง

ด.ญ. นිරมล เขมพิมุข เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนอนุบาลวัดปรีนาท

ณ ชายป่าแห่งหนึ่งมีบ้าน ชื่อ
บ้านจจา บ้านนี้มีฐานะปานกลาง
มีพ่อบ้านชื่อนายจอห์น มีอาชีพ
ทำไร่ มีภรรยาชื่อ นางแมรี มี
อาชีพทอผ้าส่งขาย มีบุตรชายชื่อ
ทอม

บุตรชาย ของนายจอห์น คนนี้ ชนมาก ชอบหนีไปเที่ยว
อยู่บ่อย ๆ วันหนึ่ง ทอมนึกอยากไปเที่ยวป่าไวด์ จึงแอบหนี
จากบ้านไปโดยไม่มีใครรู้

ครั้นเดินเที่ยวไปลึกเข้า ก็
พบบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านสี่
เหลี่ยม หลังคาสีโกโก้ และตอน
นั้นเป็นเวลาเย็นมากแล้วด้วย
กล่าวถึงทางบ้านของทอม แม่

ของทอมเฝ้ารอการกลับของลูกชายด้วยความเป็นห่วง นางก็เลย
ร้องให้ด้วยความกลัวว่าลูกชายของนางจะต้องเสียชีวิตอยู่ในป่า

ฝ่ายทอมจึงเข้าไปในบ้านเล็ก ๆ หลังจากนั้น ทอมได้เจอหญิงแก่คน
หนึ่งแต่งตัวน่ากลัว ใส่เสื้อผ้าสีดำ ๆ มีหน้าตาดู ๆ อย่างพิลึก
ทอมแอบมองด้วยความฉงน แล้วจึงเคาะประตูเรียกนางว่า “ยาย
จำเปิดประตูหน่อยซิจะขอฉันอาศัยอยู่ด้วยคนซิ” หญิงคนนั้น
จึงพูดด้วยน้ำเสียงอันดังว่า “เจ้าเป็นใคร มาจากไหน” ทอมจึงตอบ

ว่า “ข้าคือทอม มาจากดินแดนเวสต์ลีย์”

แล้วนางก็หัวเราะด้วยเสียงอันดังสนั่น ฮะ ๆ ๆ ๆ ๆ ทอมตกใจจึงวิ่งหนี แม่มดส่งเสียงอันแสนดังว่า “หยุด!” ทอมวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต แต่ต้องสะดุดกับพื้นกระดานซึ่งกระดกขึ้นมา แม่มดจึงหัวเราะอีกครั้งและพูดขึ้นว่า “เจ้าไม่มีทางหนีเข้าไปได้พ้นหรอกน่า อย่าคิดหนีเลย”

ทอม : “หนีได้หรือไม่ได้ ข้าก็ต้องพยายาม”

แม่มด : “ไปเข้ากรงซะดี ๆ พรุ่งนี้ข้าจะกินเจ้าเป็นอาหารชุบแป้ง”

ทอม : “แกนี่หรือว่าจะกินข้าได้”

แม่มด : “แล้วแกละนี่หรือว่าจะหนีข้าได้”

ทอม : “ก็ต้องพยายามนะซี”

แม่หมด : “เออพยายามไปเถอะ ไม่มีวันละ”

ทอมพูดกับตัวเองว่า โธเราจะทำอะไรกันดีนี่ พรุ่งนี้เราจะต้องเสียชีวิตให้ยายแม่หมดร้ายแล้ว

เอาละนี่ก็ออกแล้ว นั่นมีหน้าต่าง จัดการเลยเรา โชคดีนะเรามีมีดเหล็ก ฉับ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ เอาละหลุดแล้ว ต่อไปนี้ก็ปีนออกไปเลย ตายแล้ว นั่นหลุมพรางตกไปก็เสร็จนะซิ แต่เราต้องกระโดดไกล ๆ หน่อย ตั๊บ! (เสียงกระโดด) อ๊ยขาเกือบหักแน่ะ ดีใจจังเลยเรารอดตายแล้ว ทีนี้จะต้องไปจัดการกับนางแม่หมดใจร้ายซะหน่อยนั่นประตูเปิดอยู่

ทอม : “แม่หมดร้าย”

แม่หมด : “อ้อเจ้านั่นเองแหละ รอดมาได้ยังไงนะ”

ทอม : “ก็ใช้ความพยายามนะซิ”

แม่มด : “เจ้านี้เก่งจริง ๆ”

ทอม : “เออละทีนี่เจ้าต้องตายอย่าพูดมากเกินไป”

แม่มด : “เจ้าหรือจะสู้ข้าได้”

ว่าแล้วทอมก็หยิบไม้ตะพดที่อยู่ข้าง ๆ มาฟาดศีรษะแม่มดอย่างแรง แต่แม่มดก็ยังไม่ได้ตายแล้วแม่มดยังพูดขึ้นว่า “ถ้าแกฆ่าฉันได้ฉันจะยกสมบัติให้แก่ทั้งหมด”

ทอม : “ก็ได้อ” แล้วทอมก็หยิบมีดที่ตนใช้ตัดกรงออกมาแทงแม่มดตายคาที่ ก่อนตายยายแม่มดได้พูดว่า “ข้าแพ้แล้ว เจ้าจงไปเอาสมบัติของข้าที่ได้ถุนบ้าน จะมีอู่มงค์ วิธีเปิดประตู เจ้าจงพูดว่า บาบา อู อู จงเปิดประตู เตี้ยวนี่เถิดนา ขอให้เจ้าจงร่ำรวยเถิดนะ ข้าลาก่อนละ”

แล้วแม่มดก็สิ้นใจตาย ที่แท้แม่มดคนนั้นก็คือเทพธิดาซึ่ง
ถูกลงโทษ มาช่วยเหลือคนจนให้ร่ำรวยนั่นเอง

แล้วทอมก็จัดการขนสมบัติที่แม่มดให้กลับบ้านไปสร้าง
ฐานะให้ร่ำรวยอยู่ด้วยความผาสุกตลอดมา

เรื่องนี้มีคติ

“ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น”

ด.ช. จิรวัดน์ สวนมะลิ เขียนเรื่อง
 ด.ช. ชีรพงษ์ ทิพยกานนท์ เขียนภาพประกอบ
 โรงเรียนภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย

ครั้งหนึ่งยังมีครอบครัวหนึ่ง มีอยู่ 3 คน คือ พ่อแม่ และ ลูกชายคนหนึ่งชื่อโป้ง อาศัยอยู่ ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ เชียงเขา พ่อและแม่ของโป้งมีอาชีพ ตัดฟืน แล้วนำฟืนนั้นไปขายบ้าง ใช้เองบ้าง วันนี้ก็เช่นกันพ่อและ แม่ของโป้งกำลังออกเดินทาง เพื่อจะตัดฟืน

ในที่สุดเขาก็มาถึง แต่ตอนนี้พื้นหายากเหลือเกิน พ่อและแม่ของโป้งจึงเดินต่อไปเรื่อย ๆ จนล้าเข้าไปในเขตป่าของแม่มด พ่อและแม่ของโป้งที่กำลังเดินไปนั้นไม่รู้เรื่องเลย พ่อของโป้งได้เห็นสิ่งหนึ่งที่ประหลาดจึงบอกกับแม่ของโป้งว่า “นี่...ธอดู ต้นไม้ประหลาดที่อยู่ข้าง ๆ ต้นไทรนั่นสิ! มีสีแดงทั้งต้น เราลองไปดูกันเถอะ” ว่าแล้วพ่อและแม่ของโป้งก็ไปดูต้นไม้ประหลาด

เมื่อไปถึง พ่อของโป้งจึงพูดขึ้นว่า “โอโฮ! ทำไม่ถึงสวยงามอย่างนี้” ว่าแล้วพ่อของโป้งก็ลูบคลำผิวไม้ที่เรียบ และแล้วกิ่งไม้ก็เคลื่อนไหวราวกับมีชีวิต แล้วยืนกิ่งนั้นออกมาจับพ่อและแม่ของโป้ง พ่อและแม่ของโป้งตกใจมากจึงสลบไป

เมื่อพ่อและแม่ของโป้งฟื้นแล้ว เห็นว่าตนเองมาอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง และมองไปข้างหน้าก็เห็นหญิงสาวผู้หนึ่ง แต่งตัวดี พ่อและแม่ของโป้งก็มกราบลง แล้วพูดขึ้นว่า “ท่านเป็นคนช่วยชีวิตฉันไว้ใช่ไหม?” หญิงสาวตอบว่า “ใครบอกเจ้าละ ข้าไม่ได้ช่วยเจ้าสักหน่อย ข้าคือแม่มด ข้าอยู่ที่นี้ถึงพันปี แต่ข้ายังสาวสวย เพราะข้ากินผลของต้นไม้สีแดงที่มันจับเจ้าละ และข้าจะเอาเลือดของเจ้าไปรดต้นไม้ของข้าเพื่อจะให้มันออกผลให้ข้ากิน ฮิ! ฮิ! ฮิ!” พ่อและแม่ของโป้งได้อ้อนวอนว่า “ปล่อยข้าไปเถอะ ข้ายัง

มีลูกอีก 1 คนที่จะต้องเลี้ยงดู” แต่
แม่มดไม่ฟังเสียง พร้อมกับพูดว่า
“เจ้าจงเข้าไปอยู่ในกรงเดี่ยวนี้” พร้อม
กับชี้ไม้เท้าร่างของพ่อและแม่ของโป้ง
ก็หายไป

กล่าวถึงฝ่ายโป้งเห็นพ่อและแม่ยังไม่มาก็นั่งร้องไห้ จน
คำพ่อและแม่ของโป้งก็ยังไม่มา โป้งจึงหยิบดาบเพื่อจะไปตามหา
พ่อและแม่ของเขา แต่ก่อนที่โป้งจะไปก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ เสียง
หนึ่งพูดว่า “โป้ง เจ้านี้เป็นเด็กกตัญญูต่อพ่อแม่ ขณะนี้พ่อและ
แม่ของเจ้าถูกขังอยู่ เพราะถูกแม่มดมันจับตัวไป จงรีบไปช่วย
แต่ฉันจะให้เหรียญดาววิเศษ เวลาจะใช้ก็ขว้างออกไปที่ที่ต้องการ
และหมาวิเศษตัวหนึ่ง สำหรับเหรียญนั้นเจ้าใช้ได้เพียง 3 ครั้ง
เท่านั้น แล้วเจ้าจงเข้าไปข้างในถ้ำลึก ๆ เจ้าจะเห็นลูกแก้วของ
แม่มด แล้วจะอธิษฐานอย่างไรก็ได้ ฉันไปก่อนละ” โป้งก็ก้มลง
กราบขอบคุณ

เมื่อโป้งได้ของวิเศษมาแล้ว
ก็บอกให้หมาวิเศษพาไปถ้ำของ
แม่มด โป้งก็ชี้หลังหมาวิเศษ
หมาวิเศษก็เหาะไปยังถ้ำที่แม่มด
อาศัยอยู่

เมื่อไปถึงโป้งก็ให้หมาวิเศษ

อยู่นอกถ้ำ เมื่อโป้งจะเดินเข้าไปในถ้ำ ก็มีพวกบริวารของแม่มดเข้ามาขัดขวาง โป้งจึงใช้เหรียญดาววิเศษเหรียญที่ 1 ปราบ พวกบริวารของแม่มดก็ตายหมด เมื่อเดินเข้าไปในถ้ำ ปรากฏว่าประตูถ้ำปิด โป้งพยายามเปิดก็เปิดไม่ได้ จึงเดินอ้อมต่อไป ขณะนั้นข้างหน้าโป้งเกิดมีเงาดำทมิฬและคว้น เมื่อคว้นจางเงาทมิฬนั้นก็จางหายไป โป้งจึงเห็นนางแม่มดยืนจังก้าอยู่ข้างหน้าโป้ง แม่มดจึงพูดขึ้นว่า “เจ้าบังอาจเข้ามาในดินแดนของข้ารี! เจ้าไม่กลัวตายหรือ ฮี! ฮี! ฮี!” โป้งจึงพูดขึ้นว่า “อย่านึกเลย ข้าไม่กลัวตาย” หรือก เจ้าจงปล่อยพ่อและแม่ของข้ามาซะดี ๆ ถ้ามัวอยากตาย” แม่มดจึงพูดขึ้นว่า “หนอยแน่ะ! เจ้าบังอาจเรียกข้าอย่างไม่เกรงกลัว ถ้าอยากจะได้พ่อและแม่ของเจ้าคืน ก็มาสู้กันซิ” แต่โป้งไม่มีอาวุธอะไร นอกจากเหรียญดาววิเศษ โป้งจึงหยิบเหรียญวิเศษที่เหลือออกมา นางแม่มดใช้เล็บอันยาวจะมาแทงโป้ง โป้ง

หลบมือของแม่มดที่มีเล็บ
อันยาวแหลมและแข็งแรง
ได้ ถ้าถูกแทงเข้าจะถึง
ตายทีเดียว เมื่อโป้งหลบ
เล็บของแม่มดก็พลาดไป
แทงผนังถ้ำดังออกไม่ได้

ตอนนี้โป้งได้โอกาสที่ขว้างเหรียญดาววิเศษอย่างแรง ร่างของ
แม่มดก็ค่อย ๆ เหยี่ยวลง เหยี่ยวลงในที่สุดก็เหลือแต่กระดูก ต้นไม้
สีเลือดก็ค่อย ๆ เหยี่ยวและตายลงเช่นกัน

โป้งจึงรีบไปที่กรุงซัง เมื่อโป้งเห็นพ่อและแม่ของเขายัง
ปลอดภัยอยู่ โป้งก็ดีใจ รีบเปิดกรงให้พ่อแม่ของเขาออกมา แล้ว
เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง พ่อและแม่ของโป้งก็ภูมิใจที่ลูกของเขา
เป็นเด็กดี กล้าหาญ ไม่เสียชาติเกิด อนาคตก็จะแจ่มใส แล้ว
โป้งให้พ่อและแม่ของเขาอยู่ก่อน โป้งก็รีบวิ่งเข้าไปในถ้ำลึก ๆ
อีกเมื่อเห็นลูกแก้ววิเศษก็หยิบขึ้นมา แล้วรีบวิ่งกลับมาหาพ่อและ
แม่ของเขา พาพ่อและแม่ของเขามาที่ปากถ้ำก็บอกให้พ่อและแม่
ของเขาหลบหลังก้อนหินใหญ่ แล้วโป้งใช้เหรียญดาววิเศษอัน
สุดท้ายปาไปที่ประตูถ้ำซึ่งปิดอยู่ทำให้ประตูถ้ำระเบิดเปิดออก
พ่อแม่ของเขาออกมา แล้วโป้งพร้อมทั้งพ่อและแม่ก็ขี่หมาวิเศษ

กลับบ้าน

เมื่อมาถึงบ้านก็พบนางฟ้า
นางฟ้าบอกว่า “บัดนี้ฉันได้ช่วย
เจ้าแล้ว หมาตัวนี้ ฉันก็จะนำ
กลับสู่สวรรค์ละ” แต่โป่งก็ได้
อ้อนวอนขอหมาตัวนั้นไว้จนนาง
ฟ้าใจอ่อนจึงต้องให้ แต่ก่อนจะ

ไปนางฟ้าบอกว่า “หมาตัวนั้นเมื่ออยู่กับมนุษย์จะกลายเป็นหมา
ธรรมดาณะ” แต่โป่งก็ไม่เสียใจ เมื่อโป่งขอบคุณนางฟ้าแล้ว นาง
ฟ้าก็หายไป โป่งตั้งชื่อหมาตัวนั้นว่า “เจ้าตาล” ต่อมาโป่งได้ยก
ลูกแก้วขึ้นจบบริษฐานขอให้มีย่านสวยงาม มีเงินเยอะ พุดจอบ
ก็เป็นดังที่โป่งปรารถนา แล้วโป่งนำเงินส่วนหนึ่งไปสร้างวัด
โรงเรียนตลอดจนสิ่งอื่น ๆ เพื่อพัฒนาหมู่บ้านของเขา

ถึงแม้ว่าโป่งจะร่ำรวยเพียงใด ก็ไม่เคยหยิ่งยะโสเลย ใคร
เจ็บไข้มาหาโป่ง โป่งก็ใช้ลูกแก้ววิเศษรักษาให้หายโดยไม่หวัง
สิ่งใดตอบแทน ทุกคนจึงพากันสรรเสริญเขา และตั้งแต่นั้นมา
หมู่บ้านนั้นจึงมีความสุขตลอดมา

ความรักของผู้อื่นดั่งดินนั้น

แต่ความรักของท่านผู้มารดา

ย่อมมีวันจืดจางอย่างน่าท้อ

สุดท้ายจะหาจิตหมดรสสิ้นเอย

น้ำใจสัตว์

ด.ญ. สุพัตรา สติธางกูร เขียนเรื่อง

ด.ญ. กรรณิกา วิรุณหะเย็น เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนวัดหนัง กรมสามัญศึกษา

เช้าวันหนึ่ง มีกระต่ายเหงาหางอยตัวหนึ่ง เดินเล่นอยู่ ใน
ขณะที่เดินอยู่นั้นได้พบสุนัขตัวหนึ่ง สุนัขจึงกล่าวว่า “สวัสดีจะ
วันนี้อากาศแจ่มใสดีนะจ๊ะ”

กระต่ายทำหน้าที่ไม่สู้ดีนัก ตอบว่า “จ๊ะ วันนี้อากาศแจ่ม
ใสดี”

สุนัขเห็นใบหน้าของกระต่ายไม่สู้ดีนัก จึงถามว่า “เธอมีเรื่องกลุ้มใจอะไรหรือ”

กระต่ายตอบว่า “ไม่มีอะไรหรอกเพียงแต่ว่าฉันไม่ค่อยสบายใจ”

สุนัขจึงถามว่า “อย่างนั้นเรามาเล่นกันดีไหมล่ะ”

กระต่ายรู้สึกสบายใจขึ้น จึงตอบว่า “ดีสิ”

ต่อจากนั้นทั้งสองก็เล่นกันอย่างมีความสุข ทั้งเดินเล่น วิ่งเล่น บางทีก็เก็บผลไม้มากัดกินกัน ในขณะที่ทั้งสองกำลังเดินเล่น ก็มีเสียงทักทายขึ้นว่า “สวัสดีจะ ทำอะไรกันอยู่”

สุนัขและกระต่ายตกใจมาก ทำท่าทีว่าจะหนี แต่แกะบอก ว่า “ไม่ต้องตกใจหรอกจะ ฉันคือแกะ”

กระต่ายจึงพูดว่า “อ้อ! แกะนั้นเอง คิดว่าตัวอะไรเสียอีก”

แกะจึงพูดว่า “เธอจะไปไหนกันหรือ”

กระต่ายตอบว่า “เราจะไปเล่นและหาอาหารกินกัน เธอจะไปกับเราไหมล่ะ”

แกะตอบว่า “ดีสิให้ฉันไปด้วยคนนะ”

สุนัขตอบว่า “ได้จ้ะ” ทั้งสามจึงเดินไปด้วยกันอย่างมีความสุข

ในวันหนึ่งทั้งสามนัดกันว่าจะออกหาอาหารด้วยกันทั้งสาม จึงตรงมาที่นัดหมาย กระต่ายจึงพูดว่า “เออ นี่แน่ะ ถ้าเราจะหาอาหารรวมกัน มันคงจะได้น้อย เพราะฉะนั้นเราควรจะแยกกันหา และเรามาแข่งกันว่าใครจะหาอาหารได้มากที่สุดดีไหมจ๊ะ”

สุนัขตอบพร้อมกันกับแกะว่า “ดีสิ” ต่อจากนั้นทั้งสามก็แยกกันออกหาอาหาร ในเวลาไม่ช้าทั้งสามก็มาอยู่ที่เดิม คราวนี้แกะหาอาหารได้มากที่สุด ส่วนสุนัขหาอาหารได้น้อยที่สุด กระต่ายจึงบอกว่า “ไว้คราวหลังเธอต้องหาอาหารให้ได้มากที่สุดเลยนะจ๊ะ”

สุนัขจึงตอบว่า “จะ ไว้คราวหลังฉันจะหาอาหารให้ได้มากที่สุดเลย”

ต่อมาไม่นานนัก อาหารที่ทั้งสามหามานั้นก็ค่อย ๆ หมดจนในที่สุดก็หมด กระต่ายจึงนัดให้หาอาหารกันอีก เมื่อมาถึงทั้งสามก็แยกย้ายกันไป ในเวลาไม่ช้าทั้งสามก็กลับมาอยู่ที่เดิม กระต่ายจึงพูดว่า “คราวนี้ฉันหาอาหารได้มากที่สุดเลย ฉันดีใจจัง” แล้วทั้งสามก็เดินไป จนในที่สุดก็พักอยู่ที่ใต้ต้นไม้ที่มีความร่มรื่นลมพัดเย็นสบาย ทั้งสามจึงกินอาหารและเมื่อกินเสร็จแล้วกระต่ายพูดว่า “เราจะพักผ่อนที่นี่สักพักหนึ่ง” ว่าแล้วทั้งสามก็กลับไป ไม่นาน

นักก็มีจิงโจ้ตัวหนึ่งเดินทางผ่านมาเห็นห่ออาหารวางอยู่ จึงตรงเข้าไป
ขโมยไป

เมื่อทั้งสามตื่นมาไม่พบห่ออาหาร จึงโทษกันว่าตัวหนึ่ง
ตัวใดนำห่ออาหารนั้นไปซ่อน ขอให้ผู้ทำผิดยอมรับผิดชอบโดยดี
แต่เมื่อพิสูจนแล้ว ก็พบรอยเท้าของสัตว์ชนิดหนึ่ง แกะจึงบอกว่า
“เราควรจะรีบตามรอยเท้านี้ไปดีกว่านะ ฉันคิดว่ามันคงไปไม่ไกล
จากที่นี่นักหรอก”

ทั้งสามจึงตามรอยเท้าไปไม่ไกลนัก ก็พบผ้าที่ห่ออาหาร
แต่ไม่พบอาหารเลยสุนัขถึงกับร้องไห้ กระต่ายจึงปลอบว่า “ไม่
เป็นไรหรอกเราไปหากันใหม่ ในป่ามีถมเถไป ใครที่มาขโมยอาหาร
ของเรา เขาคงจะไม่ได้นักหรอก ให้พวกเราคิดเสียว่าทำทานไปก็
แล้วกัน”

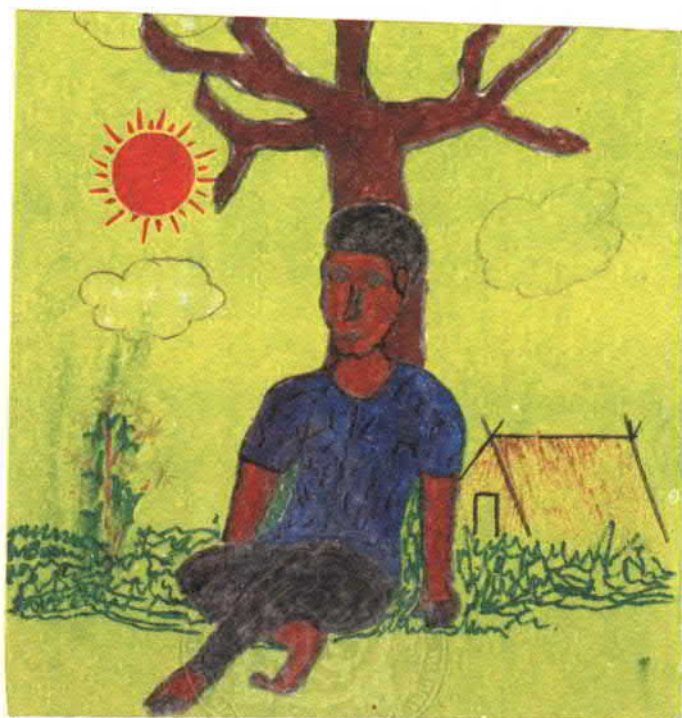
ทั้งสามจึงนัดกันออกหาอาหารใหม่ แต่พอจะแยกทางกัน
ก็พบกับ จิงโจ้ จิงโจ้ได้ขอร่วมหาอาหารด้วย กระต่าย สุนัขและ
แกะได้ตกลงที่จะให้จิงโจ้ร่วมทางด้วย ทั้งสี่จึงแยกกันออกหาอาหาร
ในเวลาไม่ช้าทุกคนก็กลับมาอย่างที่เดิม แต่คราวนี้ สุนัขหาอาหาร
ได้มากที่สุด

เมื่อหาอาหารแล้วทั้งสี่ก็เดินมาหาที่พัก เมื่อได้ที่พักแล้ว
ทั้งสี่จึงลงมือกินอาหาร เมื่อกินอิ่มหน้าสำราญทั้งสี่พากันพักผ่อน
แกะ สุนัขและกระต่ายได้หลับไปส่วนจิงโจ้นั้นไม่หลับ จิงโจ้จึง
จัดแจงเก็บห่ออาหารไว้ แล้วขโมยไปทันที

เมื่อทั้งสามตื่นขึ้นมา ไม่พบจิงโจ้ และห่ออาหาร ทั้งสาม
จึงแน่ใจว่าจิงโจ้ต้องขโมยห่ออาหารไปแน่ ๆ ทั้งสามจึงออกติดตาม
หา ขณะที่ทั้งสามกำลังตามหาจิงโจ้นั้นได้พบบ้านหลังหนึ่ง ทั้ง
สามจึงตรงเข้าไปยังบ้านหลังนั้นทันที เมื่อทั้งสามเข้าไปในบ้าน
หลังนั้นก็พบกับจิงโจ้ซึ่งกำลังนอนป่วยอยู่ สุนัขโมโหมากจึงตรง
เข้าจะกัดจิงโจ้ แต่แกะได้ห้ามไว้ทัน จิงโจ้สำนึกผิดจึงสารภาพ
และเล่าความจริงให้แกะ กระต่ายและสุนัขฟังจนละเอียดตั้งแต่
ต้นจนจบ และขอโทษ สุนัขกระต่ายและแกะจึงยกโทษให้และ
จิงโจ้ได้ขอเป็นเพื่อนร่วมกับกระต่ายสุนัขและแกะ ในที่สุดทั้งสี่
ก็เป็นเพื่อนรักกัน ตลอดมา.

ชีวิตชาวนาผู้ยากจน

ด.ช. สถาพร จู้ฉิม เขียนเรื่อง

ด.ช. สมบูรณ์ เอ็มอิม เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนเทศบาลวัดละหาร อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

พรเป็นชาวนาที่ฐานะยากจนมาก เขาอยู่กับพ่อแม่สองคนคือ ตาอินกับยายสี เขาตั้งหลักแหล่งทำมาหากินอยู่ในภาคอีสานคืออำเภอปากธงชัย จังหวัดนครราชสีมา ถึงแม้ว่าพ่อแม่ของพรจะมีนาอยู่หลายไร่ แต่ปลูกข้าวได้น้อยมาก เพราะใคร ๆ ย่อมรู้ดีว่าภาคอีสานแห้งแล้งและกันดาร น้ำก็ไม่มีจะทำนา จะใช้ดีมหรืออาบก็ไม่พอ ฝนก็นานเป็นเดือนถึงจะตกลงสักครั้งหนึ่ง บางทีพรนี้ก็อยากจะขายที่นาแห่งนี้เพื่อไปอยู่ที่อื่น แต่พ่อของพรห้ามไว้ พ่อของพรเคยบอกกับพรว่าถึงแม้ที่นาแห่งนี้มันจะแห้งแล้งกันดารยังไงก็อย่าจากผืนดินแห่งนี้ไปเลย เพราะมันเป็นสมบัติตกทอดมาจาก ปู่ ย่า ตา ยาย และเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายของเขาด้วย และอีกอย่างหนึ่งที่ทั้งสามคนกลัวคือ กำนันโพธิ์ เพราะกำนันโพธิ์คนนี้เป็นคนอิทธิพลมาก เบื้องหลังของกำนันคนนี้คือ คำอาวธเถื่อน และยาเสพติด กำนันอยากได้ที่นาของพรมาทำประโยชน์ส่วนตัวแต่พรไม่เคยคิดว่าจะขายให้กับกำนันหน้าเลือด

รุ่งอรุณของวันใหม่พรรีบตื่นแต่เช้า วันนี้จะต้องรีบออกไปดำนา พรตื่นขึ้นมาล้างหน้าเสร็จแล้ว จึงเข้าไปหุงหาอาหารในครัว ครูใหญ่เขาปรุงอาหารเช้าเสร็จแล้วก็เห็นพ่อนั่งอยู่ที่หน้าบ้าน จึงลุกจากห้องครัวเดินมาหาพ่อแล้วพ่อก็ถามว่า “พ่อตื่นมานานหรือยัง”

“พ่อตื่นมานานแล้ว มีอะไรหรือพร”

“ตอนฉันตื่นขึ้นไม่เห็นนี่”

“อ้อ! พ่อออกไปดูท้องนานิดหน่อย ปีนี้เราก็คงได้ข้าว
น้อยอีก เพราะฝนไม่ตกมาตั้งสองเดือนแล้ว” พ่อดีแม่เดินมา พร
ถามแม่ขึ้นว่า “แม่ไปไหนมาล่ะแม่”

“แม่ออกไปเก็บผักเพื่อเอาไปขายที่ตลาด”

“ฉันบอกแล้วไงแม่ ว่าแม่ไม่ต้องออกไปหา ฉันจะช่วย
แม่ทำเอง”

“ถ้าแม่ไม่มีงานทำแล้วแม่ไม่ค่อยสบายใจ”

“จ้ะเราไปกินข้าวกันก่อนดีกว่า” พรชวนพ่อกับแม่ไปกิน
ข้าว ทั้งสามคนจึงลงมือรับประทานอาหารเช้าของเขา

หลังจากกินอาหารเสร็จแล้ว ทั้งสามคนก็จะออกทำงานกัน
พรกับพ่อจะไปดำนนา แม่จะไปขายผักในตลาด หลังจากแม่ออก

จากบ้านไปแล้ว พรกับพ่อจึงรีบไปนากัน ขณะดำนาอยู่นั้น พรพูดขึ้นว่า “พ่อฉันว่าหลังจากทำนาเสร็จแล้วฉันไปหางานทำที่จังหวัดดีกว่าฉันจะได้มีเงินส่งมาให้พ่อกับแม่ใช้”

“พ่อว่าเอ็งอย่าไปเลยอยู่บ้านกับพ่อกับแม่ดีกว่า ถ้าเอ็งจากไปพ่อกับแม่จะเป็นห่วงเอ็ง”

“แต่ถ้าเราทนอยู่อย่างนี้เราจะพากันอดตายนะพ่อ”

“พ่อไม่ยากออกความเห็นหรอก ไว้ให้เอ็งพูดกับแม่ของเอ็งแล้วกัน”

“แม่ก็คงจะไม่ให้ฉันไปอยู่ดีละพ่อ”

หลังจากทั้งสองคนช่วยกันจนถึงเกือบเที่ยง พรจึงชวนพ่อกลับบ้านก่อน “พ่อเหลืออีกนิดนึงเอาไว้พ่รู้งี้ดีกว่า”

“ดีเหมือนกันพ่อชักจะหิวแล้ว”

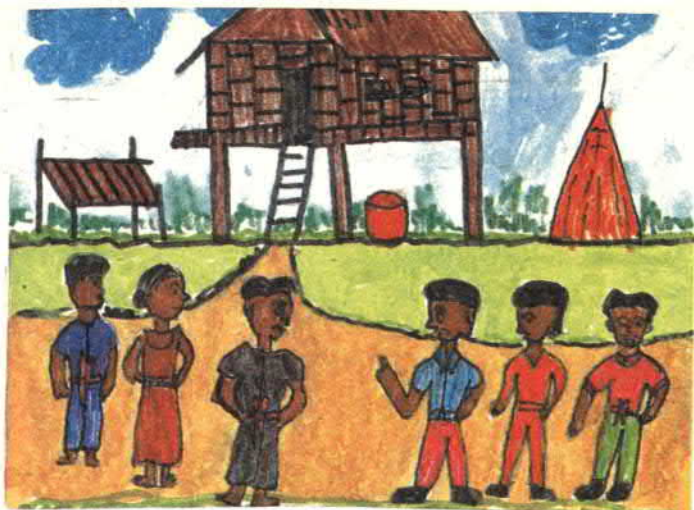
พอพรกับพ่อกลับมาถึงบ้าน แม่ก็กลับมาจากตลาดพอดี พรจึงถามว่า “วันนี้แม่ขายผักได้เท่าไร?”

“วันนี้แม่เก็บผักน้อยไปหน่อยได้แค่ 20 บาทเองลูก”

“ไม่เป็นไรหรอกแม่” ขณะนั้นพ่อเห็นกำนันโพธิ์เดินมาที่บ้าน จึงถามพรขึ้นว่า “พร! นั่นกำนันโพธิ์มันมาทำไมล่ะลูก”

“ไอ้กำนันคนนี้มาหาเรื่องเราอีกแล้วพ่อ” กำนันเดินมาถึงแล้วพ่อของพรถามขึ้นว่า “กำนันมาหาฉันเรื่องอะไรหรือ”

“คือว่าที่นาของนายอินผืนนี้ทำไปมันก็ไม่ได้ผล ฉันคิดว่านายอินควรจะขายให้กับฉันดีกว่า”

“แต่มันเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายของเรานะกำนัน”

“โธ่! นายอินนายขายที่แห่งนี้ให้กับฉันแล้วก็ไปซื้อที่อื่น
ไม่ดีกว่าหรือนายอิน ทำไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมา”

“ฉันไม่ขายหรือกำนัน”

“นายอินนี่ช่างโง่ชะจริง” พรเห็นกำนันว่าพ่อของตนโง่เลย
พูดขึ้นว่า “พ่อไม่ขายให้กำนันก็ไม่ต้องวอนพ่อหรือกำนันกลับ
เถอะ”

“ไม่ต้องไล่หรือกำนันจะไปเดี๋ยวนี้” กำนันกลับไปด้วยความ
โกรธ”

หลังจากครอบครัวของพรทำนาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขา
ตัดสินใจไปทำงานในจังหวัด เพราะหากว่าเขาอยู่บ้าน เขากับพ่อ
แม่จะต้องอดตายแน่ ถึงแม้พ่อแม่จะคัดค้าน แต่คนอย่างพรถ้าไม่
มีงานทำเขาจะอยู่หนึ่งไม่ได้ วันนี้เป็นวันที่เขาจะจากบ้านไปหางาน

ทำ พ่อกับแม่มาส่งเขาที่ท่ารถในตัวอำเภอ

“พรเจ้าจะไปหางานทำสักกี่เดือนล่ะลูก” เสียงของพ่อถาม

“ฉันกะว่าจะไปทำงานสักเดือนก็พอ ฉันจะเก็บเงินเอาไว้
และจะส่งมาให้พ่อกับแม่ใช้”

แม่จึงพูดขึ้นบ้าง “เจ้าไม่ต้องห่วงทางบ้านหรอกพร จง
ตั้งหน้าทำงานเพื่อตัวของเจ้าและพ่อกับแม่”

“จะแม่ แล้วฉันจะส่งเงินมาให้แม่กับพ่อใช้พร้อมทั้งจะ
เขียนจดหมายเล่าความทุกข์สุขของฉันส่งมาด้วย”

“พร รถจะออกแล้วลูก” พ่อรีบเตือนพรเมื่อเห็นรถจะออก

“พ่อกับแม่ฉันไปก่อน” พรกล่าวไว้แล้วก็รีบวิ่งขึ้นรถไป

พรมาทำงานก่อสร้างในจังหวัด ประมาณอาทิตย์กว่า ๆ
เขาจึงกลับบ้านเพื่อให้เงินพ่อแม่ใช้ เขาหารู้ไม่ว่าบิดาผู้บังเกิดเกล้า
ของเขาถูกลูกน้องของกำนันโพธิ์ฆ่าตายเสียแล้ว พอถึงบ้านเขา

รีบวิ่งขึ้นไปบนบ้านทันที เห็นแม่ นั่งอยู่จึงตรงไปนั่งข้างแม่เขาแล้ว
พูดขึ้นว่า “แม่จำฉันเตรียมเงินมาให้แม่ใช้ตั้งหลายร้อยแม่ไม่ดีใจหรือ”

“อ้าว ! แล้วแม่ร้องให้ทำไม”

“พรเจ้ามาครั้งนี้เจ้ามาช้าไป
เสียแล้ว”

“ทำไมล่ะแม่”

“พ่อของเจ้า” แม่ของเขาพูด
แค่นี้

“แม่ ! พ่อเป็นอะไร”

“พ่อของเจ้าถูกไอ้กำนันโพธิ์ส่งลูกน้องมาฆ่าตายแล้ว”

“พ่อ !” เขาตะโกนออกมาพร้อมกันนั้นน้ำตาก็ไหลเต็ม
ทั้ง 2 แก้ม

“พ่อจำพ่อไม่น่าจะด่วนจากฉันไปเลย ไอ้กำนันโพธิ์มัน
จะต้องตาย มันฆ่าพ่อฉัน” เขาพูดไปน้ำตาก็ไหลไป

เย็นวันนั้นเขาออกจากบ้านมุ่งหน้าไปยังบ้านกำนันโพธิ์ คืบ
นั้นกำนันโพธิ์อยู่คนเดียว พอถึงบ้านกำนัน เขาจึงชักปืนออก

“ไอ้กำนันมึงฆ่าพ่อกู มึงต้องตาย” กำนันยังไม่ได้พูดอะไร
เลยเขาเหนียวไกปืนทันที “ปัง ปัง” เท่านั้นแหละกำนันทรุดลง
จมกองเลือด พอฆ่ากำนันเสร็จเขาจึงกลับบ้านไปหาแม่

“แม่จำฉันขอลาแม่ก่อนฉันฆ่ากำนันตาย”

“โธ่ ! ลูกแม่เจ้าจะไปไหนล่ะลูก”

“ฉันไม่ได้ไปไหนหรอกแม่ จะไปมอบตัวกับตำรวจ” และ
แล้วเขาจึงไปมอบตัวต่อตำรวจในฐานะฆ่าคนตาย นี่แหละ ! คือ
ชีวิตฆาตนาที่ยากจนของเขา

แม่เสือเฒ่า'79

ด.ช. กนกพงษ์ ช่วยศรี เขียนเรื่อง

ด.ช. กนกพงษ์ ช่วยศรี เขียนภาพประกอบ

โรงเรียนประถมศึกษาประสานมิตร น.ศ.ว. ประสานมิตร

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีตายายคู่หนึ่ง มีอาชีพ ตัดฟัน
ขาย แต่ตอนนี้แก่มากแล้วจึงทำงานไม่ค่อยไหว แต่ชาวบ้านใกล้
เรือนเคียงคอยช่วยเหลืออยู่ โดยแบ่งข่าวสารให้วันละลิตรยังชีวิต
อยู่ไปวัน ๆ อยู่มาวันหนึ่ง ตายายเป็นพระเอกหนัง จึงบอกกับ
ยายว่า “นี่แม่แจ่มฉันน่าจะอยากเป็นพระเอกหนังจนจะบ้าแล้ว” ตา

พูด “ไอ้แก อย่างแกใครเขาจะเอา” ยายพูดพร้อมกับถอนหายใจ “ฉันนี่แหละถึงจะแก่ ๆ อย่างนี้ ก็เป็นได้” ตาพูดต่อไปว่า “ดูอย่าง ริชาร์ด เบอร์ตัน กับ รोजอร์มัวร์ ยังไงล่ะ แก่แล้วยังชู้ซ่าได้เลย” พร้อมกับยิ้มแก้มตุ่ย “ไอ้เฒ่าหัวงู อย่าฝืนบ่าบอเลย ฉันนะ เบื่อแล้วนะ” “ถึงฉันจะแก่กว่าริชาร์ด เบอร์ตัน นิดหนึ่งแต่คน อย่างฉันมีสเตอร์ทูลส์ มีฟอร์มพร้อมที่จะแสดงบทรักกับสตรีดี นึก” ตาพูดแล้วกลืนน้ำลายเอือก “ชิชะชิชะ คนอย่างแกใครเค้า จะเอา” ยายพูดเสียงสูง “ก็คิด ๆ ดูแล้วนะ ผู้หญิงที่เหมาะสม ที่สุดอยู่ใกล้นี้เอง” ตาพูดพร้อมกับทำตาหวานและเหลียวตามอง มาที่ยายแจ่มอย่างสุดซึ้ง “นี่มองอารายฉันนะ เอ๊ะ มองอยู่ได้” ยายสะเทิ้นอาย และ เล่นสายตาด้วยทั้งต่ายายอายกันมากไปจน ตาลายยายจึงเอ่ยว่า “นี่ พ่อทูลย์ฉันหัวข้าวแล้วนะ รีบไปตกปลาที่ เถอะกับข้าวจะไม่มีกินกันอยู่แล้ว” ยายแจ่มซึ่งมีรูปร่างใหญ่ พันธุ์ เกษตรแท้เอ๋ยขึ้น

ตาทุยไปตกปลาตั้งชั่วโมงกว่าแล้วยังไม่ได้ปลาสักตัว และด้วยความโมโหหิวจึงบ้าเลือด กระโดดลงไปควานหาปลาได้ 3 ตัว เอามาใส่ถังแต่ด้วยกิเลสมนุษย์ ตาทุยจึงอยากได้ปลาอีก ตาทุยก็ว่ายน้ำไปอีกเที่ยว โอ แทนที่จะเป็นปลากลับเป็นจระเข้ แต่ทว่าจระเข้ตัวนี้เป็นเทวดาแปลงลงมารักษาความสงบสุขของน่านน้ำ จึงไม่ทำร้ายใครด้วยเหตุว่าตาทุยหิวจนตาลายเห็นจระเข้เป็นปลา “เอ๊ะ ! ปลาตัวนี้ทำไมมีหาง” ตาทุยเอ่ยขึ้นแล้วตาก็ใช้ศิลงมวยปล้ำเข้ากอดรัดฟัดเหวี่ยงกับจระเข้อยู่เป็นนาน

“ไอ้ปลาตัวนี้มันแข็งจริง โอ้ยเหนื่อยแล้วชิ แฮ ฮัก ฮัก” ตาเหนื่อยมาก แล้วการต่อสู้ก็ผ่านไปอีกจนตาหมดแรงข้าวต้ม “วัก กูจะจมน้ำอยู่แล้ว” ตาเหนื่อยมากจนสลบไป แต่ว่าเทวดาแปลงในร่างจระเข้จึงคาบตามาไว้ริมฝั่ง “ไอ้มนุษย์แกมันรู้เท่าไม่ถึงการณ์” เทวดารำพึงออกมา เมื่อเวลาผ่านไปสักครู่หนึ่งตาก็รู้สึกตัว ตกใจมาก ตาจึงร้องออกมาว่า “กูละเปื้อ” พอได้สติก็โกยแนบมาพบกับสาวรุ่นวัย 25 ปี ด้วยกิเลสมนุษย์อีกแหละ ตาทุยจึงเข้าไปจีบ “ไปนอนกับพี่สักคืนไหมน้อง” ตาทุยพูดขึ้น “นี่ตาเฒ่าอย่าลามกเลยน่า ไอ้เฒ่าหัวงู” หญิงเอ่ยขึ้นด้วยความฉุนเฉียว ตาทุยหน้าด้านไม่สนใจในคำพูดของหญิงสาว ตาทุยก็พูดต่อไปว่า “น้องสาว

ถ้าน้องไม่ยอมไปนอนกับพี่ก็เข้า
พุ่มไม้ก็ได้” ตาเฒ่ายิ้มอย่างกระ-
หิ้ม ผู้หญิงคนนั้นรำคาญและ
หมั่นไส้ตาตุยมากจึงพูดต่อไป
ว่า “ไอ้เฒ่าหัวงูเอ๊ย ถ้าแกมาจับ
ฉันอีกละก้อแม่จะตบให้ตายโหง
เลย” ตาตุยไม่ฟังเสียงจึงวิ่งเข้า

ไป หมายถึงจะกอดปล้ำ แต่หญิงสาวหลบจึงทำให้ตาตุยเสียหลัก
ไปชนต้นไม้หัวโนปูด ตาตุยไม่สิ้นความพยายามวิ่งไปจับตัวหญิง
สาวขึ้นใจ เมื่อทักทวนตาตุยไม่ได้เลยตบเข้าที่หน้าตาตุย “ฉลาด”
แรงมือของหญิงสาวลงที่หน้าตาตุยหงายหลัง แต่มนุษย์กิเลสหนา
พยายามจุดกระชากลากมือเป็นการใหญ่ กล่าวฝ่ายยายแจ่มซึ่งกำลัง
หุงข้าว เป่าฟืนจนแกำโปง “จะเป็นลมอยู่แล้ว แหมตาตุยไม่รู้
ไปไหน” ยายแจ่มพูดต่อไปว่า “ใช้ไปหาอาหารแล้วหายหัวไปอยู่
ไหนนะ จะต้องไปตามสักหน่อยแล้วละ” ก่อนที่ยายแจ่มจะไป
ก็เอาสากตำน้ำพริกไปด้วย เพื่อความปลอดภัย ยายแจ่มเดินหาไป
บังเอิญแท้ ๆ เห็นตาตุยกำลังจุดกระชากลากมือสาวรุ่นอยู่ ยายแจ่ม
หึง จึงเข้าไปว่า “นี่ตาเฒ่าทำอะไร” ตาตุยตอบอย่างไม่มีเยื่อใยว่า

“ยายแก่อย่ามายุ่งกับฉัน” เมื่อ
 ตาทูยตอบอย่างไม่มีเยื่อใยเช่นนี้
 ยายแจ่มโกรธมากใช้สากทุบหัว
 ตาทูย “โป๊ก” ตาทูยล้มลง ยาย
 แจ่มหมายจะฟาดซ้ำอีก แต่ตา

ทูยร้องเพลง “เลิฟ สตอรี” “โอ มายเลิฟ” จึงทำให้ยายใจอ่อน
 และกลับไป แล้วจากนั้นทั้ง 2 ตายายก็กินข้าวร่วมกันอย่างมีความสุข

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เมื่อแก่แล้วจงสำรวมในกิเลส รัก
 โลภ โกรธและหลง ขอให้ท่านอย่าได้เอาอย่าง 2 ตายายนะครับ

พิมพ์ที่ บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด
85-95 ถนนมหานคร กรุงเทพฯ โทร. 2340943, 2340944
นายชลชาย จิวิจรรานกุล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2524

เรื่องสั้นของเยาวชนนักเขียน